

Kerstin Gier

Culorile Dragostei

Vol. 1 – Roșu De Rubin

Prolog.

Hyde Park, Londra

8 aprilie 1912

Fata căzu în genunchi și începu să plângă, în vreme ce băiatul privi împrejur. Așa cum bănuise, parcul era pustiu la acea oră. Joggingul mai avea mult până să fie la modă, iar pentru cerșetorii care dormeau pe bănci, acoperiți doar cu un ziar, era prea frig.

Băiatul înfășură cu grijă cronograful în batistă și-l înghesui în rucsac.

Fata se ghemui lângă unul dintre copacii de pe malul nordic al lacului Serpentine, pe un covor de șofran înflorit.

Umerii fetei săltau din cauza suspinelor care aduceau cu plânsetul disperat al unui animal rănit. Băiatul suporta cu greu momentul, dar știa din experiență că era mai bine s-o lase în pace, așa că se așeză lângă ea în iarba îmbibată de rouă, își pironi ochii în oglinda neclintită a lacului și așteptă.

Așteptă să se potolească durerea, de care ea nu avea probabil să scape definitiv niciodată.

Nici el nu se simțea mai bine, dar încerca să se adune pentru ca ea să nu fie nevoită să-și facă griji și pentru el.

— Oare s-au inventat deja batistele de hârtie? Întrebă ea în cele din urmă, trăgându-și nasul și întorcând spre el chipu-i scăldat de lacrimi.

— Habar n-am, spuse el. Dar am ceva de genul ăsta – însă din pânză, cu monogramă.

— G. M. Ai furat-o cumva de la Grace?

— Mi-a dat-o de bunăvoie. Îți e permis să-ți sufli nasul în ea, Prințesă. Fata zâmbi strâmb, înapoindu-i batista.

— Acum nu mai e bună de nimic. Îmi pare rău.

— Nu te îngrijora! O întind puțin la soare și se usucă, după care se poate folosi iar, spuse el. Important este că te-ai oprit din plâns.

Lacrimile-i inundară din nou ochii.

— Nu ar fi trebuit s-o abandonăm. Are nevoie de noi! Nu știm dacă va funcționa cacealmaua noastră și nu avem nici o șansă să aflăm.

Cuvintele ei veniră ca o lovitură de cuțit pentru el.

— Morți am fi putut să-i fim și mai puțin de folos.

— Dacă am fi putut măcar să ne ascundem împreună cu ea, undeva în străinătate, sub nume false, doar până ar fi fost destul de mare...

Băiatul o întrerupse dând din cap vehement.

— Ne-ar fi găsit oriunde am fi mers, doar am mai vorbit despre asta de o mie de ori. Nu am abandonat-o, am făcut singurul lucru inteligent pe care l-am fi putut face: i-am înlesnit o viață în siguranță. Cel puțin, pentru următorii șaisprezece ani.

Fata tăcu o clipă. Un cal necheza undeva departe, iar dinspre West Carriage Drive se auzeau voci, deși era încă aproape noapte.

— Știi că ai dreptate, spuse ea în cele din urmă. Dar mă doare așa de tare să știu că nu o vom mai vedea niciodată! Își șterse cu mâna ochii înlăcrimați. Cel puțin, nu ne vom plictisi. Mai deveme sau mai târziu, tot vom fi dibuiți, chiar și în această epocă, și vor trimite Gardienii pe urmele noastre. El nu va renunța fără luptă nici la cronograf, nici la planurile sale.

Băiatul zâmbi pe sub mustață la vederea sclipirii de plăcere pe care gândul la o nouă aventură o aduse în ochii ei și înțelese că, deocamdată, criza trecuse.

— Poate am fost totuși mai șmecheri decât el. Sau poate cealaltă chestie nu funcționează, de fapt, și-atunci el este blocat.

— Da, n-ar fi rău. Dacă totuși funcționează, noi suntem singurii care ar putea să-i deoace planurile.

— Tocmai de aia am făcut ceea ce trebuia să facem, zise el, ridicându-se și scuturându-și murdăria de pe jeanși. Vino! Nenorocita asta de iarbă este udă, iar tu ar trebui să te menajezi.

O ajută să se ridice și o sărută.

— Și-acum ce facem? Căutăm o ascunzătoare pentru cronograf? Întrebă ea, privind nehotărâtă înspre podul care despărțea Hyde Park de Kensington Gardens.

— Da. Dar mai întâi jefuim depozitele Gardienilor și ne umplem de bani, după care putem să luăm trenul spre Southampton, de unde Titanicul pleacă miercuri în prima lui cursă.

Ea zâmbi.

— Așadar, asta înțelegi tu prin menajare! Bine, de acord.

Băiatul era atât de fericit că fata putea să râdă din nou, încât o mai sărută o dată.

— De fapt, mă gândeam... Știi, desigur, că pe un vas aflat în larg căpitanii au dreptul să officieze căsătorii, nu-i așa, Prințeso?

— Vrei să te căsătorești cu mine? Pe Titanic? Ești nebun?

— Ar fi foarte romantic.

— Dacă nu punem la socoteală povestea cu aisbergul, zise ea lipindu-și capul de pieptul lui și cuibărindu-și fața în jachetă. Te iubesc atât de mult, murmură.

— Vrei să fii soția mea?

— Da, zise ea, nedezlipindu-și capul de pieptul lui. Dar numai dacă ajungem într-un final din nou în Queenstown.

— Ești pregătită pentru următoarea aventură, Prințeso?

— Când ești și tu gata, spuse ea încetișor.

O călătorie necontrolată în timp este anunțată, de obicei, cu câteva minute - uneori ore sau chiar zile - înainte, prin senzații de amețeală ce afectează capul, stomacul și/sau picioarele. Mulți purtători ai genei au pomenit, de asemenea, despre dureri de cap asemănătoare migrenelor.

Primul salt în timp - numit și saltul de inițiere - are loc între al șaisprezecelea și al șaptesprezecelea an de viață al purtătorilor genei.

Extras din Cronicile Gardienilor, volumul 2, Reguli general valabile.

Unu.

Luni dimineața, pe când mă aflam în cantina școlii, am avut primele simptome. Preț de o clipă, am simțit în stomac o senzație de parcă aș fi fost într-un montagnes russes care se năpustea la vale din cel mai înalt punct al traseului. Totul a durat doar două secunde, dar a fost de ajuns ca să-mi pun pe uniformă tot piureul de cartofi cu sos din farfurie. Tacâmul a căzut zornăind pe podea, iar farfuria am reușit s-o prind în ultima secundă.

— Chestia asta oricum are un gust de parcă ar fi fost adunată de pe jos, a spus prietena mea Leslie, în vreme ce eu încercam, pe cât posibil, să strâng mizeria pe care o făcusem.

Bineînțeles că toți erau cu ochii pe mine.

— Dacă vrei, poți să-ți pui pe bluză și porția mea.

— Nu, mulțumesc.

Întâmplător, bluza uniformei de la Saint Lennox avea culoarea piureului de cartofi. Cu toate astea, pata sărea în ochi într-un mod stânjenitor. Am tras jacheta bleumarin pe deasupra și am încheiat-o.

— Gwenny, micuțo, chiar trebuie să te joci iar cu mâncărica? A comentat Cynthia Dale. Nu cumva să te așezi lângă mine, neîndemânatic!

— De parcă m-aș așeza vreodată de bunăvoie lângă tine, Cyn.

Din păcate, mi se întâmplau des astfel de accidente cu mâncarea de la școală. Nu mai departe de săptămâna trecută, mi-a sărit jeleul din ambalajul de aluminiu, a zburat prin aer vreo doi metri și a aterizat în porția de spaghete Carbonara a unuia de-a cincea. Cu o săptămână înainte, mi-am răsturnat sucul de cireșe, astfel că toți cei de la masă arătau după aceea de parcă ar fi avut pojar. Și nici nu mai știu exact de câte ori mi-a intrat în sosuri, suc sau lapte imbecilitatea de cravată care face parte din uniformă.

Doar că nu am mai avut niciodată amețeli în asemenea momente.

Probabil însă că totul fusese doar în imaginația mea. În ultimul timp, la noi acasă se vorbește pur și simplu prea mult despre senzații de amețeală. E drept că nu despre ale mele, ci despre cele ale verișoarei mele, Charlotte, care, minunată și fără cusur ca-ntotdeauna, ședea lângă Cynthia și-și mânca piureul.

Întreaga familie aștepta ca Charlotte să aibă amețeli. În unele zile, Lady Arista - bunica mea - se interesa la fiecare zece minute dacă Charlotte avea vreun simptom. Pauza era folosită de mătușa mea Glenda, mama lui Charlotte, pentru a încerca să afle cu lux de amănunte exact același lucru.

De fiecare dată când Charlotte răspundea negativ, Lady Arista își strângea buzele, iar mătușa Glenda suspina. Uneori și viceversa.

Noi, ceilalți – mama, sora mea Caroline, fratele meu Nick și strămătușa Maddy – ne dădeam ochii peste cap. Bineînțeles că era palpitant să ai în familie pe cineva care să posede gena călătoriei în timp, însă, odată cu trecerea anilor, chestia asta începuse să se banalizeze vizibil. Uneori ni se cam lua de tot acest teatru din jurul lui Charlotte.

Charlotte însăși își ascundea sentimentele în spatele unui zâmbet misterios de Mona Lisa. Să fi fost în locul ei, nici eu n-aș fi știut dacă ar fi trebuit să mă bucur sau să mă necăjesc fiindcă nu am amețeli. Bine, ca să fiu sinceră, eu cred că m-aș fi bucurat. Eu eram mai degrabă genul sfios, preferam să fiu lăsată în pace.

„Mai devreme sau mai târziu, va veni momentul!”, spunea Lady Arista în fiecare zi. „Și-atunci va trebui să fim pregătiți.”

Într-adevăr, momentul sosi după masa de prânz, în ora de istorie a domnului Whitman. Plecasem flămândă de la cantină. În plus, după tot ce se întâmplase, mai găsisem și un fir de păr negru în desert – compot de agrișe cu șarlotă de vanilie – și nu fusesem sigură dacă era părul meu sau al vreunei bucătărese. Indiferent al cui ar fi fost, apetitul îmi dispăruse complet.

Domnul Whitman ne aduse testele la istorie pe care le dăduserăm cu o săptămână în urmă.

— Se vede treaba că v-ați pregătit. Mai ales Charlotte. „A” plus.

Charlotte își aranjă o șuviță roșcată și strălucitoare și scoase un „Oh”, ca și când rezultatul ar fi surprins-o, deși avea întotdeauna și la toate materiile cele mai bune note.

De data asta, și eu, și Leslie am fost mulțumite. Amândouă am luat „A” minus, deși „pregătirea” noastră consta în vizionarea filmului despre Elisabeta în care jucase Cate Blanchett, în vreme ce ronțăiserăm chipsuri și înfulecaserăm înghețată. E drept că fuseserăm foarte atente și în timpul orelor, ceea ce nu pot spune că se întâmpla și la alte materii.

Orele domnului Whitman erau atât de interesante, încât pur și simplu nu puteai să nu fii atent. Domnul Whitman însuși era extrem de interesant. Majoritatea fetelor erau, în secret sau fățiș, îndrăgostite de el. La fel și doamna Counter, profesoara de geografie. Se făcea roșie ca focul de fiecare dată când domnul Whitman trecea pe lângă ea. E drept că și arăta al naibii de bine, lucru cu care eram toate de acord. Adică toate, mai puțin Leslie. Ei i se părea că domnul Whitman semăna cu o veveriță dintr-un desen animat.

„De fiecare dată când se uită la mine cu ochii lui mari și căprui, îmi vine să-i dau nuci”, spunea ea.

Ajunsese până acolo că nu le mai numea „veverițe” pe veverițele îndrăznețe din parc, ci numai „domnul Whitman”. În mod stupid, chestia asta mă molipsise și pe mine, astfel că, între timp, ajunsesem și eu să spun de fiecare dată: „la uite! Un „domn Whitman,” mic și grăsuț. Ce drăguț!”, când o veveriță se apropia țopăind.

Din cauza acestei probleme cu veverițele, eu și Leslie eram, cu siguranță, singurele fete din clasă care nu îl adorau pe domnul Whitman. Eu

Încercam de fiecare dată să-l plac (măcar și pentru simplul motiv că băieții din clasa mea erau cu toții foarte copilăroși), dar nu reușeam nicidecum, căci asocierea cu o veveriță se cuibărise irevocabil în creierul meu.

Cynthia lansase zvonul că domnul Whitman fusese manechin în vremea studenției. Drept dovadă, adusese o pagină de reclamă dintr-o revistă glossy, în care un tip, care nu semăna deloc cu domnul Whitman, se spăla cu un gel de duș.

În afară de Cynthia, nu mai credea nimeni că tipul cu gelul de duș era domnul Whitman. Așa avea o gropiță în barbă, în vreme ce domnul Whitman nu.

Băieții din clasa noastră nu-l găseau pe domnul Whitman așa de grozav. Mai ales Gordon Gelderman nu-l putea înghiți. Înainte ca domnul Whitman să vină în școala noastră, fetele din clasă fuseseră îndrăgostite de Gordon. Mărturisesc că, din păcate, și eu mă număraseram printre ele, dar pe atunci aveam doar unsprezece ani, iar Gordon chiar era drăgălaș în felul lui. Acum, la șaisprezece ani, nu-mi mai părea decât un papagal. În plus, mai avea și vocea în schimbare de vreo doi ani. Din păcate, alternanța de cârâituri și mormăieli nu-l împiedica să spună numai tâmpenii.

Se enervă cumplit din cauza „F”-ului de la test.

— Asta este discriminare, domnule Whitman. Meritam cel puțin un „B”. Faptul că sunt băiat nu trebuie să fie un motiv să-mi dați note proaste.

Domnul Whitman luă din nou testul din mâna lui Gordon și-l răsfoi.

— Elisabeta I era așa de nașpa, că nici un bărbat nu o lua de nevastă. De-aia o numeau toți Virginia cea Nasoală”, citi domnul Whitman.

Clasa chicoti.

— Da, și? Ce, nu-i așa? Se apără Gordon. Pe bune, ochii ăia bulbucați, gura schimonosită și mai ales coafura ușchită!

Fuseserăm nevoiți să studiem cu atenție portretele Tudorilor de la Galeria Națională de Portrete, și e adevărat că Elisabeta I din tablouri nu semăna câtuși de puțin cu Cate Blanchett. Însă, în primul rând, poate că pe vremea ei buzele subțiri și nasul mare erau considerate șic și, în al doilea rând, hainele erau cu adevărat super. Iar în al treilea rând, n-o fi avut Elisabeta I un soț, însă avusese din plin aventuri amoroase – printre alții, și cu unu', Sir... Cum naiba îl chema? În film îl interpretase Clive Owen.

— Elisabeta I s-a autointitulat Regina Virgină, îi spuse domnul Whitman lui Gordon, deoarece...

Profesorul își întrerupse fraza.

— Charlotte, ți-e rău? Te doare capul?

Toți priveră înspre Charlotte, care se ținea de cap.

— Am doar... amețeli, spuse ea și se uită la mine. Totul se învârte.

Am tras aer în piept. Așadar, sosise momentul. Bunica noastră avea să fie încântată. Și mai ales mătușa Glenda.

— Oh, cool, șopti Leslie lângă mine. Și-acum o să devină străvezie?

Deși Lady Arista ne băgase în cap încă de mici că nu aveam voie sub nici o formă să povestim cuiva despre evenimentele din familia noastră, eu luasem hotărârea să ignor această interdicție și să-i povestesc totul lui Leslie.

La urma urmei, ea era prietena mea cea mai bună, iar prietenele cele mai bune nu au secrete una față de cealaltă.

Pentru prima oară de când o cunoșteam (adică exact de când mă știam), Charlotte părea neajutorată. Eu însă știam ce aveam de făcut. Mătușa Glenda îmi repetase asta de mult prea multe ori.

— O duc eu pe Charlotte acasă, i-am spus domnului Whitman, ridicându-mă din bancă. Dacă nu vă deranjează.

Privirea domnului Whitman rămase fixată asupra lui Charlotte.

— E o idee bună, Gwendolyn, spuse el. Însănătoșire grabnică, Charlotte.

— Mulțumesc, răspunse aceasta.

În drum spre ușă, se clătină pe picioare.

— Vii, Gwenny?

M-am grăbit s-o apuc de braț. Pentru prima oară în viața mea, mă simțeam importantă în prezența lui Charlotte. Era un sentiment plăcut să mai fii și folositor.

— Sună-mă neapărat ca să-mi povestești tot, mai apucă Leslie să-mi șoptească.

Odată ajunse la ușă, Charlotte păru să își revină. Ar fi vrut să-și ia lucrurile din dulap, însă eu o țineam strâns de mânecă.

— Lasă asta acum, Charlotte! Trebuie să ajungem cât mai repede acasă. Lady Arista a spus...

— Mi-a trecut și de data asta, zise Charlotte.

— Da, și? Chiar și-așa, se poate întâmpla în orice moment.

Charlotte se lăsă târâtă de mine în cealaltă direcție.

— Unde naiba am pus creta aia? M-am scotocit din mers în buzunarul jachetei. Ah, uite-o! Și mobilul. Să sun acasă? Ți-e teamă? Of, ce întrebare stupidă, scuză-mă. Sunt emoționată.

— E-n regulă. Nu mi-e teamă.

O priveam dintr-o parte, pentru a verifica dacă spunea adevărul. Afișase zâmbetul ei abia perceptibil, superior, de Mona Lisa, în spatele căruia era imposibil de ghicit ce sentimente se ascundeau.

— Să sun acasă?

— La ce bun? Întrebă Charlotte.

— Mă gândeam că...

— Poți să lași liniștită gânditul în seama mea, spuse Charlotte.

Am coborât una lângă alta treptele ce duceau spre nișa unde ședea totdeauna James. Se ridică imediat ce ne văzu, dar eu nu am făcut decât să-i zâmbesc. Problema cu James era că nimeni în afară de mine nu-l putea vedea sau auzi.

James era o fantomă. De aceea evitam să vorbesc cu el când mai erau și alții de față. Doar cu Leslie făceam o excepție. Ea nu se îndoie niciodată, nici măcar pentru o secundă, de existența lui James. Leslie mă credea întotdeauna, iar acesta era unul dintre motivele pentru care o consideram cea mai bună prietenă a mea. Regreta amarnic faptul că nu putea și ea să-l vadă și să-l audă pe James.

Eu însă eram bucuroasă că îi era imposibil, căci primul lucru pe care îl spusese James când o văzuse pe Leslie fusese: „Doamne, Dumnezeule mare! Sărmana copilă are mai mulți pistrui decât are cerul stele! Dacă nu începe cât mai repede să folosească o loțiune de albire, n-o să-și găsească niciodată un bărbat!” „Întreabă-l dacă nu cumva a îngropat vreo comoară pe undeva.” Asta fusese prima replică a lui Leslie când îi făcusem cunoștință cu James.

Din păcate, James nu îngropase nicăieri vreo comoară. Se simțise destul de jignit că Leslie îl credea în stare de așa ceva. El se simțea mereu jignit, chiar și când eu mă prefăceam că nu îl văd. Se simțea foarte repede jignit.

— Este străveziu? Se informase Leslie la acea primă întâlnire. Sau alb-negru?

James arăta, de fapt, absolut normal. Desigur, cu excepția hainelor.

— Poți să treci prin el?

— Nu știu, nu am încercat încă.

— Păi, încearcă acum, propusese Leslie.

Dar James refuzase să-mi permită să trec prin el.

— Ce-nseamnă asta, o fantomă? Un James August Peregrin Pimplebottom, moștenitor al celui de-al paisprezecelea conte de Hardsdale, nu se lasă jignit, cu atât mai puțin de niște fetițe.

Asemenea altor fantome, nici James nu voia să accepte că nu mai era om. Nu-și putea aminti nici în ruptul capului că murise. Ne știam deja de cinci ani, din prima mea zi de școală la colegiul Saint Lennox, dar James avea impresia că nu trecuseră decât câteva zile de când stătuse în club cu prietenii lui, jucând cărți și discutând despre aceleași lucruri bine cunoscute lor: cai, peruci, și la mouche, acei plasturi de catifea sau de tafta de diferite forme, ce se lipeau pe față ca niște alunițe false, pentru a masca tot felul de imperfecțiuni ale pielii (el purta și plasturi, și perucă, dar nu-i veneau deloc rău). Ignora însă lucruri evidente, cum era, de exemplu, faptul că, de la începutul prieteniei noastre, mă înălțasem cu zece centimetri, îmi crescuseră sânii și purtasem un aparat dentar, de care, între timp, și scăpasem. La fel și faptul că palatul citadin al tatălui său fusese de mult transformat într-o școală particulară cu apă curentă, electricitate și încălzire centrală. Singurul lucru de care părea, din când în când, conștient era lungimea fustelor uniformelor noastre. E clar că, pe vremea lui, gambele și gleznele fetelor nu prea erau la vedere.

— Nu este politicos din partea unei doamne să nu salute un domn de rang mai înalt, domnișoară Gwendolyn, strigă el, din nou ofensat pentru că nu-l băgasem deloc în seamă.

— Scuze, ne grăbim, am spus eu.

— Dacă aș putea să fiu de vreun ajutor, vă stau, desigur, la dispoziție. James își aranjă marginile de dantelă ale mânecilor.

— Nu, mulțumesc frumos. Trebuie doar să ajungem numaidecât acasă.

De parcă James ar fi putut să ne fie cumva de ajutor! Nu putea nici măcar să deschidă o ușă.

— Charlotte nu se simte bine.

— Oh, îmi pare rău, spuse James, care avea o slăbiciune pentru Charlotte.

Spre deosebire de „pistruiața fără maniere”¹¹, cum o numea el pe Leslie, pe verișoara mea Charlotte o găsea deosebit de „fermecătoare și de o grație fascinantă”. Lansă și de data asta niște complimente lingușitoare:

— Te rog să-i transmiți din partea mea cele mai bune urări. Și spune-i că și astăzi arată ravisant. Un pic cam palidă, dar fermecătoare ca o zână.

— O să-i transmit.

— Încetează să mai vorbești cu prietenul tău imaginar, spuse Charlotte, altfel tot o să ajungi la casa de nebuni până la urmă.

OK, atunci n-aveam să-i transmit nimic. Era și-așa destul de îngâmfată.

— James nu e imaginar, este doar invizibil. E o mare diferență!

— Dacă zici tu, spuse Charlotte.

Ea și mătușa Glenda erau de părere că eu îl inventasem pe James – și pe celelalte fantome – ca să mă dau mare. Acum îmi părea rău că le povestisem despre asta. Copil fiind, îmi fusese imposibil să nu vorbesc despre garguiile care prindeau viață și care, în fața ochilor mei, se mișcau pe fațadele clădirilor și-mi adresau tot felul de grimase. Garguiile fuseseră chiar nostime, dar existaseră și fantome sinistre, de care mă temusem. Trecuseră ceva ani până să înțeleg că nu puteau face nici un rău nimănui. Singurul lucru pe care îl pot face fantele este să bage spaima în oameni.

Desigur, nu James. El era total inofensiv.

— Leslie crede că e un lucru bun faptul că James a murit foarte de tânăr. Cu un nume ca al lui, oricum nu s-ar fi uitat nici o femeie la el, am spus eu, nu înainte de a mă asigura că James nu ne mai putea auzi. Vreau să zic, cine ar accepta de bunăvoie să se numească Pickelpo?

Charlotte își dădu ochii peste cap.

— Nu arată rău deloc, am continuat eu. Și mai este și putred de bogat, dacă e să-i dau crezare. Doar obiceiul de a-și ține tot timpul la nas o batistă parfumată din dantelă este puțin cam efeminat.

— Ce păcat că nimeni în afară de tine nu-l poate admira, spuse Charlotte.

Asta era și părerea mea.

— Și ce tâmpenie să vorbești despre ciudățeniile tale în afara cercului familiei! Mai adăugă Charlotte.

Aceasta era încă o aluzie răutăcioasă tipică pentru Charlotte. Intenția era să mă enerveze, ceea ce și reușea, din păcate.

— Nu sunt ciudată!

— Ba, bineînțeles că ești!

— Și-asta o spui chiar tu, purtătoarea de genă!

— La urma urmei, eu nu vorbesc despre asta în stânga și-n dreapta, ripostă Charlotte. Pe când tu, parcă-ai fi strămătușa Maddy-Nebuna, care-i povestește până și lăptarului viziunile ei.

— Ești rea.

— Iar tu ești naivă.

Am străbătut vestibulul certându-ne, am trecut de ghereta de sticlă a portarului și am ieșit în curtea școlii. Bătea vântul, iar cerul arăta de parcă stătea să plouă. Regretam că nu ne luaserăm totuși lucrurile din dulap. Un palton ar fi fost bun acum.

— Îmi pare rău că te-am comparat cu strămătușa Maddy, spuse Charlotte, chinuită brusc de remușcări. Sunt și eu un pic emoționată.

Eram surprinsă. Charlotte nu se scuza niciodată.

— Înțeleg, am spus eu repede.

Trebuia să remarc că știam să-i apreciez scuzele. În realitate, nu mai puteam eu de scuzele ei! Să fi fost eu în locul ei, aș fi dândâit de frică. Aș fi fost la fel de încântată ca înaintea unei vizite la dentist.

— Și-apoi, mie îmi place strămătușa Maddy, am adăugat eu.

Asta era adevărat. Strămătușa Maddy era, poate, cam vorbăreață și avea tendința să spună totul de patru ori, dar preferam asta de o mie de ori agitației misterioase a celorlalți. În plus, strămătușa ne împărțea totdeauna foarte generoasă dropsuri de lămâie.

Era clar însă că lui Charlotte nu-i păsa deloc de dropsurile ei de lămâie.

Am traversat strada și ne-am continuat în grabă drumul pe trotuar.

— Nu te mai holba la mine așa, pe furiș, spuse Charlotte. Ai să observi oricum când voi dispărea. Apoi, vei putea desena cu creta pe asfalt tâmpenia aia de cruce și vei putea merge într-un suflet acasă. Dar n-o să se întâmple. Nu azi.

— N-ai de unde să știi. Ești curioasă unde o să aterizezi? Vreau să spun, în ce an?

— Bineînțeles, spuse Charlotte.

— Să sperăm că nu în mijlocul marelui incendiu din 1664.

— Marele incendiu din Londra a avut loc în 1666, mi-o tăie Charlotte. E ușor de reținut. În plus, în partea asta a orașului nu existau pe atunci cine știe ce construcții, așa că, logic, nici nu a ars mare lucru aici.

V-am spus deja că pe Charlotte o mai cheamă și Acritura sau Deșteapta Pământului?

Dar nici eu nu am cedat. Poate că era un gest răutăcios din partea mea, dar voiam să văd cum avea să-i dispară, măcar pentru o secundă, zâmbetul ăla idiot de pe chip.

— Cred că uniformele astea ard ca iasca, am subliniat eu insistent.

— Aș ști ce să fac, spuse Charlotte sec, fără să renunțe la zâmbet.

Nu puteam decât să o admir pentru sângele ei rece. Mie, ideea de a mă trezi brusc în trecut nu-mi inspira decât frică.

Indiferent de epocă, vremurile de altădată au fost totdeauna înspăimântătoare. Mereu izbucnea câte un război sau câte o molimă, iar dacă nu spuneai ce trebuia, erai considerată vrăjitoare și arsă pe rug. Pe lângă asta, nu existau decât latrine, oamenii aveau păduchi, iar dimineața aruncau conținutul oalelor de noapte de la ferestre, fără să le pese că poate trecea cineva pe acolo chiar în momentul ăla.

Charlotte fusese toată viața ei pregătită pentru a se descurca în trecut. Nu avusese niciodată timp de joacă, de prietene, shopping, cinema sau

băieți. În schimb, luase lecții de dans, de scrimă și de călărie, de limbi străine și de istorie. Pe deasupra, de anul trecut începuse să plece în fiecare miercuri după-amiaza împreună cu Lady Arista și cu mătușa Glenda, și se întorcea abia seara târziu. Ele numeau asta „lecția de mister”. Însă niciuna dintre ele nu ne informa și despre ce fel de mister era vorba – Charlotte cu atât mai puțin.

„Este secret” a fost, probabil, prima frază pe care a putut-o rosti fluent. Și, imediat după aceea: „Asta nu vă privește”.

Leslie spunea de fiecare dată că familia noastră avea probabil mai multe secrete decât Serviciile Secrete și MI6 la un loc. Foarte posibil să fi avut dreptate.

În mod normal, de la școală luam autobuzul numărul 8 până acasă, căci avea stație la Berkeley Square, de unde nu mai era mult până la noi. Astăzi aleseserăm să parcurgem pe jos cele patru stații, așa cum ne ordonase mătușa Glenda. Tot drumul am ținut creta strâns în mână, dar Charlotte nu a dispărut.

Când urcam scările către ușa casei, aproape că eram dezamăgită, căci aici se încheia din nou rolul meu în această poveste. Din acest punct, urma să preia controlul bunica mea.

Am tras-o pe Charlotte de mânecă.

— Ia privește! Omul negru e iar aici.

— Da, și?

Charlotte nici măcar nu se sinchisi să se uite. Bărbatul se afla vizavi, în fața intrării de la numărul 18. Purta, ca de obicei, un trend negru și o pălărie trasă pe ochi. La început, crezusem că era o fantomă, până când mi-am dat seama că și frații mei, și Leslie îl puteau vedea.

De luni de zile, ne ținea sub observație casa, aproape non-stop. Este foarte posibil să fi fost chiar mai mulți bărbați care arătau la fel și făceau cu schimbul. Noi ne contraziceam, ba că era vorba despre un spărgător de case care ne fila, ba că era detectiv particular, ba un vrăjitor malefic. Asta din urmă era varianta soră-mii, Caroline, care avea nouă ani și căreia îi plăceau poveștile cu vrăjitori malefici și zâne bune. Fratele meu Nick avea doisprezece ani și considera poveștile cu vrăjitori și zâne niște tâmpenii, de aceea varianta lui era cea cu spărgătorul. Eu și Leslie pariam pe detectivul particular.

Dar, când ne duceam peste drum ca să ne uităm mai de aproape la omul negru, acesta fie dispărea în casă, fie se urca într-un Bentley negru parcat lângă bordură și demara.

— Aceasta este o mașină fermecată, era de părere Caroline. Când nu se uită nimeni, se transformă într-un corb, iar vrăjitorul devine un omuleț minuscul și zboară în spinarea lui.

Nick își notase numerele de înmatriculare ale Bentley-ului, pentru orice eventualitate.

— Deși, după ce dau spargerea, spărgătorii își înlocuiesc numerele, spunea el.

Adulții se comportau ca și când nu găseau nimic suspect în faptul că un bărbat îmbrăcat complet în negru ne supraveghea casa zi și noapte. La fel și Charlotte.

— Ce aveți cu bietul om?! Iese și el la o țigară, asta-i tot.

— Da, sigur!

Înclinam să cred mai degrabă versiunea cu corbul fermecat decât pe asta.

Începuse să plouă la fix.

— Măcar, ai din nou amețeli? Am întrebat eu în vreme ce așteptam să ni se deschidă ușa, căci nu aveam cheie.

— Nu te mai agita atâta, spuse Charlotte. Când o fi să se-ntâmpile, se-ntâmplă.

Domnul Bernhard ne deschise ușa. Leslie credea că domnul Bernhard era valetul nostru și dovada clară că eram aproape la fel de bogați precum Regina sau Madonna. Eu nu știam exact cine sau ce era domnul Bernhard cu adevărat. Pentru mama mea, era „omul bun la toate al bunicii”, bunica însăși numindu-l „un vechi prieten de familie”. Pentru frații mei și pentru mine, era „ciudatul servitor al lui Lady Arista”.

La vederea noastră, domnul Bernhard ridică din sprâncene.

— Bună, domnule Bernhard, am spus eu. Oribilă vreme, nu-i așa?

— De-a dreptul oribilă.

Cu nasul lui coroiat și cu ochii căprui ascunși în spatele ochelarilor aurii, domnul Bernhard mă ducea mereu cu gândul la o cucuvea – mai precis, o buhă.

— Ar fi bine să-ți pui un palton înainte să ieși din casă.

— Ăăă, da, așa ar fi bine, am spus eu.

— Unde este Lady Arista? Întrebă Charlotte, care nu era niciodată deosebit de amabilă cu domnul Bernhard.

Poate pentru că, spre deosebire de noi, ceilalți, nici copil fiind ea nu-l respectase în mod deosebit; el avea abilitatea demnă de tot respectul de a apărea ca din pământ în spatele cuiva și de a se deplasa la fel de silențios ca o pisică. Nimic nu părea să-i scape și, indiferent de oră, domnul Bernhard era mereu prezent.

Domnul Bernhard exista în această casă încă dinainte să mă nasc eu, iar mama spunea că existase încă de pe vremea când ea însăși era doar o fetiță. De-asta era domnul Bernhard, probabil, la fel de bătrân ca Lady Arista, deși nu o arăta. Locuia într-un apartament de la etajul doi, care avea un coridor separat și la care se ajungea pe o scară ce pornea de la primul etaj. Noi nu aveam voie nici măcar să punem piciorul pe acel coridor.

Fratele meu susținea că domnul Bernhard construise acolo trape și chestii de genul ăsta, pentru a-i prinde pe vizitatorii nepoftiți.

Dar nu putea dovedi. Niciunul dintre noi nu cutezase să pătrundă pe acest coridor.

— Domnul Bernhard are nevoie de sfera sa privată, spunea deseori Lady Arista.

— Da, da, comenta apoi mama mea. Cam toți de aici am avea nevoie de așa ceva.

Dar rostea această ultimă frază atât de încet, că Lady Arista n-o auzea.

— Mama dumneavoastră este în camera de muzică, o informă domnul Bernhard pe Charlotte.

— Mulțumesc.

Charlotte ne lăsă în vestibul și sui în fugă treptele. Camera de muzică se afla la primul etaj. Nimeni nu avea habar de ce se numea așa. Nu exista nici măcar un pian în ea.

Camera era încăperea preferată a lui Lady Arista și a strămătușii Maddy. Aerul de acolo mirosea a parfum de violete și a fum gros de la cigarillos pe care le fuma Lady Arista. De aerisit se aerisea mult prea rar. Dacă stăteai prea mult acolo, te lua amețeala.

Domnul Bernhard închise ușa de la intrare. Trecând pe lângă el, am mai aruncat repede o privire peste drum. Bărbatul cu pălărie era tot acolo. Mă înșelam sau tocmai ridicase mâna, ca și când ar fi salutat pe cineva? Pe domnul Bernhard, poate, sau, de ce nu, poate chiar pe mine?

Ușa se trânti, iar firul gândurilor mi se întrerupse, căci senzația de montagnes russes pe care o simțisem mai devreme în stomac reveni brusc. Totul în jurul meu deveni neclar. Genunchii mi se înmuiară și am fost nevoită să mă sprijin de perete ca să nu cad.

În momentul următor, senzația dispăru iar.

Inima-mi bătea să-mi spargă pieptul. Ceva nu era în regulă cu mine. Dacă nu erai, într-adevăr, într-un montagnes russes, părea imposibil să ai amețeli de două ori în decurs de două ore.

Doar dacă nu cumva... Ah, prostii! Probabil că mă dezvoltam prea repede. Sau aveam... ăăă... o tumoare pe creier? Sau îmi era pur și simplu foame.

Da, asta trebuie să fi fost. Nu mai mâncasem nimic de la micul dejun. Doar prânzul îmi aterizase pe bluză, nu? Am răsuflat ușurată.

Abia acum observam că ochii de cucuvea ai domnului Bernhard mă studiau cu atenție.

— Hopa, spuse el, un pic prea târziu.

Am simțit cum mă înroșesc.

— Păi, mă duc și eu... să-mi fac temele, am bâiguit.

Domnul Bernhard încuviință din cap indiferent. Însă, în timp ce urcam scările, îi simțeam privirea în ceafă.

Din Analele Gardienilor

10 octombrie 1994

M-am întors din Durham, unde am vizitat-o pe fiica cea mai mică a lordului Montrose, Grace Shepherd, care a născut în mod surprinzător alaltăieri o fiică. Ne bucurăm cu toții de nașterea Gwendolynei Sophie Elizabeth Shepherd,

2.460 g, 52 cm.

Mama și copilul se simt bine. Felicitările noastre sincere Marelui nostru Maestru pentru cel de-al cincilea nepot.

A consemnat: Thomas George, Cercul Inițiaților.

Doi.

Leslie numea casa noastră „palat nobil”, date fiind numeroasele camere, tablouri, lambrisaje de lemn și antichități. Ea bănuia că în spatele fiecărui perete se ascundea o ușă secretă și că în fiecare dulap exista cel puțin un compartiment secret. Când eram mai mici, de câte ori venea la noi în vizită, mergeam cu ea prin toată casa în expediții de cercetare. Faptul că ni se interzisese să ne vârâm nasul peste tot făcea aventura și mai palpitantă. Inventam mereu strategii iscusite ca să nu fim descoperite. De-a lungul timpului, chiar am avut unele ascunzișuri tainice și chiar am găsit o ușă secretă. Era pe casa scării, în spatele unui tablou în ulei ce înfățișa un bărbat gras, cu mustață și cu sabia scoasă, călare și cu o privire feroce.

Conform informațiilor date de strămătușa Maddy, bărbatul feroce era stră-stră-stră-stră-străunchiul meu Hugh, pe a cărui iapă roaibă o chemase Annie cea Grasă. Ușa din spatele tabloului nu ducea decât la niște trepte, la capătul cărora ajungeai într-o sală de baie. Dar era totuși o intrare secretă, care pe noi ne fascinase.

— Ce norocoasă ești că poți să locuiești aici! Spunea mereu Leslie.

Eu eram de părere că mai degrabă Leslie era cea norocoasă. Locuia cu mama și cu tatăl ei, și cu un câine lăptos pe nume Bertie, într-un bloc confortabil din North Kensington. Nu existau secrete, nici vreun valet misterios și nici rude enervante.

Cândva, locuiserăm și noi într-o astfel de casă – eu, mama, tata și frații mei – o căsuță din Durham, în nordul Angliei. Pe urmă însă, tata murise. Sora mea abia împlinise șase luni, iar mama se mutase cu noi la Londra, probabil fiindcă se simțea singură. Poate că nici banii nu-i ajungeau.

Mama crescuse ea însăși în această casă, alături de sora ei Glenda și de fratele ei Harry. Unchiul Harry era singurul care nu locuia în prezent în Londra, ci în Gloucestershire, împreună cu soția lui.

Casa mi se păruse și mie la început ca un palat, la fel cum i se păruse și lui Leslie. Însă, când trebuie să împărți un palat cu o familie numeroasă, după o vreme, palatul nu ți se mai pare deloc așa de mare. Mai cu seamă că existau o mulțime de încăperi de prisos, așa cum era sala de bal de la parter, care se întindea pe toată lățimea casei.

Încăperea asta ar fi fost grozavă pentru a te da cu patinele cu rotile, lucru care ne era însă interzis. Era o încăpere minunată, cu ferestre înalte, cu tavan tencuit cu stuc și cu policandre impunătoare, însă, de când mă știam eu, aici nu se organizase nici măcar un bal, nu se ținuse nici o sărbătoare mai importantă și nici nu se dăduse vreo petrecere.

Singurele „evenimente” din sala de bal erau orele de dans și lecțiile de scrimă ale lui Charlotte. Galeria orchestrei, la care se ajungea din vestibul pe scară, era la fel de folositoare precum un cui într-un bocanc. Poate doar lui Caroline și prietenelor ei să-i mai fi fost de vreun folos, când se jucau de-a v-ați ascunselea și se piteau în ungherul întunecos de sub scara care ducea la primul etaj.

La primul nivel se aflau camera de muzică, despre care am amintit deja, camera lui Lady Arista și a strămătușii Maddy, sala de baie de pe etaj (cea cu ușa secretă) și sufrageria, în care se aduna familia la masă, în fiecare seară la ora șapte jumătate. Între această din urmă încăpere și bucătărie, care se afla exact dedesubt, exista un lift demodat pentru mâncare, cu care Nick și Caroline se plimbau unul pe altul în joacă, deși asta era, bineînțeles, strict interzis. La fel făcuserăm și eu cu Leslie cândva, dar acum, din păcate, nu mai încăpeam.

La al doilea etaj se afla locuința domnului Bernhard, camera de lucru a bunicului meu decedat - Lord Montrose - și o imensă bibliotecă. La acest etaj își avea și Charlotte camera, așezată de-a curmezișul și cu un foisor cu care îi făcea plăcere să se laude. Mama ei deținea un salon și un dormitor cu ferestre care dădeau spre stradă.

Mătușa Glenda se despărțise de tatăl lui Charlotte, iar el trăia acum cu o nouă soție, undeva în Kent. Astfel, în afară de domnul Bernhard, nu mai exista nici un alt bărbat în casă. Asta dacă nu-l puneam la socoteală pe fratele meu. Nici animale de casă nu existau, deși cerusem asta cu insistență. Lui Lady Arista nu-i plăcea nici un fel de animal, iar mătușa Glenda era alergică la tot ce avea blană.

Eu, mama și frații mei locuiam la etajul trei, chiar sub acoperiș, și aveam mulți pereți strâmbi, dar și două balcoane mici. Fiecare avea propria cameră și o baie mare, pentru care eram invidiați de Charlotte, deoarece baia de la etajul doi nu avea fereastră, în vreme ce a noastră avea chiar două. Dar mie îmi mai plăcea etajul nostru și pentru faptul că aici, eu, mama, Nick și Caroline aveam un pic de intimitate, ceea ce, în casa asta de nebuni, putea fi uneori o binecuvântare.

Singurul dezavantaj era că ne aflam al naibii de departe de bucătărie, ceea ce în momentul de față mi se părea chiar mai neplăcut, căci tocmai ajunsesem sus. Ar fi trebuit să-mi iau cu mine măcar un măr. Aceasta fiind situația, a trebuit să mă mulțumesc cu provizia de biscuiți fragezi păstrată de mama în dulap.

De teamă să nu-mi revină senzația de amețeală, am mâncat unsprezece biscuiți unul după altul. M-am descălțat, m-am dezbrăcat de jachetă, m-am prăbușit în fotoliul din camera pentru cusut și m-am întins cât am putut.

Totul fusese oarecum bizar azi. Vreau să spun, chiar mai bizar decât de obicei.

Era abia ora două. Până o puteam suna pe Leslie pentru a dezbate cu ea problemele mele, aveau să mai treacă cel puțin două ore jumătate. Nici frații mei nu aveau să vină de la școală mai devreme de ora patru, iar mama termina totdeauna programul abia pe la cinci. De obicei, îmi plăcea să fiu singură acasă. Puteam să fac o baie în liniște, fără să bată cineva la ușă pentru că avea urgent nevoie la toaletă. Puteam să dau drumul la muzică și să cânt tare, fără să râdă careva de mine. Și puteam să mă uit la televizor la ce voiam eu, fără să mai aud tânguiești de genul: „Da' mai e puțin și începe SpongeBob”.

Astăzi însă nu aveam chef de nimic din toate astea. Nici măcar de un pui de somn nu-mi ardea. Dimpotrivă, sofaua – altfel un loc unde mă simțeam nemaipomenit de protejată – îmi părea o plută nesigură pe un râu învolburat. Mi-era teamă să nu mă ia cumva curentul, de îndată ce aveam să închid ochii.

Pentru a-mi abate gândurile de la asta, m-am ridicat și am început să deretic puțin prin cameră. Această încăpere era, într-un fel, camera noastră de zi neoficială, căci, din fericire, nici mătușile mele, nici bunica nu coseau, motiv pentru care urcau doar extrem de rar la etajul trei. Nici măcar nu exista o mașină de cusut în această cameră; în schimb, exista o treaptă îngustă, care ducea pe acoperiș. Treapta era pentru coșar, dar eu și Leslie făcuserăm din acoperiș unul dintre locurile noastre preferate. Aveam de-acolo o priveliște minunată și nu exista un alt loc mai bun pentru discuții între fete. (De exemplu, despre băieți și despre faptul că nu știam niciunul de care merita să te îndrăgostești.)

Bineînțeles că era un pic cam periculos, pentru că nu era nici o balustradă, ci numai o coamă ornamentală din fier galvanizat, înaltă până la genunchi. E drept însă că nu mergeam acolo ca să exersăm săritura în lungime sau ca să dansăm pe marginea hăului. Cheia de la ușa acoperișului se afla într-o zaharniță cu trandafirași pusă bine undeva în dulap. Nimeni din familia mea nu aflase că eu știam ascunzătoarea, căci, de-ar fi aflat, s-ar fi coborât iadul pe pământ. De aceea aveam mereu mare grijă să nu mă vadă nimeni când mă strecuram pe acoperiș. Puteai să faci și plajă acolo, să organizezi un picnic sau, pur și simplu, să te retragi când voiai să ai puțin liniște. Ceea ce eu, așa cum am mai spus, voiam adesea, numai acum nu.

Am împăturit pledurile de lână, am măturat firimiturile de biscuiți de pe sofa, am aranjat pernele și am pus piesele de șah împrăștiate peste tot înapoi în cutia lor. Am udat până și azaleea, care se afla pe secreterul din colț, și am șters măsuța de cafea cu o cârpă umedă. Apoi m-am uitat șovăielnic prin cameră, care era acum ireproșabil de curată. Trecuseră exact zece minute, iar eu îmi doream companie chiar mai mult ca înainte.

Oare Charlotte, care se afla jos, în camera de muzică, avea din nou amețeli? Ce se întâmpla dacă de la primul etaj al unei case din Mayfairul secolului XXI făceai un salt în Mayfairul din secolul – să zicem – al XV-lea, când în acest loc nu existau aproape deloc case? Te trezeai, pur și simplu, în aer și-apoi te prăvăleai în gol de la o înălțime de șapte metri? Poate peste un mușuroi de furnici? Biata Charlotte! Dar poate că într-una dintre acele lecții secrete de mister fusese învățată să zboare.

Apropo de mistere, mi-a venit deodată ideea cum să-mi distrag atenția. M-am dus în camera mamei și am început să privesc în jos, spre stradă. Omul negru se afla încă în fața intrării casei de la numărul 18. Puteam să-i văd picioarele și un colț de trenchi. Niciodată până azi nu mi se păruseră așa de înalte cele trei etaje ale casei. Am calculat în glumă cât era până jos de acolo de unde mă aflam eu.

Oare se putea supraviețui unei căderi de la paisprezece metri? Poate, dacă aveai noroc și aterizai pe un teren mlăștinos. Se pare că întreaga Londră

fusese cândva un ținut mlăștinos, cel puțin așa spunea doamna Counter, profesoara noastră de geografie. Mlaștina era bună, căci măcar aterizai pe ceva moale. Desigur, mai apoi aveai să te îneci lamentabil în noroi.

Am înghețat. Mă speriau propriile mele gânduri.

Pentru a nu fi nevoită să mai rămân prea mult timp singură, am decis să le fac o vizită rudelor mele aflate în camera de muzică, chiar cu riscul de a fi expediată, în cazul unor discuții strict secrete.

Când am intrat, strămătușa Maddy ședea pe fotoliul ei preferat de la una dintre ferestre, iar Charlotte stătea în picioare la cealaltă, sprijinită cu fundul de masa de scris Ludovic al XIV-lea, a cărei suprafață lăcuită și aurită ne era strict interzis s-o atingem, indiferent cu care parte a corpului. (Era incredibil că un lucru atât de grotesc precum această masă de scris putea fi atât de valoros cum pretindea mereu Lady Arista.) Charlotte se schimbase, înlocuind uniforma cu o rochie bleumarin, care arăta ca o corcitură de cămașă de noapte cu halat de baie și uniformă de călugăriță.

— Sunt în continuare aici, după cum vezi, spuse ea.

— Asta e... bine, am bâiguit eu, străduindu-mă să nu mă uit prea revoltată la rochie.

— Este insuportabil, replică mătușa Glenda, care se plimba de la o fereastră la alta.

Mătușa Glenda era înaltă și slabă, la fel ca Charlotte, și avea, tot ca ea, bucle roșii strălucitoare. Mama avea și ea astfel de bucle, și chiar și bunica mea fusese cândva roșcată. Caroline și Nick moșteniseră și ei această culoare de păr. Numai eu aveam părul negru și drept, la fel ca tatăl meu.

Mai demult, îmi dorisem și eu din tot sufletul să am părul roșcat, dar Leslie mă convinsese că părul meu negru făcea un contrast fermecător cu ochii mei albaștri și cu pielea albă. Tot Leslie mă convinsese și că alunița în formă de semilună de pe tâmplă – pe care mătușa Glenda o numea mereu „banană caraghioasă” – arăta misterios și aparte. Între timp, am început să cred și eu că sunt drăguță, nu în ultimul rând mulțumită aparatului dentar care mi-a îndreptat incisivii proeminenți și m-a ajutat să nu mai arăt ca un iepure. Deși, e drept că nu eram nici pe departe la fel de „fermecătoare și de fascinant de grațioasă” precum Charlotte, după cum spunea James. Ha, mi-aș fi dorit s-o vadă în rochia asta ca un sac!

— Gwendolyn, îngerașule, dorești un drops de lămâie? Strămătușa Maddy bătu cu palma în taburetul de lângă ea. Așază-te lângă mine și distrage-mi puțin atenția. Glenda îmi induce o îngrozitoare stare de nervi cu plimbatul ei de colo-colo.

— Habar n-ai de simțămintele unei mame, tanti Maddy, spuse mătușa Glenda.

— Da, ai dreptate, nu am habar, suspină strămătușa Maddy.

Era sora bunicului meu și nu fusese căsătorită niciodată. Era rotunjoară și mititică, avea ochi albaștri și veseli ca de copil și păr vopsit blond-auriu, în care, nu arareori, rămânea uitat câte un bigudiu.

— Unde e Lady Arista? Am întrebat eu luând un drops de lămâie.

— Este alături, vorbește la telefon, spuse strămătușa Maddy. Dar atât de încet, că, din păcate, nu se poate înțelege nici un cuvânt. Apropo, asta a fost ultima cutie de dropsuri. Nu ai, întâmplător, un pic de timp, ca să dai o fugă până la Selfridges și să mai cumperi una?

— Ba da, am spus eu.

Charlotte își trecea greutatea de pe un picior pe celălalt, iar mătușa Glenda se duse imediat lângă ea.

— Charlotte?

— Nimic, spuse aceasta.

Mătușa Glenda strânse din buze.

— Nu ar fi mai bine să aștepti la parter? Am întrebat-o eu pe Charlotte: în felul ăsta, n-ai cădea prea de sus.

— Nu crezi că ar fi mai bine să-ți ții pliscul decât să vorbești despre lucruri despre care n-ai nici cea mai vagă idee? Replică Charlotte.

— Zău, ultimul lucru de care are nevoie Charlotte acum sunt asemenea remarci stupide, spuse mătușa Glenda.

Începeam să regret că avusesem ideea să cobor.

— Prima dată, purtătorii genei nu sar mai departe de o sută cincizeci de ani, ne-a lămurit strămătușa Maddy amabilă. Această casă a fost terminată în 1781. Așadar, Charlotte este în perfectă siguranță aici, în camera de muzică. Ar putea, cel mult, să sperie câteva domnițe care cântă.

— Cu rochia asta, sigur, am spus eu, atât de încet, că numai strămătușa putu să mă audă și chicoti.

Ușa se dădu de perete și-n cameră intră Lady Arista. Arăta cantotdeauna, ca și când ar fi înghițit un băț. Sau chiar mai multe. Unul pentru brațe, unul pentru picioare și unul care menținea totul vertical. Părul alb era pieptănat strâns pe spate și înnodat la ceafă, asemenea unei profesoare de balet pe care este greu s-o mulțumești.

— Un șofer e pe drum. Familia de Villiers ne așteaptă la Temple. Astfel, Charlotte va putea, la întoarcere, să fie imediat introdusă în cronograf.

Nu înțelegeam nici o iotă.

— Și dacă nu se întâmplă azi? Întrebă Charlotte.

— Charlotte, iubito, ai avut deja de trei ori amețeli, spuse mătușa Glenda.

— Mai devreme sau mai târziu, se va întâmpla, replică Lady Arista. Acum, vino, șoferul trebuie să sosească din clipă-n clipă.

Mătușa Glenda o luă pe Charlotte de braț, și părăsiră amândouă camera alături de Lady Arista. După ce ușa se închise cu zgomot în urma lor, eu și strămătușa Maddy ne-am uitat una la alta.

— Uneori ai putea crede că ești invizibil, nu-i așa? Spuse strămătușa Maddy. Măcar un „La revedere” sau un „Salut” din când în când ar fi frumos. Sau ceva inteligent, de genul: „Dragă Maddy, ai avut cumva vreo viziune care ne-ar putea ajuta?”

— Ai avut?

— Nu, spuse strămătușa Maddy. Mulțumesc lui Dumnezeu, nu. După fiecare viziune, mi se face îngrozitor de foame, și și-așa sunt prea grasă.

— Cine sunt de Villiers? Am întrebat eu.

— O gașcă de filfizoni aroganți, dacă mă întrebi pe mine, spuse strămătușa Maddy. Avocați și bancheri. Sunt proprietarii băncii private de Villiers din City. Acolo avem și noi conturile.

Asta suna mult mai puțin mistic.

— Și ce legătură au acești oameni cu Charlotte?

— Să zicem că au și ei aceleași probleme ca noi.

— Ce probleme?

Erau și ei nevoiți să locuiască sub același acoperiș cu o bunică tiranică, o mătușă care îți dădea fiori și o verișoară îngâmfată?

— Gena călătoriei în timp, răspunse strămătușa Maddy. La familia de Villiers este moștenită de partea bărbătească.

— Așadar, au și ei o Charlotte acasă?

— Varianta masculină. Îl cheamă Gideon, din câte știu.

— Și așteaptă și el să-l ia cu amețeală?

— S-a întâmplat deja. Este cu doi ani mai mare decât Charlotte.

— Vrei să spui că, de doi ani, țopăie sprinten prin timp?

— Așa se pare.

Încercam să leg noile informații cu puținul pe care-l știam deja.

Deoarece strămătușa Maddy îmi dădea azi neobișnuit de multe informații, mi-am îngăduit să mai profit de asta încă vreo câteva secunde.

— Și ce este acela un croni... crono...?

— Cronograf! Completă strămătușa Maddy și-și dădu peste cap ochii ei rotunzi. Este un fel de aparat cu care se pot trimite într-o anumită perioadă purtătorii de genă - și numai ei! Are cumva legătură cu sângele.

— O mașină a timpului? Care funcționează cu sânge? Doamne, Sfinte! Strămătușa Maddy ridică din umeri.

— Habar n-am cum funcționează chestia asta. Uiți că și eu știu numai ce aud din întâmplare, stând aici și prefăcându-mă inofensivă? Totul este foarte secret.

— Da. Și foarte complicat, am spus eu. Și de unde se știe că Charlotte este cea care posedă această genă? Și de ce o are ea și nu, de exemplu,... ăăă... tu?

— Eu n-am cum, slavă Domnului, răspunse ea. Noi, cei din familia Montrose, am fost dintotdeauna niște ciudați, dar gena a venit în familia noastră prin bunica ta. Că, deh, fratele meu a trebuit neapărat să se însoare cu ea!

Strămătușa Maddy rânji. Ea era sora defunctului meu bunic Lucas. Cum nu avusese niciodată bărbat, se mutase încă de tânără la el și-i administrase casa.

— După nunta lui Lucas cu Lady Arista, am auzit pentru prima oară despre această genă. Ultima purtătoare a genei pe linia ereditară a lui Charlotte a fost o doamnă pe nume Margret Tilney, care era bunica bunicii tale Arista.

— Iar Charlotte a moștenit gena de la această Margret?

— Oh, nu, mai întâi a moștenit-o Lucy. Sărmana fată!

- Care Lucy?
- Verișoara ta, Lucy. Fiica mai mare a lui Harry.
- Oh! Acea Lucy.

Unchiul meu Harry, cel din Gloucestershire, era cu mult mai în vârstă decât Glenda și decât mama. Cei trei copii ai lui erau de mult adulți. David, cel mai mic, avea douăzeci și opt de ani și era pilot la British Airways. Ceea ce, din păcate, nu însemna că obțineam bilete de avion mai ieftine. Iar Janet, mijlocia, avea la rândul ei copii, doi plozi extrem de obraznici pe nume Poppy și Daisy. Pe Lucy, cea mai mare, nu o cunoscusem niciodată. Nici nu știam mare lucru despre ea. Familia obișnuia să tacă mîlc referitor la Lucy. Era un fel de oaie neagră a familiei Montrose. La șaptesprezece ani, fugise de-acasă și de-atunci nu se mai aflase nimic despre ea.

— Așadar, Lucy este și ea purtătoare de genă?

— Oh, da, spuse strămătușa Maddy. A fost iadul pe pământ aici când a dispărut. Bunica ta mai că a făcut infarct. S-a declanșat un scandal monstru. Scutură atât de puternic din cap, că i se încâlciră toți zulufii blonzi.

— Îmi imaginez.

Îmi închipuiam ce s-ar fi întâmplat dacă Charlotte și-ar fi făcut valizele și ar fi șters-o.

— Nu, nu, n-ai cum. Nu știi în ce circumstanțe dramatice a dispărut și că totul a avut legătură cu băiatul ăsta... Gwendolyn! Scoate degetul din gură! Asta este o apucătură oribilă.

— Scuze! Ca să fiu sinceră, nici nu observasem că începusem să-mi rod unghiile, așa că am adăugat: Este numai din cauza emoțiilor. Sunt atâtea pe care nu le înțeleg...

— Și eu simt la fel, mă asigură strămătușa Maddy. Iar eu asist la tot bâlciul ăsta de la vârsta de cincisprezece ani. De aceea am o înclinație spre misterios. Toți membrii familiei Montrose adoră secretele. Așa a fost dintotdeauna. Este singurul motiv pentru care nefericitul de frate al meu s-a însurat cu bunica ta, dacă mă întrebi pe mine. Șarmul încântător n-a fost în nici un caz motivul, căci nu posedea vreunul. Băgă mâna în bombonieră și oftă când descoperi că era goală. Vai, mă tem că am devenit dependentă de chestiile astea.

— Dau o fugă până la Selfridges să cumpăr altele, am spus eu.

— Ești și rămâi îngerașul meu cel mai drag. Dă-mi un pupic și ia-ți o haină pe tine. Plouă. Și să nu te mai văd că-ți rozi unghiile, m-ai auzit?

Cum paltonul meu rămăsese agățat în dulapul de la școală, am îmbrăcat fulgarinul înflorat al mamei mele și mi-am tras gluga pe cap când am ieșit pe ușa casei. Bărbatul din fața intrării de la numărul 18 tocmai își aprindea o țigară. Dintr-un impuls de moment, i-am făcut cu mâna în timp ce coboram treptele. Nu mi-a răspuns. Desigur.

— Ciudatule!

Am pornit spre Oxford Street. Ploua cu găleata. Ar fi fost bine să-mi fi luat nu doar fulgarinul, ci și cizmele de cauciuc. Magnoliei mele preferate de la colț îi atârnav florile. Înainte să ajung la ea, călcasem deja în trei băltoace. Când am vrut să ocolesc o a patra, fără nici un fel de avertizare, mi se tăiară

picioarele. Mi se făcu rău de la stomac, iar strada se transformă sub ochii mei într-un fluviu gri.

Ex hoc momento pendet aeternitas. („De acest moment depinde eternitatea.”)

Inscripție de pe un ceas solar, Middle Temple, Londra.

Trei.

Când am putut din nou să văd clar, o mașină de epocă dispăru după colț, iar eu eram îngenuncheată pe trotuar, tremurând de frică.

Ceva nu era în regulă cu strada asta. Arăta altfel decât de obicei. Toate se schimbaseră în ultima secundă.

Ploaia încetase, în schimb bătea un vânt înghețat și era mult mai întuneric decât înainte, aproape noapte. Magnolia nu avea nici flori, nici frunze. Nici nu eram sigură dacă mai era o magnolie.

Vârfurile gardului ce-o înconjurau erau vopsite în auriu. Aș fi putut jura că ieri erau negre.

O altă mașină de epocă viră după colț. Un vehicul ciudat, cu roți înalte și cu spițe deschise la culoare. Am privit de-a lungul trotuarului – băltoacele dispăruseră. Și semnele de circulație. Pavajul era strâmb și bombat, iar felinarele stradale arătau altfel, lumina lor gălbuie abia ajungând până la intrarea următoarei case.

Adânc în sufletul meu aveam o presimțire rea, dar nu eram pregătită să eliberez aceste gânduri.

Așadar, m-am forțat să-mi recapăt mai întâi răsuflarea. După care, m-am mai uitat o dată de jur împrejur, de data aceasta mai cu atenție.

OK, la drept vorbind, nimic nu era foarte schimbat. Majoritatea caselor arătau, de fapt, ca-ntotdeauna. Totuși, acolo în fund, dispăruse magazinul de ceai de unde mama cumpăra delicioșii biscuiți Prince-of-Wales, iar casa din colț, cu coloanele ei impunătoare din față, îmi era total necunoscută.

Un bărbat cu pălărie și cu un palton negru mă examină ușor iritat, trecând pe lângă mine, dar nu încercă să-mi vorbească și nici să mă ajute. M-am ridicat și mi-am scuturat mizeria de pe genunchi.

Presimțirea mea rea devenea încet, dar sigur o certitudine înspăimântătoare.

Cui încercam eu să-i demonstrez ceva?

Nu nimerisem nici în mijlocul unui raliu de mașini de epocă și nici magnolia nu-și lepădase așa, deodată, frunzele. Și, deși aș fi dat orice ca de după colț să apară Nicole Kidman, nu mă aflam, din păcate, nici în culisele unui film după un roman de Henry James.

Știam exact ce se întâmplase. Pur și simplu, știam. Și mai știam că trebuia să fi fost vorba despre o eroare.

Călătorisem într-o altă epocă.

Nu Charlotte. Eu. Cineva făcuse o mare greșală.

Dinții au început brusc să-mi clănțâne. Nu doar de emoție, ci și de frig. Era îngrozitor de frig.

„Eu aș ști ce să fac” – cuvintele lui Charlotte îmi răsunară iar în urechi.

Clar, Charlotte ar fi știut ce ar avea de făcut. Mie însă nu-mi spusese nimeni nimic.

Așadar, stăteam la colțul străzii mele, tremurând și cu dinții clănțănindu-mi, dându-le ocazia trecătorilor să se zgâiască la mine. Nu erau însă prea mulți. O femeie tânără, într-un palton până la glezne și cu un coș pe braț, trecu pe lângă mine și, în urma ei, un bărbat cu pălărie și cu guler înalt.

— Mă scuzați, am spus eu. Ați putea cumva să-mi spuneți în ce an suntem?

Femeia se făcu însă că nu mă aude și grăbi pasul.

Bărbatul clătină din cap.

— Câtă obrăznicie, bombăni el.

Am oftat. Oricum, informația nu mi-ar fi fost de prea mare folos, în principiu, nu avea nici o importanță dacă ne găseam în 1899 sau în 1923.

Cel puțin, știam unde mă aflam. Locuiam la mai puțin de o sută de metri de aici. Ce altceva mai bun aș fi putut face decât să mă duc acasă?

Ceva trebuia să fac.

Strada îmi părea pașnică și liniștită în crepuscul, pe măsură ce mergeam încet înapoi, privind în toate părțile. Ce era diferit, ce era la fel? Chiar și privite mai de aproape, casele se asemănau mult cu cele din vremea mea. Aveam sentimentul că vedeam anumite detalii pentru prima oară, dar poate că nici nu le dădusem prea multă atenție înainte. Am aruncat automat o privire vizavi, la numărul 18, dar nu era nimeni în fața intrării, nici un om negru cât vedeai cu ochii.

M-am oprit.

Casa noastră arăta la fel ca în vremea mea. Ferestrele de la parter și de la primul etaj erau puternic luminate; chiar și în camera de sub acoperiș a mamei ardea lumina. Mi se făcuse tare dor privind casa. De lucarne atârnav sloiuri de gheață.

„Eu aș ști ce să fac.”

Da, ce ar fi făcut Charlotte? În curând, avea să se întunece și era îngrozitor de frig. Unde s-ar fi dus Charlotte ca să nu înghețe? Acasă?

Am privit în sus, spre ferestre. Poate că bunicul trăia încă. Poate chiar m-ar recunoaște. La urma urmei, m-a ținut pe genunchii lui când eram mică... Ah, prostii!

Chiar și dacă se născuse, nu prea putea să-și amintească de mine din moment ce nici nu mă cunoscuse încă.

Frigul se strecura pe sub fulgarin. Gata, am să sun pur și simplu și am să cer găzduire pentru o noapte.

Întrebarea era cum aveam să fac asta.

— Bună ziua, mă numesc Gwendolyn și sunt nepoata lordului Lucas Montrose, care e posibil nici să nu se fi născut încă.

N-aveam cum să presupun că cineva m-ar fi crezut. Probabil că aș fi fost internată într-un spital de nebuni mai iute decât mi-aș fi imaginat. Iar, în acele timpuri, spitalele de nebuni erau locuri sumbre, de unde, odată intrat, nu mai ieșea niciodată.

Pe de altă parte, nu prea aveam alternative. Nu mai avea să dureze mult și se făcea întuneric beznă, și undeva trebuia să-mi petrec noaptea, fără să deger. Și fără să fiu dibuită de Jack Spintecătorul. Doamne, Dumnezeule mare! Oare când o mai fi trăit și ăsta? Și unde? Totuși, poate că nu aici, în nobilul Mayfair!

Dacă aș fi reușit să stau de vorbă cu unul dintre strămoșii mei, poate că aș fi reușit și să-l conving că știam mai multe despre familie și despre casă decât un străin oarecare. Cine, în afară de mine, ar fi putut, de exemplu, să răspundă imediat că numele calului stră-stră-stră-străunchiului Hugh a fost Annie cea Grasă? Astea erau informații pe care numai o persoană din interior le putea deține.

O rafală de vânt mă făcu să tresar. Era atât de frig. Nu m-ar fi mirat dacă ar fi început să ningă.

— Bună ziua, mă cheamă Gwendolyn și vin din viitor. Drept dovadă, vă arăt acest fermoar. Pariez că nu s-a inventat încă, nu-i așa? Așa cum nu s-au inventat nici jumbo-jeturile, televizoarele sau frigidererele...

Puteam măcar să încerc. Am tras aer în piept și m-am apropiat de ușa casei.

Treptele îmi păreau cunoscute și străine în același timp. Mâna căută automat butonul soneriei. Dar nu era niciunul. Probabil că nici soneriile electrice nu se inventaseră încă. Din păcate, nici acest lucru nu-mi dădea vreun indiciu despre anul în care mă aflu. Nici măcar nu știam când se inventase curentul electric. Înainte sau după vaporul cu aburi? Învățasem asta la școală? Dacă da, din păcate, nu puteam să-mi amintesc.

Am găsit un mâner atârnat de un lanț, cam ca lanțul rezervorului vechi de toaletă de la Leslie de-acasă. Am tras cu putere de el și am auzit un clopot sunând dincolo de ușă.

Oh, Doamne!

Probabil că avea să-mi deschidă cineva din personalul casei. Ce puteam să zic ca să-mi dea voie să văd un membru al familiei? Poate că stră-stră-stră-străunchiul Hugh trăia încă? Sau deja. Ei, oricum, numai să trăiască. Am decis să întreb pur și simplu de el. Sau de Annie cea Grasă.

Se auzeau pași apropiindu-se, așa că mi-am adunat tot curajul. Dar nu am apucat să văd cine mi-a deschis ușa, căci mi s-au înmuiat din nou picioarele, am zburat din nou în timp și spațiu, apoi mi-am revenit.

Mă aflu iar pe preșul din fața intrării casei noastre, am sărit în picioare și am privit împrejur. Totul arăta ca-nainte, când am plecat să cumpăr dropsuri de lămâie pentru strămătușa Maddy. Casele, mașinile parcate, chiar și ploaia.

Omul negru din fața intrării de la numărul 18 se holba la mine.

— Da, nu numai tu ești uimit, am murmurat eu.

Cât timp lipsisem? Oare omul negru văzuse cum dispărașeam la colțul străzii și cum reapărașeam pe preșul de la intrare? Cu siguranță că nu îi venise a crede ochilor. Așa merita! Acum, putea să vadă și el cum e când se poartă alții misterios.

Am sunat insistent. Domnul Bernhard deschise ușa.

— Ne grăbim? Întrebă el.

— Dumneavoastră poate că nu, dar eu da!

Domnul Bernhard ridică din sprâncene.

— Scuze, am uitat ceva important.

M-am strecurat pe lângă el și am urcat treptele în fugă, două câte două.

Strămătușa Maddy mă privi uimită când am năvălit pe ușă.

— Am crezut că ai plecat, îngerăș.

Am privit la ceasul din perete cu răsuflarea întretăiată. Nu trecuseră decât douăzeci de minute de când părăsisem camera.

— Dar e bine că te-ai întors. Am uitat să-ți spun că la Selfridges au aceleași dropsuri și fără zahăr, iar ambalajul arată identic! Sub nici o formă să nu cumperi din acelea, căci cele fără zahăr provoacă... Ei bine, provoacă diaree!

— Mătușă Maddy, de ce sunt toți așa de siguri că Charlotte are gena?

— Pentru că... nu poți să mă întrebi ceva mai ușor?

Strămătușa Maddy arăta cam încurcată.

— I s-a făcut analiza sângelui? Nu ar putea să mai aibă și altcineva gena?

În cele din urmă, respirația mi s-a liniștit.

— Charlotte este, cu siguranță, posesoarea genei.

— Deoarece s-a văzut asta în ADN-ul ei?

— Îngerăș, zău că nu sunt persoana potrivită pentru asemenea întrebări. Am fost dintotdeauna tufă la biologie, nici măcar nu știu ce-i ăla ADN. Cred că nu prea are vreo legătură cu biologia, ci cu matematica superioară. Din păcate, și la matematică am fost mereu foarte slabă. Când e vorba despre numere și despre formule, îmi închid pur și simplu urechile. Tot ce-ți pot spune este că Charlotte a venit pe lume exact în ziua indicată și calculată pentru ea cu secole în urmă.

— Așadar, ziua de naștere decide dacă ai gena sau nu?

Îmi mușcam buza de sus. Charlotte se născuse pe șapte octombrie, iar eu - pe opt. Ne despărțea doar o zi.

— Mai degrabă viceversa, spuse strămătușa Maddy. Gena decide ora nașterii. Au calculat asta cu precizie.

— Și dacă au greșit calculul?

„Cu o zi!” Simplu. Era o eroare. Nu Charlotte avea nenorocita asta de genă, ci eu. Sau o aveam amândouă. Sau... M-am lăsat să cad pe taburet.

Strămătușa Maddy clătină din cap.

— Nu au greșit calculul, îngerăș. Cred că, dacă acești oameni chiar știu să facă ceva bine, atunci știu să calculeze.

Cine erau de fapt „acești oameni” până la urmă?

— Oricine poate să mai și greșească un calcul, am spus eu.

Strămătușa Maddy râse.

— Mă tem că nu și Isaac Newton.

— Newton a calculat ziua de naștere a lui Charlotte?

— Copila mea dragă, îți înțeleg curiozitatea. Când eram și eu tânără ca tine, eram la fel. Însă, în primul rând, uneori este mai bine să fii neștiutor și, în al doilea rând, mi-aș dori mult, mult de tot niște dropsuri de lămâie.

— Totul este atât de lipsit de logică, am spus eu.

— Doar în aparență. Strămătușa Maddy îmi mângâie mâna. Chiar dacă acum nu știi mai multe decât înainte, discuția asta rămâne între noi. Dacă află bunica ta ce ți-am povestit, o să se supere. Și, când se supără, este și mai îngrozitoare ca de obicei.

— N-am să te dau de gol, mătușă Maddy. Și-ți voi aduce imediat bomboane.

— Ești un copil bun.

— Mai am doar o întrebare: La câtă vreme după primul salt în timp vine al doilea?

Mătușa Maddy suspină.

— Te rog! Am insistat eu.

— Nu cred că e vreo regulă, spuse strămătușa Maddy. Fiecare purtător de genă este diferit. Dar niciunul nu poate influența singur călătoria în timp. I se întâmplă zilnic, total incontrolabil, chiar și de mai multe ori pe zi. De aceea este așa de important acest cronograf. Din câte am înțeles, cu ajutorul lui, Charlotte va reuși să nu rățăcească neajutorată prin timp, ci să fie trimisă țintit în perioade aproximative, unde nu i se poate întâmpla nimic. Așa că nu-ți face griji pentru ea.

Ca să fiu sinceră, îmi făceam mai multe griji pentru mine însămi.

— Așadar, cât timp rămâi plecat în trecut? Am întrebat eu într-un suflet. Și, la al doilea salt, este posibil să ajungi chiar și în epoca dinozaurilor, când aici totul era doar o mlaștină?

Strămătușa mea mă-ntrerupse cu o mișcare a mâinii.

— Acum gata, Gwendolyn! Nici eu nu le știu pe toate.

M-am adunat.

— În orice caz, mulțumesc pentru răspunsuri, am spus eu. Mi-ai fost de mare ajutor.

— Nu prea cred. Mă mustră îngrozitor conștiința. Practic, nu ar trebui să te ajut, mai ales că eu însămi nu ar trebui să știu toate astea. Dacă l-aș fi întrebat cândva despre aceste secrete pe fratele meu - dragul tău bunic - la fel mi-ar fi răspuns și el mie. El spunea: „Cu cât știi mai puține despre asta, cu atât e mai sănătos”. Acum, te duci, în sfârșit, să-mi cumperi bomboane? Și te rog să nu uiți: cu zahăr.

Strămătușa Maddy flutură ușor mâna în urma mea.

Cum era posibil ca secretele să dăuneze sănătății? Și cât de multe știa bunicul meu?

— Isaac Newton? Repetă Leslie uluită. Țsta n-a fost ăla cu gravitația?

— Ba da. Dar se pare că tot el a calculat și ziua de naștere a lui Charlotte.

Mă aflam în raionul alimentar de la Selfridges, în fața raftului cu iaurturi, și țineam cu mâna dreaptă mobilul la o ureche, în vreme ce mi-o astupam pe cealaltă cu mâna stângă.

— Din păcate însă, nimeni nu crede că a greșit calculul. Clar, cine ar putea crede așa ceva când e vorba despre Newton! Dar trebuie să fi greșit, Leslie. Eu m-am născut la o zi diferență de Charlotte și eu am călătorit în timp, nu ea.

— Asta este mai mult decât misterios. Ah, porcăriei ăștea îi trebuie iar ore întregi ca s-o ia din loc. Hai odată, rablă ce ești! Strigă Leslie la computerul ei.

— Of, Leslie, a fost așa de... ciudat! Am fost atât de aproape să stau de vorbă cu unul dintre strămoșii mei! Știi, poate cu tipul ăla gras din tabloul în spatele căruia se află ușa secretă, stră-stră-stră-stră-străunchiul Hugh. Asta, dacă mă aflam în timpul vieții lui, și nu în altă perioadă. Aș fi putut tot atât de bine să fiu trimisă la casa de nebuni.

— Numai Dumnezeu știe ce ți s-ar fi putut întâmpla, spuse Leslie. Eu tot nu înțeleg! Toți anii ăștia să se facă așa un circ în jurul lui Charlotte, și-apoi să se întâmple asta! Trebuie să-i povestești imediat mamei tale. Și trebuie neapărat să te întorci numaidecât acasă! Se poate repeta în orice clipă!

— Îți dă fiori, nu?

— Absolut. OK, acum sunt online. Dau mai întâi căutare pe Google pentru Newton. Iar tu pleacă acasă, hai! Ai idee de când există Selfridges? E foarte posibil ca în acel loc să fi fost cândva doar o groapă, și-ai să cazi doisprezece metri în gol!

— Bunica o s-o ia razna de-a binelea dacă află, am spus eu.

— Da, și biata Charlotte... gândește-te, în toți acești ani a trebuit să renunțe la tot, și-acum nici măcar nu se alege și ea cu ceva. Fii atentă, am găsit. Newton. Născut în 1643, la Woolsthorpe - unde naiba mai e și asta?

— Decedat în 1727, la Londra. Bla bla bla. Nu e nimic despre călătorii în timp, ci numai ceva despre calcule infinitesimale, de care n-am auzit în viața mea. Tu? Transcedentalitatea tuturor spiralelor... Quadratrix, optică, mecanica universului, bla bla, ah, uite și legea atracției gravitaționale... mda, chestia cu transcedentalitatea spiralelor sună cel mai apropiat de călătoriile în timp, nu crezi?

— Sincer, nu, am spus eu.

Lângă mine, o pereche discuta cu voce tare despre ce iaurt să cumpere.

— Încă mai ești la Selfridges? Strigă Leslie. Du-te acasă!

— Am pornit deja, am spus eu fluturând punga galbenă de hârtie cu dropsurile strămătușii Maddy și îndreptându-mă spre ieșire. Dar, Leslie, nu pot povesti asta acasă. M-ar lua drept nebună.

Leslie pufăi în telefon:

— Gwen! Orice altă familie te-ar trimite la balamuc, dar nu și a ta! Ai tăi nu vorbesc decât despre călătorii în timp, cronometre și lecții de mister.

— Cronografe, am corectat-o eu. O chestie care funcționează cu sânge! E scârbos sau e... scârbos?

— Cro-no-graf! OK, i-am dat căutare pe Google.

M-am strecurat prin mulțimea de pe Oxford Street până la primul semafor.

— Mătușa Glenda o să spună că inventez totul ca să mă dau mare și ca s-o eclipsiez pe Charlotte.

— Ei și? Mai încolo, când vei pleca a doua oară, o să-și dea seama că se înșală.

— Și dacă nu mai plec deloc? Dacă a fost o chestie singulară? Ca un guturai.

— Nici tu nu crezi ce zici. OK, un cronograf pare să fie un ceas de mână absolut obișnuit. Găsești o groază pe eBay, de la zece lire. Ah, fir-ar. Așteaptă, am să dau căutare după Isac Newton și cronograf, și călătorii în timp, și sânge.

— Ei?

— Nimic.

Leslie oftă.

— Acum îmi pare rău că nu am cercetat asta mai devreme. Am să fac mai întâi rost de bibliografie. Tot ce se poate găsi despre călătoriile în timp. La ce naiba mai am legitimația de bibliotecă, nu? Unde ești acum?

— Traversez Oxford Street și o iau apoi pe Duke Street.

Brusc, mi-a venit să chicotesc.

— Întrebi pentru că vrei să vii aici cu o cretă ca să trasezi o cruce, în caz că se întrerupe brusc legătura? Mă tot gândesc la ce i-ar folosi oare lui Charlotte tâmpenia asta de cruce trasată cu creta.

— Eu știi? Poate că așa l-ar trimite după ea pe tipul celălalt care călătorește în timp. Cum ziceai că-l cheamă?

— Gideon de Villiers?

— Ce nume tare! Ia să-l caut eu pe Google și pe-ăsta. Gideon de Villiers. Cum se scrie?

— De unde să știi? Să ne întoarcem la crucea trasată cu creta: unde ar trebui să-l trimită pe acest Gideon? Adică, în ce perioadă? Charlotte ar putea fi oriunde. În orice minut, în orice oră, în orice an, în orice secol. Nuuu, semnul ăsta cu creta nu are nici o noimă.

Leslie îmi țipă atât de tare în ureche, încât aproape că-mi căzu telefonul din mână.

— Gideon de Villiers. Am găsit unul.

— Pe bune?

— Da. Scrie așa: „Echipa de polo de la Greenwicher Vincent-Internat a câștigat și anul acesta campionatul de polo All-EnglandSchool. De cupă s-au bucurat împreună, de la stânga la dreapta, directorul William Henderson, antrenorul John Carpenter, căpitanul echipei Gideon de Villiers...” și așa mai departe. Wow, mai e și căpitan. Din păcate, fotografia este minusculă, nu poți deosebi oamenii de cai. Unde ești, Gwen?

— Tot pe Duke Street. Se potrivește: Internatul din Greenwich, polo... Sigur el este. Scrie cumva și că, din când în când, dispare pur și simplu? Poate chiar din șaua calului?

— Ah, acuma văd, articolul e de acum trei ani. Între timp, poate că a și terminat școala. Ai iar amețeli?

— Până acum, nu.

— Unde ești?
— Leslie! Tot pe Duke Street. Merg cât de repede pot.
— OK, stăm la telefon până ajungi în fața casei și, imediat ce intri, vorbești cu mama ta.
M-am uitat la ceas.
— Nici măcar nu a venit încă de la muncă.
— Atunci aștepti până vine, dar vorbești cu ea, clar? Ea știe ce trebuie făcut ca să nu pățești nimic. Gwen? Mai ești la telefon? M-ai înțeles?
— Da, te-am înțeles. Leslie?
— Da?
— Mă bucur că exiști. Ești cea mai bună prietenă din lume.
— Nici tu nu ești rea, spuse Leslie. În plus, poate că data viitoare vei putea să-mi aduci și mie niște lucruri mișto din trecut. Ce altă prietenă ar mai reuși așa ceva? Iar când va mai trebui să învățăm pentru o prostie de test la istorie, tu te vei putea documenta la fața locului.
— Nu știu ce m-aș face dacă nu te-aș avea.
Îmi dădeam seama că eram puțin patetică. Însă, Doamne, Dumnezeule, așa mă și simțeam.
— Oare chiar se pot aduce obiecte din trecut? Întrebă Leslie.
— Habar n-am. Pe bune, n-am nici cea mai vagă idee. O să încerc data viitoare. Apropo, am ajuns la Grosvenor Square.
— Atunci, ești deja la jumătatea drumului, spuse Leslie ușurată, în afară de chestia asta cu polo, nu am mai găsit nimic pe Google despre Gideon de Villiers. În schimb, o grămadă de informații despre o bancă privată de Villiers și despre un birou de avocatură de Villiers cu sediul în Temple.
— Da, ei trebuie să fie.
— Ceva amețeli?
— Nu, dar mulțumesc de întrebare.
Leslie își drese glasul.
— Știi că ți-e teamă, însă toată povestea asta este oarecum cool. Adică, este o adevărată aventură, Gwen. Iar tu ești implicată în ea!
Da, eu eram categoric implicată în ea. Asta-mi era soarta.
Leslie avea dreptate: nu trebuia să-mi fac griji că mama nu avea să mă creadă. Poveștile mele „cu fantome” le ascultase totdeauna cu o seriozitate cuviincioasă. Putusem să merg mereu la ea când mă îngrijorase ceva.
Pe când locuiam încă în Durham, fusesem luni la rândul urmărită de spiritul unui demon, care, de fapt, ar fi trebuit să-și îndeplinească îndatoririle de gargui pe acoperișurile catedralei. Îl chema Asrael și arăta ca o corcitură între o ființă umană, o pisică și o acvilă. Când observase că-l puteam vedea, fusese atât de impresionat că avea, în sfârșit, cu cine vorbi, că începuse să meargă - sau să zboare - după mine, urmărindu-mă pas cu pas, să pălăvrăgească întruna și să vrea chiar să și doarmă cu mine în pat. După ce trecusem peste teama de la început - ca orice gargui, Asrael era și el înzestrat cu o grimasă destul de lugubră - deveniserăm, în cele din urmă, prieteni. Din păcate, Asrael nu putuse veni cu noi la Londra și încă îi mai simțeam lipsa. Cei câțiva demoni gargui pe care-i întâlнисem aici, la Londra,

erau mai degrabă niște creaturi nu foarte simpatice și, în orice caz, până în prezent nu dădusem peste niciunul care să se compare chiar și puțin cu Asrael.

Dacă mama mi-a crezut povestea cu Asrael, cu siguranță că avea să creadă și povestea cu călătoria în timp. Așteptam un moment propice ca să-i vorbesc. Dar momentul propice nu voia să vină. Abia întoarsă acasă de la serviciu, a trebuit să discute cu sora mea, Caroline, deoarece aceasta se angajase să ia în grijă terariul clasei cu mascotă cu tot, un cameleon pe nume Mr. Bean, pe perioada vacanței de vară. Deși mai erau multe luni până la vacanța de vară, se pare că discuția nu suporta amânare.

— Nu poți să-l iei în grijă pe Mr. Bean, Caroline! Știi foarte bine că bunica ta a interzis animalele în această casă, spuse mama. Iar tanti Glenda este alergică.

— Dar Mr. Bean nu are blană, ripostă Caroline. Și stă tot timpul în terariul lui. Nu deranjează pe nimeni.

— O deranjează pe bunica ta!

— Atunci bunica e o proastă!

— Caroline, nu se poate! Mai e și faptul că nimeni de aici nu știe nimic despre cameleoni. Imaginează-ți numai că facem ceva greșit și Mr. Bean se îmbolnăvește și moare!

— N-o să moară. Știu eu cum trebuie să am grijă de el. Te rog, mami! Lasă-mă să-l iau! Dacă nu-l iau, o să-l ia iar Tess, care se laudă tot timpul că este copilul preferat al lui Mr. Bean.

— Caroline, nu!

Un sfert de oră mai târziu, tot despre asta discutau, chiar și când mama se duse la baie și încuie ușa. Caroline se postă în fața ușii și începu să strige:

— Lady Arista n-ar trebui să observe nimic. Am putea să strecurăm pe furiș terariul când ea nu e acasă. Ea nu vine niciodată la mine în cameră.

— Nu pot să am liniște nici măcar la toaletă? Strigă mama.

— Nu, spuse Caroline.

Uneori putea să fie îngrozitor de enervantă. Abia când mama promise să discute personal cu Lady Arista despre primirea în casă a lui Mr. Bean, Caroline încetă să se mai văicărească.

Eu am folosit timpul pe care mama și Caroline îl pierduseră cu discuția lor pentru a scoate din părul fratelui meu Nick niște gumă de mestecat.

Stăteam în camera pentru cusut. Nick își lipise cam un pachet de gumă în păr, însă nu-și putea aminti cum se întâmplase.

— Cum să nu-ți dai seama? L-am întrebat eu. Din păcate, trebuie să-ți tai niște șuvițe.

— Nu-i nimic, spuse Nick. Poți să le tai și pe celelalte. Lady Arista a spus că arăt ca o fetiță.

— Pentru Lady Arista, oricine are părul mai lung decât un băț de chibrit arată ca o fetiță. La buclele tale frumoase ar fi și păcat să te tunzi așa de scurt.

— Cresc la loc. Taie-le pe toate, da?

— Nu merge cu forfecuța de unghii. Pentru asta trebuie să te duci la frizer.

— Hai că poți! Mă încurajă Nick încrezător.

Uitase, probabil, că-i mai tăiasem o dată părul cu forfecuța de unghii și că, după aceea, arătase precum un pui de vultur proaspăt ieșit din ou. Eu aveam șapte ani pe atunci, el – patru. Avusesem nevoie de buclele lui ca să-mi fac din ele o perucă.

Sigur că nu mi-a ieșit. În schimb, am primit o zi de arest la domiciliu drept pedeapsă.

— Să nu-ndrăznești, spuse mama. Tocmai intrase în cameră și-mi luă preventiv foarfeca din mână. Dacă e neapărat nevoie, atunci o să mergem la frizer. Mâine. Acum trebuie să coborâm la cină.

Nick oftă adânc.

— Nu-ți face griji, Lady Arista nu e acasă azi! M-am uitat la el și am rânjit. Nimeni n-o să comenteze din cauza gumei. Sau din cauza petei de pe puloverul tău.

— Ce pată?

Nick își cercetă hainele.

— Of, fir-ar să fie, cred că este suc de rodie. Nici nu am observat.

Sărăcuțul de el, mă considera complet vinovată.

— Așa cum am spus, nimeni n-o să facă scandal.

— Dar astăzi nu e miercuri! Spuse Nick.

— Cu toate astea, sunt plecate.

— Super!

Când Lady Arista, Charlotte și mătușa Glenda erau prezente, cina se vedea totdeauna un eveniment mai degrabă stresant. Lady Arista critica în primul rând manierele la masă ale lui Caroline și ale lui Nick (uneori și pe cele ale strămătușii Maddy), mătușa Glenda se informa de fiecare dată de notele mele, pentru a le compara apoi cu ale lui Charlotte, iar Charlotte zâmbea ca Mona Lisa și spunea: „Asta nu e treaba voastră”, când era întrebată ceva.

Una peste alta, ne puteam foarte bine lipsi de această adunare la ceas de seară, însă bunica noastră ținea foarte mult să fim cu toții prezenți.

Nu scăpa decât cine suferea de vreo boală molipsitoare. Mâncarea era pregătită de doamna Brompton, care venea de luni până vineri și care, pe lângă mâncare, se ocupa și de rufe. (La sfârșit de săptămână, găteau fie mătușa Glenda, fie mama. Spre disperarea mea și a lui Nick, nu se comanda niciodată pizza sau mâncare chinezească.)

În serile de miercuri, când Lady Arista, mătușa Glenda și Charlotte se ocupau de misterele lor, cina era vizibil mai relaxată. Așa că găseam cu toții grozav faptul că în seara aceasta, deși era abia luni, domnea o atmosferă de miercuri. Nu că am fi sorbit, plescăit sau râgâit, dar îndrăzneau să discutăm unii cu alții, să ținem coatele pe masă și să abordăm teme pe care Lady Arista le considera nepotrivite.

Tema cameleonilor, de exemplu.

— Îți plac cameleonii, tanti Maddy? Nu ți-ar plăcea să ai și dumneata unul? Unul absolut inofensiv?

— Păi, ăăă, de fapt, de ce nu, dacă pui astfel problema, îmi dau seama că, de fapt, mi-am dorit dintotdeauna un cameleon, spuse strămoșu Maddy, și-și puse în farfurie cartofi cu rozmarin. Neapărat.

Caroline radia.

— Poate că dorința ți se va împlini curând.

— Ai vești de la Lady Arista și de la Glenda? Se informă mama.

— Mama ta a sunat azi după-amiază ca să spună că nu va veni la cină, spuse strămoșu Maddy. I-am transmis regretul nostru, al tuturor. Cred că sunteți de acord.

— Oh, da.

Nick chicoti.

— Și Charlotte? A mai...? Întrebă mama.

— Până acum nu.

Strămoșu Maddy ridică din umeri.

— Dar se așteaptă să se întâmple în orice clipă. Sărmanei fete i-a venit amețea pe drum, iar acum mai are și migrene.

— Chiar că e de compătimit, spuse mama.

Lăsă furculița deoparte și rămase privind în gol la lambriul de culoare închisă al sufrageriei noastre, care arăta de parcă cineva ar fi inversat din neatenție pereții cu podeaua și-ar fi montat acolo parchet.

— Ce se întâmplă dacă Charlotte nu reușește să călătorească în timp? Am întrebat eu.

— Mai devreme sau mai târziu, se va întâmpla! Imită Nick vocea mieroasă a bunicii noastre.

Toți, în afară de mama și de mine, râseră.

— Dar dacă nu se întâmplă? Dacă s-a făcut o eroare, iar Charlotte nu posedă deloc această genă? Am insistat eu.

De data asta, Nick o imită pe mătușa Glenda:

— La Charlotte s-a putut vedea încă de când era bebeluș că e din alt aluat. Nu se compară deloc cu voi, copiii obișnuiți.

Din nou râseră cu toții. În afară de mama.

— Cum ți-a venit ideea asta, Gwendolyn?

— Așa, pur și simplu..., am răspuns eu ezitant.

— Ți-am explicat doar că nu este posibilă nici un fel de eroare în acest caz, spuse strămoșu Maddy.

— Da, pentru că Isaac Newton este un geniu, așa că nu poate greși la calcul, știu, am spus eu. Și-atunci, de ce a calculat Newton data de naștere a lui Charlotte?

— Tanti Maddy!

Mama îi aruncă strămoșii Maddy o privire plină de reproș. Aceasta țâșia înspre mine.

— M-a bombardat cu întrebările, ce era să fac? Îți seamănă leit, Grace. În plus, a promis să nu sufle o vorbă despre conversația noastră.

— Numai față de bunica, am subliniat eu. Tot Isaac Newton a inventat și cronograful?

— Pârâcioaso! Izbucni strămătuşa Maddy. Nu-ți mai spun nimic de-acum încolo.

— Ce cronograf? Întrebă Nick.

— O mașină a timpului cu care Charlotte va fi trimisă în trecut, l-am lămurit eu. Iar sângele lui Charlotte este, ca să zic așa, combustibilul pentru această mașină.

— Tare! Exclamă Nick, iar Caroline scoase un țipăt:

— O, nu, sânge!

— Cu cronograful ăsta se poate călători și în viitor? Întrebă Nick. Mama oftă.

— Vezi ce-ai făcut, tanti Maddy?

— Sunt copiii tăi, Grace, spuse strămătuşa Maddy zâmbind. Este normal să vrea să știe tot.

— Da, probabil.

Mama se uită la noi pe rând.

— Dar n-aveți voie să-i puneți astfel de întrebări bunicii voastre niciodată, m-ați înțeles?

— Chiar dacă ea e singura care știe, probabil, toate răspunsurile, am spus eu.

— Dar n-o să vi le dea.

— Și tu cât știi despre toate astea, mamă?

— Mai mult decât mi-ar plăcea.

Mama zâmbi când spuse asta, dar mie mi se păru un zâmbet trist.

— Apropo, nu se poate călători în viitor, Nick, iar motivul este simplul fapt că viitorul nu s-a întâmplat încă.

— Hă? Făcu Nick. Asta ce logică mai e?

Cineva bătu la ușă, iar domnul Bernhard intră aducând telefonul.

Probabil că Leslie ar fi înnebunit de-a binelea dacă ar fi văzut că aparatul se afla pe o tavă de argint. Uneori, domnul Bernhard chiar exagera un pic.

— Un apel telefonic pentru Miss Grace, spuse el.

Mama luă telefonul de pe tavă, iar domnul Bernhard se întoarse și părăsi sufrageria. El lua cina cu noi numai când Lady Arista îl ruga în mod expres s-o facă, lucru care se întâmpla însă doar de câteva ori pe an. Eu și Nick îl suspectam că-și comanda mâncare de la italieni sau de la chinezi și că-i convenea asta.

— Da? Ah, mamă, tu ești?

Strămătuşa Maddy ne făcu cu ochiul.

— Bunica voastră poate să citească gândurile! Șopti ea. Simte că purtăm discuții pe teme interzise. Care dintre voi strânge tacâmurile? Trebuie să facem loc pentru prăjitura cu mere a doamnei Brompton.

— Și sosul de vanilie!

Deși mâncasem un munte de cartofi cu rozmarin și morcovi caramelizați, și medalion de purcel, tot nu mă săturasem. Toată agitația și emoția îmi provocaseră și mai multă foame. M-am ridicat și am început să strâng tacâmurile murdare și să le pun în liftul pentru mâncare.

— Dacă Charlotte ajunge în epoca dinozaurilor, ar putea să-mi aducă un pui de dinozaur? Întrebă Caroline.

Strămătușa Maddy clătină din cap.

— Animalele și oamenii care nu posedă gena călătoriei în timp nu pot fi transportați prin timp. Și-apoi, nici nu se poate călători atât de departe în trecut.

— Păcat, spuse Caroline.

— Nu, eu găsesc că e bine așa, am intervenit. Imaginează-ți ce s-ar întâmpla aici dacă toți cei care călătoresc în timp ar aduce cu ei de fiecare dată dinozauri și tigri cu dinți-sabie – sau pe Attila, regele hunilor, ori pe Adolf Hitler.

Mama termină de vorbit la telefon.

— Rămân acolo peste noapte, spuse ea. Ca măsură de siguranță.

— Unde anume? Întrebă Nick.

Mama nu răspunse.

— Tanti Maddy? E totul în regulă?

Douăsprezece coloane susțin castelul timpului.

Douăsprezece animale domnesc în regat.

Acvila este gata de ascensiune.

Cinciul este cheia și baza deopotrivă.

Așa este în Cercul Celor Doisprezece, numărul doisprezece devine doi.

Falconul iese din ou ca al șaptelea și totuși este numărul trei.

Fragment din scrierile secrete ale Contelui de Saint-Germain.

Patru.

Mătușa Maddy ședea ciudat de țeapănă în scaunul ei, cu ochii pironiți în gol și cu mâinile încleștate pe brațele scaunului. Din obraji îi dispăruse orice urmă de culoare.

— Mătușă Maddy? Of, mamă, a făcut comoție? Mătușă Maddy! Mă auzi? Mătușă Maddy!

Am vrut să-i iau mâna, dar mama m-a oprit.

— Nu pune mâna! N-o atinge!

Caroline începu să plângă.

— Ce are? Strigă Nick. A înghițit ceva?

— Trebuie să sunăm la Urgență, am spus eu. Mamă, fă ceva!

— Nu a făcut comoție. Și nici nu a înghițit nimic. Are o viziune, spuse mama. Își revine în curând.

— Sigur?

Privirea fixă a strămătușii Maddy îmi dădea fiori. Pupilele erau imense, iar pleoapele – perfect nemișcate.

— S-a făcut brusc așa de frig aici, șopti Nick. Simțiți și voi?

Caroline gemu ca pentru ea:

— Faceți să înceteze odată!

— Lucy! Strigă cineva.

Ne-am adunat cu toții laolaltă speriați, dar apoi ne-am dat seama că strămătușa Maddy fusese cea care strigase. Și chiar se făcuse mai frig. M-am uitat în jurul meu, dar nu era nici o fantomă prin încăpere.

— Lucy, copile drag. Mă duce la un copac. Un copac cu bobite roșii. Of, unde a dispărut acum? N-o mai pot vedea. E ceva aici, între rădăcini. O piatră prețioasă imensă, un safir șlefuit. Un ou. Un ou de safir. Ce frumos e! Ce prețios! Dar acum începe să se crape, oh, se strică, e ceva înăuntru... o pasăre mică. Un corb. Zboară în pom. Strămătușa Maddy râse. Însă privirea-i era la fel de fixă ca mai-nainte. Mâinile continuau să rămână încleștate pe brațele scaunului. Vine vântul. Râsul strămătușii Maddy se potoli. O furtună. Totul se învâрте. Zbor. Zbor cu corbul către stele. Un turn. Sus în turn, un ceas uriaș. Cineva șade acolo sus, pe ceas, și bălângăne din picioare. Coboară imediat, fată neascultătoare! Deodată, în vocea ei se simți frica. Începu să țipe: Furtuna o s-o dărâme. E prea sus. Ce face acolo? O umbră! O pasăre mare se rotește pe cer! Acolo! Se năpustește asupra ei. Gwendolyn!

Gwendolyn!

Nu se mai oprea. Am împins-o pe mama la o parte, am luat-o pe strămătușa Maddy de umeri și am zgâlțâit-o ușor.

— Sunt aici, mătușă Maddy! Te rog! Uite!

Strămătușa Maddy întoarse capul și mă privi. Treptat, culoarea îi reveni în obraji.

— Îngerașul meu, spuse ea. A fost o adevărată nebunie să te cocoți așa de sus!

— Ești bine acum?

M-am uitat la mama.

— E bine.

— Nu, nu mi-e bine. A fost o viziune rea, spuse ea. Adică, începutul a fost drăguț.

Caroline încetă să mai plângă. Ea și Nick o priveau uimiți pe strămătușa Maddy.

— A fost de-a dreptul sinistru, mormăi Nick. Ați observat ce frig s-a făcut?

— Ți s-a părut, am spus eu.

— Ba nu!

— Și eu am observat, spuse Caroline. Mi s-a făcut pielea de găină.

Strămătușa Maddy o luă de mână pe mama.

— Am întâlnit-o pe nepoata ta Lucy, Grace. Este neschimbată.

Zâmbetul acela dulce...

Mama arăta de parcă ar fi stat să plângă.

— Restul iar nu am reușit să-l înțeleg, continuă strămătușa Maddy. Un ou din safir, un corb, Gwendolyn pe ceasornicul turnului și-apoi pasărea aia rea. Tu înțelegi ceva?

Mama suspină.

— Bineînțeles că nu, tanti Maddy. Sunt viziunile tale.

Se așează pe unul dintre scaunele de lângă ea.

— Da, dar, cu toate acestea, tot nu le înțeleg, spuse strămătușa Maddy. Ai notat tot, ca să-i putem povesti mai târziu totul mamei tale?

— Nu, mătușică, nu am notat.

Maddy se aplecă înainte.

— Atunci, ar trebui să scriem imediat. Așadar, mai întâi a apărut Lucy, apoi copacul. Bobițe roșii... Să fi fost oare un scoruș? Acolo se afla o piatră prețioasă șlefuită în formă de ou... Doamne, ce foame-mi e! Sper că nu ați mâncat desertul fără mine. Astăzi mi-am câștigat două porții. Sau trei.

— Incidentul de mai devreme a fost mai mult decât sinistru, am spus eu.

Caroline și Nick se duseseră deja la culcare, iar eu ședeam pe marginea patului mamei, încercând să direcționez discuția în așa fel încât să-i pot povesti despre problema mea. „Mamă, astăzi după-amiază s-a întâmplat ceva, și mi-e teamă că s-ar putea repeta.”

Mama se afla în timpul ritualului de frumusețe de seară. Terminase deja cu tenul. Era evident că merita să ai grijă de pielea ta. Mama nu își arăta cei patruzeci de ani.

— Am participat pentru prima oară la o viziune a strămătușii Maddy, am spus eu.

— E pentru prima oară când a avut una în timpul cinei, răspunse mama, masându-și crema pe care o aplicase pe mâini.

Mama spunea mereu că vârsta ți se citește mai ales după pielea de pe mâini și de pe gât.

— Și poți să iei în serios viziunile ei?

Mama ridică din umeri.

— Eu știi? Ai auzit și tu ce lucruri confuze a povestit. Fiecare le poate interpreta după cum îi vine mai bine. A avut o viziune și cu trei zile înainte să moară bunicul tău. Ceva cu o panteră neagră care-i sărea bunicului la piept.

— Bunicul a murit în urma unui infarct. Se potrivește.

— Exact ce-am spus... cumva tot se potrivesc. Vrei și tu cremă de mâini?

— Așadar, crezi în asta? Adică în viziunile mătușii Maddy, nu în crema de mâini.

— Cred că tanti Maddy chiar vede ce zice. Dar asta nu înseamnă nicidecum că prezice astfel viitorul. Sau că are vreun alt înțeles.

— Nu pricep!

Am întins mâinile către mama, iar ea a început să mi le dea cu cremă.

— Într-un fel, este cam ca poveștile tale cu fantome, iubito. Eu sunt convinsă că le poți vedea, la fel cum sunt convinsă că și tanti Maddy are viziuni.

— Asta vrea să însemne că mă crezi că văd fantome, dar nu crezi că ele și există? Am spus eu tare și mi-am retras revoltată mâinile.

— Nu știu dacă există cu adevărat, spuse mama. N-are nici o importanță ce cred eu.

— Dar, dacă nu ar exista, asta ar însemna că doar mi le-aș închipui. Iar asta ar echivala cu a fi nebună.

— Nu, spuse mama. Ar însemna doar că... Of, iubito! Nici eu nu știu ce să zic. Uneori, am sentimentul că toți membrii acestei familii au un pic cam prea multă imaginație. Și cred că am trăi mult mai liniștiți și mai fericiți dacă ne-am limita la ceea ce cred oamenii normali.

— Înțeleg, am încuviințat eu.

Totuși, poate că nu era o idee atât de bună să-i împărtășesc noutățile mele. „Hei, mamă, astăzi după-amiază, eu și imaginația mea anormală am călătorit în trecut.”¹

— Te rog să nu te simți jignită, spuse mama. Știu că există lucruri între cer și pământ pe care nu ni le putem explica. Însă poate că le dăm acestor lucruri o importanță exagerată preocupându-ne prea mult de ele. Eu nu consider că ești nebună. Nici tu, nici tanti Maddy. Însă, hai să fim serioase! Crezi că viziunile mătușii Maddy ar avea vreo legătură cu viitorul tău?

— Poate.

— Ah, da? Ți-ai propus ca în viitorul apropiat să te sui într-un turn și să te așezi pe ceasornicul de acolo ca să bălângăni din picioare?

— Bineînțeles că nu. Dar poate că este, de fapt, un simbol.

— Da, poate că așa e, spuse mama. Sau poate că nu e. Hai, du-te la culcare acum, iubito! A fost o zi lungă. Se uită la ceasul de pe noptieră. Să sperăm că, între timp, a scăpat și Charlotte de ziua asta. Of, Doamne, îmi doresc așa de mult să fi reușit până la urmă.

— Poate că și Charlotte are, pur și simplu, prea multă imaginație, am spus eu, apoi m-am ridicat și i-am dat mamei un sărut.

Urma să mai încerc și a doua zi.

Poate.

— Noapte bună.

— Noapte bună, fiica mea cea mare. Te iubesc.

— Și eu pe tine, mamă.

După ce am intrat în camera mea și am închis ușa, m-am băgat în pat, simțindu-mă ca naiba. Știam că ar fi trebuit să-i povestesc mamei totul. Însă ceea ce spusese mă pusese pe gânduri. Sigur că aveam multă imaginație, dar a avea imaginație era una, iar a-ți închipui că ai călătorit în timp era cu totul altceva.

Oamenii care și-au închipuit așa ceva au fost puși sub observație și tratament medical. Pe drept cuvânt, găseam eu. Poate că eram și eu la fel ca persoanele alea care pretindeau că fuseseră răpite de extraterestri. Adică, pur și simplu dusă.

Am pocnit din degete ca să se stingă veioza de pe noptieră și m-am cuibărit sub pătură. Ce era mai rău, la urma urmei? Să fii nebun sau să călătorești cu adevărat în timp?

„Probabil că ultima”, m-am gândit eu. Împotriva primeia, probabil, puteai să iei pastile.

Pe întuneric, frica se reinstală. Am început să mă gândesc din nou la cât de mult aș cădea de aici de sus până pe sol. Așa că am pocnit din degete ca să se aprindă iar veioza și m-am întors cu fața la perete. Pentru a putea adormi, am încercat să mă gândesc la ceva inofensiv, neutru, dar nu-mi venea nimic în minte. În cele din urmă, am început să număr invers de la o mie.

La un moment dat, trebuie să fi adormit, căci visam o pasăre mare când m-am trezit cu inima bătându-mi cu putere.

Apăru din nou senzația groaznică de amețală. Panicată, am sărit din pat și am început să fug, atât cât îmi permiteau genunchii moi ca de gumă, înspre camera mamei. Nu-mi păsa dacă avea să mă considere nebună, voiam numai să se termine ce mi se întâmpla. Și nu îmi doream să cad de la înălțimea a trei etaje!

Am reușit să ajung doar până în hol, apoi m-am prăbușit. Convinsă că mi-a venit sfârșitul, am închis strâns ochii. Dar nu am făcut decât să cad destul de dureros în genunchi pe ceva care s-a simțit la fel ca familiarul parchet. Am deschis precaută ochii. Se luminase, ca și când s-ar fi făcut deodată dimineață. Sperasem pentru o clipă că nu se întâmplase nimic, dar apoi am văzut că nimerisem în holul nostru, care arăta însă altfel decât îl știam. Pereții erau văruiți în verde oliv, iar de tavan nu atârna nici o lustră.

Din camera lui Nick se auzeau voci. Voci de femei.

M-am ridicat repede. Dacă mă vedea cineva... Cum puteam să explic de unde apărusem așa subit? Și îmbrăcată cu o pijama Hello Kitty.

— M-am săturat să mă mai trezesc devreme, spuse o voce. Walter are voie să doarmă până la nouă! Noi însă? Aș fi putut să rămân și eu la fermă și să continui să mulg vacile.

— Walter a fost de serviciu jumătate din noapte, Clarisse. Bonețica îți șade strâmb, spuse a doua voce. Strecoară-ți părul sub ea cum se cuvine, altfel ne ocărăște doamna Mason.

— Ea oricum nu face decât să ne ocărăscă toată ziua, murmură prima voce.

— Sunt alte doamne ale casei mult mai severe, draga mea Clarisse. Vino acum, am întârziat. Mary a coborât deja de un sfert de oră.

— Da, și și-a făcut chiar și patul. Zeloasă ca-ntotdeauna; și curată, întocmai cum își dorește doamna Mason. Într-adins face asta. Ai atins vreodată cu mâna pledul ei? Este moale, moale. Nu-i cinstit!

Trebuia să plec de aici în cea mai mare viteză. Dar încotro? Noroc că știam locul.

— Pledul meu zgârie groaznic, se plânse vocea lui Clarisse.

— La iarnă ai să fii bucuroasă că-l ai. Hai acum!

Cineva apăsă pe clanță. Am sărit lângă dulapul din perete, am tras de ușă, am deschis-o, apoi am închis-o din nou, exact în momentul în care ușa camerei lui Nick se deschise.

— Doar că nu pricep de ce este pledul meu aspru, iar Mary are unul atât de moale, spuse vocea lui Clarisse. Totul este atât de nedrept aici! Betty are voie să plece cu Lady Montrose la țară, iar noi trebuie să rămânem toată vara în orașul ăsta îmbâcsit.

— Chiar ar trebui să încerci să nu te mai plângi atâta, Clarisse.

Nu puteam decât să fiu de acord cu cealaltă femeie. Clarisse asta nu era decât o megasmiorcăită.

Le-am auzit pe cele două coborând treptele și am răsuflat ușurată. Scăpasem ca prin urechile acului. Ce bine că știam locul! Și-acum ce era de făcut? Trebuia să aștept în dulap până urma să mă întorc? Probabil că era cel mai sigur așa. Suspiniând, mi-am încrucișat brațele la piept.

În spatele meu, cineva gemu în întuneric.

Am înghețat de frică. Pentru Dumnezeu, ce era asta?

— Clarisse, tu ești? Se auzi de pe raftul de lenjerie. Era o voce bărbătească. Am adormit?

Cerule mare! Cineva chiar dormea în dulap. Ce apucături mai erau și astea?

— Clarisse? Mary? Cine e aici? Întrebă vocea, de data asta evident mai trează.

Se auzi ceva în întuneric. O mână pipăi după mine și mă atinse pe spate. Nu am așteptat să mă prindă, ci am deschis ușa dulapului și am fugit.

— Stai! Rămâi pe loc!

Am privit scurt peste umăr. Un tânăr într-o cămașă lungă și albă sări după mine din dulap.

Am coborât în fugă treptele. În numele cerului, unde ar fi trebuit să mă ascund acum? Pașii locatarului dulapului se auzeau tropăind în urma mea, iar el urla:

— Opriți hoțul!

Hoț? Probabil că nu auzeam bine! Ce-i furasem oare? Scufia de noapte?

Ce bine că puteam să cobor treptele astea și-n somn. Cunoșteam fiecare treaptă ca pe propriul buzunar. Am coborât două etaje cu viteza luminii, trecând pe lângă tabloul cu stră-stră-străunchiul Hugh, pe care l-am lăsat pe stânga cu un oarecare regret, căci ușa secretă din spatele lui ar fi fost o ieșire grozavă din această situație nenorocită. Dar mecanismul se bloca totdeauna un pic, iar în timpul de care aveam nevoie ca să deschid ușa bărbatul în cămașă de noapte m-ar fi ajuns. Nu, aveam nevoie de o ascunzătoare mai bună.

La primul etaj, aproape că am dărâmat o fată cu bonetă care ducea o cană mare. A scos un țipăt strident când am trecut în viteză pe lângă ea și – ca într-o scenă de film – a lăsat să-i cadă cana. Podeaua s-a umplut de lichid amestecat cu cioburi.

Am sperat că următorul meu va aluneca – tot ca într-o scenă de film. Oricum, nu a trecut prea repede de zonă. Avansul l-am folosit pentru a urca în fugă treptele care duceau la galeria pentru orchestră. Am smuls ușa de la ascunzătoarea de sub scări și m-am ghemuit acolo. La fel ca în vremea mea, aici era praf, dezordine și plin de pânze de păianjen. Prin crăpăturile dintre trepte pătrundea ceva lumină, destulă pentru a vedea că aici nu dormea nimeni. La fel ca la noi, locul era ticsit până în ultimul colțișor cu vechituri.

Auzeam de deasupra voci vorbind tare. Bărbatul în cămașă de noapte discuta cu biata fată care scăpase cana.

— Probabil că e o hoată! Nu am mai văzut-o prin casă.

Începură să se mai audă și alte voci.

— A fugit jos. Poate că mai sunt și alți hoți în casă.

— N-am ce să fac, doamnă Mason. Hoța asta a năvălit pur și simplu peste mine. Probabil căuta bijuteriile lui Milady.

— Pe scări nu m-am întâlnit cu nimeni, așa că sigur încă stă ascunsă pe undeva. Încuiați ușa și scotociți toată casa, ordonă o voce feminină foarte

energică. Iar dumneata, Walter, du-te imediat sus și îmbracă-te. Gambele dumitale păroase nu sunt cea mai plăcută imagine în zori de zi.

Doamne! Copil fiind, mă ascusesem aici de vreun milion de ori, dar nu-mi fusese niciodată mai frică decât în acel moment că aș putea fi descoperită. Atentă, fără să fac vreun zgomot care să mă dea de gol, m-am afundat cât mai adânc printre vechituri. Un păianjen îmi alergă pe braț, iar eu abia m-am abținut să nu țip cât mă ținea gura, așa de mare era.

— Lester, domnule Jenkins și tu, Tott, controlați parterul și beciul. Eu și Mary verificăm la primul etaj. Clarisse, păzește ușa din spate, Helen – intrarea.

— Și dacă vrea să scape prin bucătărie?

— Atunci ar trebui să treacă mai întâi de doamna Craine și de oalele ei de metal. Căutați sub scări și în spatele tuturor draperiilor.

Eram pierdută.

Ah, la naiba. Totul era de-a dreptul suprealist!

Mă aflam într-o magazie, în pijama, printre pânze groase de păianjen, mobile prăfuite și – o, Doamne!

— Un crocodil împăiat, așteptând să fiu arestată pentru tentativă de jaf. Și toate astea numai pentru că ceva nu a mers bine, iar Isaac Newton a greșit niște calcule.

Simțindu-mă foarte furioasă și neajutorată, am început să plâng. Poate că acestor oameni avea să li se facă milă de mine dacă mă găseau în asemenea hal. În întunericul de sub scară nu vedeam decât ochii crocodilului împăiat licărind intermitent. De peste tot se auzeau pași. Praful ce cădea de pe treptele de deasupra îmi intra în ochi.

Apoi însă, am simțit din nou gheara din stomac, o senzație care nu-mi mai fusese niciodată așa de dragă. Crocodilul dispăru din fața ochilor, apoi totul începu să se rotească iar în jurul meu și se făcu din nou liniște. Și întuneric beznă.

Am inspirat adânc. Nu aveam motive să mă panichez. Probabil că revenisem și mă aflam acum în vremurile noastre, blocată în magazia de sub scară. Unde încă mai existau pânze groase de păianjen.

Ceva mă mângâie delicat pe față. OK, deci existau totuși motive de panică. Am început să dau din brațe cu disperare și să lovesc cu picioarele pe sub o comodă. Bubuia, lemnul scârțâia, iar o veioză veche se prăvăli pe podea. Așa apreciam eu, că fusese o veioză, căci de văzut n-o văzusem. Dar reușisem să mă eliberez. Ușurată, m-am dus pe pipăite înspre ușă și am ieșit târâș. Afară din ascunzătoare era încă întuneric, însă reușeam să disting conturul balustradei, ferestrele înalte, candelabrele sclipitoare.

Și pe cineva care venea spre mine. Lumina unei lanterne mă orbi.

Am deschis gura să țip, dar nu am reușit să scot vreun sunet.

— Căutați ceva anume în magazie, Miss Gwendolyn? Întrebă persoana. Era domnul Bernhard. Vă ajut cu plăcere.

— Aăă, păi... eu... Nu mai aveam aer, așa de tare mă speriasem. Dar dumneavoastră ce faceți aici jos?

— Am auzit gălăgie, spuse domnul Bernhard cu demnitate. Arătați un picuț cam... prăfuită.

— Da.

Prăfuită, plină de zgârieturi și cu fața plânsă. Mi-am șters pe furis lacrimile de pe obraji.

Domnul Bernhard mă cercetă în lumina lanternei cu ochii lui de bufniță. Eu mi-am întors sfidătoare privirea. Doar nu era interzis să te ascunzi noaptea într-un dulap, nu? Și ce-l interesau pe domnul Bernhard motivele?

Oare și dormea cu ochelarii pe nas?

— Mai sunt două ore până să sune deșteptarea, spuse el în cele din urmă. Propun să le petreceți în patul dumneavoastră. Mă voi odihni și eu un pic. Noapte bună.

— Noapte bună, domnule Bernhard, am spus și eu.

Din Analele gardienilor

12 iulie 1851

În ciuda unei percheziții minuțioase a casei, hoața care a fost văzută în zorii zilei în reședința din Bourdon Place a lordului Horatio Montrose (Cercul Inițiaților) nu a putut fi găsită. Probabil că a reușit să fugă în grădină pe una dintre ferestre. Menajera casei, doamna Mason, a întocmit o listă cu obiectele sustrase. Argintărie și bijuterii prețioase aparținând lui Lady Montrose, printre care un colier oferit în dar mamei lordului Montrose de către Ducele de Wellington. Lady Montrose se află momentan la țară.

A consemnat: David Loyde, Inițiat de gradul doi.

Cinci

— Arăți terminată, spuse Leslie în pauză, în curtea școlii.

— Așa mă și simt.

Leslie îmi mângâie ușor brațul.

— De fapt, nu-ți stă rău cu cearcăne, încercă ea să-mi ridice moralul. Îți accentuează albastrul ochilor.

Nu mi-am putut abține un rictus. Leslie era atât de dulce. Ședeam pe banca de lemn de sub castani și nu puteam vorbi decât în șoaptă, căci în spatele nostru ședeau Cynthia Dale cu o prietenă și, imediat lângă ele, Gordon - Măcănit-de-Rață, Mormăit-de-Urs - Gelderman cu încă doi băieți din clasa noastră vorbeau despre fotbal. Nu voiam să audă ce discutam noi. Și-așa mă considerau cam ciudată.

— Ah, Gwen! Ar fi trebuit să vorbești cu mama ta.

— Ai mai spus asta de cel puțin cincizeci de ori.

— Da, pentru că am dreptate. Chiar nu înțeleg de ce nu ai făcut-o!

— Pentru că... Of, ca să fiu sinceră, nici eu însămi nu înțeleg. Am tot sperat cumva că nu se va repeta.

— Numai când îmi imaginez ce s-ar fi putut întâmpla cu toată aventura de azi-noapte! Gândește-te numai la profeția strămătușii tale: asta nu poate însemna decât că ești în mare pericol - ceasornicul este simbolul călătoriei în timp, turnul înalt înseamnă pericol, iar pasărea... of, n-ar fi trebuit s-o trezești! Probabil că abia după aceea lucrurile ar fi devenit cu adevărat palpitante. În după-amiaza asta am să cercetez totul cu mare atenție - corb,

safir, turn, scoruș. Am descoperit o pagină plină cu informații despre fenomene paranormale. Și am mai făcut rost de o mulțime de cărți despre călătorii în timp. Și filme. Înapoi în viitor, toate trei părțile. Poate reușim să învățăm ceva din ele...

Mă gândeam cu nostalgie la cât de haios era să stau împreună cu Leslie la ea acasă pe sofa și să ne uităm la DVD-uri. Uneori reduceam volumul și recitam simultan replicile.

— Ai amețeli?

Am clătinat din cap. Acum știam cum se simțise Charlotte în toate aceste ultime săptămâni. Întrebările astea reușeau să calce pe nervi pe oricine. Mai cu seamă că eu însămi mă aflam într-o permanentă stare de pândă, așteptând să apară senzația de amețală.

— Măcar de-am ști când are să se întâmple din nou, spuse Leslie. Găsesc că este de-a dreptul nedrept! Charlotte a fost pregătită tot timpul pentru așa ceva, pe când tu trebuie să înfrunți singură situația.

— Habar n-am ce ar fi făcut Charlotte dacă ar fi fost în locul meu azi-noapte, urmărită de omul acela care dormea în dulapul nostru din perete, am spus eu. Nu cred că orele ei de dans și de scrimă ar fi ajutat-o prea mult într-o astfel de situație. Ca să nu mai vorbim că nu era nici un cal cât vedeai cu ochii, cu care să fi putut s-o zbughească de-acolo.

Am început să chicotesc, căci mi-o imaginam pe Charlotte în locul meu, urmărită prin toată casa de sălbaticul Walter din dulap. Poate că ea ar fi înșfăcat o spadă de pe peretele din salon și ar fi masacrat cu ea sârmanii servitori.

— Nu, prostuțo! În primul rând, ei nu i s-ar fi întâmplat din start așa ceva, căci, cu ajutorul crono-chestiei ăleia, ea ar fi călătorit în altă parte, exact la momentul potrivit. Undeva unde ar fi fost liniște și pace. Unde nu i s-ar fi putut întâmpla absolut nimic! Pe când tu preferi să-ți riști viața decât să dezvălui membrilor familiei tale că au instruit pe cine nu trebuia.

— Poate că până acum a reușit și Charlotte să călătorească în timp, și atunci au și ei ce-și doresc.

Leslie oftă și începu să ruleze teancul de hârtii din poală. Pregătise un fel de document pentru mine, care conținea o mulțime de informații utile. Sau poate nu chiar așa de utile. De exemplu, imprimase fotografiile cu mașini de epocă și scrisese la fiecare anul în care fuseseră realizate. Astfel, mașina pe care o văzusem în prima mea călătorie era din 1906.

— Jack Spintecătorul a sălășluit în East End. În 1888. Din păcate, nu s-a aflat niciodată cine a fost de fapt. Au fost suspectați tot felul de tipi, dar pentru niciunul nu s-au găsit dovezi. Așadar, dacă se va întâmpla să te rătăcești vreodată prin East End, în 1888, orice bărbat este un potențial pericol. Marele incendiu din Londra a avut loc în 1666, ciumă a fost cam tot timpul, dar anii 1348, 1528 și 1664 au fost critici. Apoi, bombardamentele din cel de-al Doilea Război Mondial. Au început în 1940; întreaga Londră a devenit o ruină. Trebuie să afli dacă a fost afectată sau nu casa voastră. Dacă nu, înseamnă că acolo ești în siguranță. În caz contrar, catedrala Saint Paul ar

fi un loc bun, deoarece aceasta a fost lovită doar o dată, dar, ca prin minune, a rămas în picioare. Cred că te-ai putea adăposti, pur și simplu, acolo.

— Totul sună îngrozitor de periculos, am spus eu.

— Da. Și eu mi-am închipuit dintotdeauna totul oarecum mai romantic. Știi, mă gândeam că Charlotte trăiește acolo, ca să zic așa, propriile filme istorice. Dansează cu Mr. Darcy la un bal. Se îndrăgostește de un scoțian sexy. Îi spune lui Anne Boleyn că n-ar trebui sub nici o formă să se mărite cu Henric al VIII-lea. Ceva de genul ăsta.

— Anne Boleyn a fost cea căreia i s-a tăiat capul?

Leslie încuviință.

— Există un film grozav cu Natalie Portman. Aș putea să închiriez DVD-ul... Gwen, te rog să-mi promiți c-o să vorbești azi cu mama ta.

— Promit. Chiar în seara asta.

— Știți unde este Charlotte?

Capul Cynthiei Dale se iți de după trunchiul copacului.

— Voiam să copiez de la ea eseul despre Shakespeare. Ăăă, adică voiam să mă inspir puțin.

— Charlotte este bolnavă, am spus eu.

— Ce are?

— Ăăăă...?

— Diaree, spuse Leslie. O formă foarte urâtă. Toată ziua stă pe closet.

— Te rog, fără detalii, spuse Cynthia. Pot, atunci, să văd eseurile voastre?

— Nici noi nu le-am terminat încă, răspuse Leslie. Mai vrem să ne mai uităm și la Shakespeare îndrăgostit pe DVD.

— Poți să citești eseul meu, se băgă în vorbă Gordon Gelderman cu voce de bas.

Capul lui apăru de cealaltă parte a trunchiului copacului.

— Totul de pe Wikipedia.

— Aș putea și eu să intru pe Wikipedia, spuse Cynthia.

Clopoțelul sună.

— Două ore de engleză, gemu Gordon. O adevărată pedeapsă pentru oricine. Dar Cynthia salivează deja cu gândul la Făt-Frumos.

— Ține-ți gura, Gordon!

Însă Gordon nu-și ținea niciodată gura, după cum se știa.

— Nu înțeleg de ce-l găsiți cu toatele așa de nemaipomenit pe domnul Whitman, când el este cât se poate de poponar.

— Prostii! Explică Cynthia și se ridică revoltată.

— Și încă ce poponar.

Gordon o urmă spre intrare. Avea să-i vorbească Cynthiei până la etajul doi, fără probleme, fără ca măcar să fie nevoit să tragă aer în piept, fie și o singură dată.

Leslie își dădu ochii peste cap.

— Hai! Spuse ea și-mi întinse mâna ca să mă tragă de pe bancă. Să mergem la Făt-Frumos Veveriță!

Pe scări, la etajul doi, i-am ajuns din urmă pe Cynthia și pe Gordon, care încă mai discutau despre domnul Whitman.

— Se vede după inelul ăla stupid cu sigiliu, spuse Gordon. Numai pozonarii poartă așa ceva.

— Bunicul meu purta mereu un astfel de inel, am spus eu, deși, de fapt, nu voiam deloc să mă bag.

— Atunci e și bunicu-tău pozonar, mi-o trânti Gordon.

— Ești doar invidios, spuse Cynthia.

— Invidios? Eu?

— Exact. Invidios. Pentru că domnul Whitman este cel mai chipeș, mai viril și mai inteligent heterosexual posibil. Și pentru că, pe lângă el, tu nu ești decât un băiat firav, neghiob și neînsemnat.

— Mulțumesc din suflet pentru compliment, spuse domnul Whitman.

Se apropiase pe nesimțite de noi, ținând un teanc de foi sub braț și arătând, ca-ntotdeauna, atât de bine, că-ți tăia respirația. (Chiar dacă aducea puțintel cu o veveriță.)

Cynthia se făcu mai roșie decât roșul cel mai roșu, dacă așa ceva există. Chiar mi-era milă de ea.

Gordon rânjea răutăcios.

— Iar tu, dragul meu Gordon, poate ar trebui să te mai documentezi puțin despre inelele cu sigiliu și despre cei care le poartă, spuse domnul Whitman. Până săptămâna viitoare, aș dori să scrii un eseu pe această temă.

Acum fu rândul lui Gordon să se înroșească. Însă, spre deosebire de Cynthia, el mai putu să rostească:

— Pentru ora de engleză sau de istorie?

— Aș aprecia dacă ai scoate în evidență aspectele istorice, dar îți las mână liberă. Să spunem cinci pagini până luna viitoare? Domnul Whitman deschise ușa clasei noastre și ne adresă un zâmbet radios. Pofțiți, vă rog!

— Îl urăsc, murmură Gordon în drum spre locul lui.

Leslie îl bătu pe umăr consolator.

— Eu cred că sentimentul este reciproc.

— Te rog, spune-mi că tocmai am visat, murmură Cynthia.

— Tocmai ai visat, am spus eu, îndeplinindu-i dorința. În realitate, domnul Whitman nu a auzit că ai spus că-l consideri cel mai sexy bărbat în viață.

Cynthia se așeză gemând.

— Aș vrea să se deschidă pământul și să mă înghită!

Eu m-am așezat la locul meu de lângă Leslie.

— Săraca, încă mai arată ca o roșie.

— Da, iar eu sunt de părere că roșie o să rămână până la sfârșitul școlii. Mamă, ce penibil a fost.

— Dar poate că acum domnul Whitman o să-i dea note mai bune.

Domnul Whitman privi spre locul lui Charlotte și chipul îi deveni gânditor.

— Domnule Whitman? Charlotte este bolnavă, am spus eu. Nu știi dacă mătușa mea a sunat la secretariat...

— Are diaree, completă Cynthia.

Se pare că simțea nevoia să nu fie singura care să se simtă penibil.

— Charlotte este scutită, spuse domnul Whitman. Probabil că va lipsi câteva zile. Până ce... intră totul în normal. Se întoarse și scrise cu creta pe tablă: „Sonetul 11. Știe cineva câte sonete a scris Shakespeare?”

— Ce a vrut să spună cu intră totul în normal? I-am șoptit eu lui Leslie.

— Și mie mi s-a părut că nu s-a referit neapărat la diareea lui Charlotte, îmi răspunse Leslie, tot în șoaptă.

Aceeași impresie o avusesem și eu.

— Te-ai uitat mai atentă la inelul lui? Șopti Leslie.

— Nu. Dar tu?

— Pe el este gravată o stea. O stea cu douăsprezece colțuri!

— Ei, și?

— Douăsprezece colțuri - ca la ceas.

— Ceasul nu are colțuri.

Leslie își dădu ochii peste cap.

— Nu-ți pică fisa? Douăsprezece! Ceas! Timp! Călătorii în timp! Pun pariu... Gwen?

— Ah, la naiba! Am spus eu. Iar am senzația aceea ciudată în stomac.

Leslie se holbă la mine îngrozită.

— Oh, nu!

Eu eram la fel de îngrozită. Ultimul lucru pe care mi-l doream era să mă evapor sub ochii colegilor mei de clasă. Așa că m-am ridicat și-am pornit clătînându-mă spre ușă, cu mâna apăsată pe stomac.

— Cred că îmi vine să vărs, i-am spus domnului Whitman și, fără să-i mai aștept răspunsul, am deschis ușa și m-am năpustit afară din clasă.

— Poate că ar trebui să mergă cineva după ea, i-am auzit pe domnul Whitman zicând. Leslie, vrei tu, te rog, să te duci?

Leslie veni ca o furtună după mine și închise energic ușa clasei.

— OK, repede! La toaletă, acolo nu ne vede nimeni. Gwen? Gwenny?

Chipul lui Leslie deveni neclar, vocea i se auzea ca venind de departe.

Apoi dispăru cu totul. Mă aflam singură pe un coridor ai cărui pereți erau îmbrăcați în tapet aurit. Sub picioare, în locul travertinului durabil, se întindea un minunat parchet, strălucitor de lustruit, prevăzut cu intarsii artistice. În mod clar era noapte, sau cel puțin seară, dar de pereți erau prinse candelabre cu lumânări arzând, iar de tavanele pictate atârnavă tot candelabre, având și ele lumânări aprinse. Totul era scăldat într-o lumină caldă, aurie.

Primul meu gând a fost: „Super, nu am căzut”. Al doilea: „Unde pot să mă ascund aici, înainte să mă vadă cineva?”

Căci nu eram singură în această casă. De jos se auzea muzică, acorduri de vioară. Și voci.

Destul de multe voci.

Din cunoscutul hol de la etajul doi al colegiului Saint Lennox nu mai era mare lucru de recunoscut. Încercam să-mi aduc aminte cum era împărțit spațiul. În spatele meu se afla ușa clasei mele, vizavi, doamna Couter tocmai

avea oră de geografie la a șasea. Alături era o sală cu materiale didactice. Dacă m-aș ascunde acolo, măcar nu m-ar vedea nimeni la întoarcere.

Pe de altă parte, sala materialelor era, de obicei, încuiată și poate nu era o idee așa de bună să mă ascund acolo. Dacă mă întorceam într-o încăpere încuiată, trebuia să găsesc o explicație foarte plauzibilă pentru cum naiba reușisem să intru acolo.

Dacă însă mă duceam într-o altă încăpere, la întoarcere m-aș fi materializat din neant în fața mai multor elevi și a unui profesor. Iar să găsesc o explicație pentru asta era chiar și mai greu.

Poate că trebuia, pur și simplu, să rămân pe acel hol și să sper că nu avea să dureze așa de mult. Nici la primele mele salturi în timp nu lipsisem mai mult de câteva minute.

M-am sprijinit de tapetul de brocart, așteptând cu nerăbdare senzația de amețeală. De jos răzbătea un zgomot confuz de voci și de râsete, auzeam clinchete de pahare, apoi viorile începură din nou să cânte. Suna ca și când jos se aflau mulți oameni care se distrau de minune. Poate că era și James printre ei. La urma urmei, cândva el locuise aici. Îmi imaginam că era undeva acolo, jos – cât se poate de viu – și că dansa după muzica viorilor.

Păcat că nu puteam să-l întâlnesc. Dar probabil că n-ar fi fost foarte bucuros dacă i-aș fi spus de unde ne cunoșteam. Adică, unde urma să ne cunoaștem, mult timp după ce a murit, ăăă, adică după ce urma să moară.

Dacă aș fi știut de ce murise, poate că aș fi putut să-l avertizez. „Hei, James, pe 15 iulie, în Park Lane, o să-ți cadă o cărămidă în cap, așa că mai bine stai acasă în acea zi.” Din păcate, James nu știa din ce cauză murise. Nici măcar nu știa că murise. Ăăăă, că urma să moară. Că urma să fie mort.

Cu cât te gândeai mai mult la chestia asta cu călătoria în timp, cu atât părea mai complicată.

De pe scări se auziră pași. Cineva urca în fugă. Nu, erau chiar două persoane. La naiba! Nu se putea să stai liniștit undeva nici măcar câteva minute? Încotro să mă duc? M-am decis pentru sala în care, în vremea mea, era clasa a șasea. Clanța ușii se blocă. Mi-au trebuit câteva secunde ca să-mi dau seama că trebuia să împing clanța în sus, nu în jos.

Când, în sfârșit, am reușit să mă furișez în încăpere, pașii ajunseseră foarte aproape. Și acolo ardeau lumânări în sfeșnice prinse de pereți. Câtă neglijență să le lași să ardă nesupravegheate! Acasă era scandal dacă uitam vreodată să sting vreo lumânare din camera de cusut.

M-am uitat împrejur după o ascunzătoare, dar camera era mobilată jalnic. Existau un fel de sofa cu niște picioare aurii strâmbe, un birou, scaune tapițate, nimic după care să te poți ascunde dacă erai mai mare decât un șoricel. Nu-mi rămânea altceva de făcut decât să mă pitesc după una dintre draperiile aurii, lungi până-n podea – o ascunzătoare nu foarte originală. Dar încă nu mă căuta nimeni.

Afară, pe coridor, se auzeau voci.

— Unde vrei să te duci? Întrebă o voce bărbătească, destul de furioasă.

— Oriunde! Numai să plec de lângă tine, răspunse o altă voce.

Era o voce de fată – mai exact, o fată care plângea. Spre disperarea mea, aceasta intră în fugă chiar în camera în care mă aflam eu. Iar bărbatul o urmă. Le puteam vedea umbrele pâlpâitoare de după draperie.

Ah, era clar! Dintre toate încăperile de la acest etaj, trebuiau s-o aleagă exact pe aceasta.

— Lasă-mă-n pace, spuse vocea de fată.

— Nu pot să te las în pace, replică bărbatul. De fiecare dată când te las singură, faci o prostie.

— Pleacă! Repetă fata.

— Nu, n-am să plec. Ascultă, îmi pare rău pentru ce s-a întâmplat. N-ar fi trebuit să fac asta.

— Și totuși, ai făcut-o! Pentru că aveai ochi doar pentru ea.

Bărbatul râse încetitor.

— Ești geloasă.

— Ai vrea tu!

Grozav! O pereche de îndrăgostiți care se certau! Putea să dureze. Urma să rămân în spatele acestei draperii până când aveam să sar înapoi în timp și să apar pe neașteptate exact în fața pervazului ferestrei din clasa în care doamna Counter avea oră. Poate că puteam să-i povestesc doamnei Counter că participasem la un experiment de fizică. Sau că fusesem tot timpul acolo, doar că ea nu mă observase.

— Contele se va întreba unde am dispărut, reluă vocea de bărbat.

— Contele n-are decât să-și trimită fratele de suflet transilvănean să ne caute. În realitate, nici măcar nu este conte. Titlul lui este la fel de fals precum obrazii rozalii ai... cum o cheamă?

În timp ce vorbea, fata pufnea furioasă pe nas. Îmi părea cunoscută de undeva. Foarte cunoscută. Am tras cu ochiul cu mare atenție de după draperie. Ambii stăteau exact în fața ușii și-i puteam vedea doar din profil. Fata era chiar o fetișcană și purta o rochie fantastică din mătase de un albastru-închis, cu brocart brodat, partea de jos fiind atât de amplă, încât cu greu ar fi putut să treacă printr-o ușă normală. Avea un păr alb ca zăpada, adunat precum un turn ciudat în creștetul capului, de unde se revărsa în bucle înapoi peste umeri. Nu putea fi decât o perucă. Bărbatul avea și el păr alb, prins la ceafă într-o panglică. În ciuda culorii bătrânești a părului, ambii păreau foarte tineri și, în plus, foarte drăguți – mai ales bărbatul. De fapt, era mai degrabă un băiat, de optsprezece, poate nouăsprezece ani. Și arăta atât de bine, că-ți tăia respirația. Un profil bărbătesc perfect, așa fi spus eu. Nu mă săturam să-l privesc. Am ieșit mult mai mult din ascunzătoarea mea decât voiam de fapt.

— I-am uitat din nou numele, spuse tânărul, continuând să râdă.

— Mincinosule!

— Contele n-are cum să împiedice comportamentul lui Rakoczy, spuse tânărul, redevenit serios. Cu siguranță că-l va pedepsi pentru asta. Nu trebuie să-l placi pe conte, ci doar să-l respecti.

Fata pufăi din nou disprețuitor, iar eu am avut iarăși sentimentul unei familiarități ciudate.

— Nu trebuie nimic, spuse ea și se întoarse brusc spre fereastră. Adică înspre locul unde mă aflam eu.

Am vrut să mă ascund și mai bine în spatele draperiei, dar m-am blocat în mijlocul acțiunii.

Era imposibil!

Fata avea chipul meu. Priveam în propriii ochi speriați!

Fata păru la fel de nedumerită ca mine, dar ea își reveni mai repede din șoc. Făcu o mișcare clară cu mâna: „Ascunde-te! Dispari!”

Respirând cu greu, mi-am retras din nou capul în spatele draperiei. Cine era? Așa o asemănare nu avea cum să existe! Trebuia să mă mai uit o dată.

— Ce-a fost asta? Am auzit eu vocea băiatului.

— Nimic! Spuse fata.

Să fi fost și vocea mea?

— La fereastră.

— Nu e nimic aici!

— Poate că este cineva în spatele draperiei și trage cu ure...

Fraza se încheie cu un zgomot surprinzător. Brusc, se instalează liniștea.

Acum ce se mai întâmplase?

Fără să mă gândesc, am tras draperia la o parte. Fata care semăna cu mine își lipise buzele de ale băiatului. La început, el primi asta pasiv, apoi o prinse cu mâinile de talie și o strânse lângă el. Fata închise ochii.

Am simțit deodată fluturi în stomac. Era ciudat să mă privesc pe mine însămi sărutându-mă. Constatam că o făceam destul de bine. Mi-era clar că fata îl săruta pe băiat doar ca să-i abată atenția de la mine. Era drăguț din partea ei, dar de ce făcea asta? Și cum puteam să mă strecur pe lângă ei fără să fiu observată?

Fluturii din stomacul meu se transformară în păsări care dădeau din aripi, iar imaginea celor doi sărutându-se deveni neclară. După care, iată-mă deodată în sala clasei a șasea, cu nervii întinși la maximum.

Liniște.

Crezusem că, din cauza apariției mele bruște, majoritatea elevilor aveau să înceapă să țipe, motiv pentru care cineva – doamna Counter?

— Avea să leșine de spaimă.

Dar clasa era goală. Am răsuflat ușurată. Măcar de data asta avusesem noroc. M-am prăbușit pe un scaun și mi-am pus capul pe un pupitru. Ceea ce se întâmplase depășea momentan capacitatea mea de înțelegere. Fata, tânărul drăguț, sărutul...

Fata aceea nu numai că arăta ca mine.

Fata aceea eram eu.

Nu putea fi o greșeală. Mă recunoscusem fără urmă de îndoială după alunița sub formă de semilună de pe tâmplă, cea pe care mătușa Glenda o numea mereu „banană caraghioasă”.

Atâta asemănare era imposibilă.

Opalul și Chihlimbarul, prima pereche, Agatul cântă în și bemol, lupul avatar, Duet – solutio!

— Cu Acvamarinul.

Urmează puternicii Smarald și Citrin, gemenii Cornaline în Scorpion, și Jadul, numărul opt, digestio. În mi major: Turmalinul negru, Safirul în fa, cât de luminos părea.

Și aproape simultan, Diamantul, ca unsprezece și șapte, l-a recunoscut pe Leu.

Proiectio! Timpul curge, Rubinul constituie începutul, dar și sfârșitul. Din scrierile secrete ale Contelui de Saint-Germain.

Șase.

Nu. Nu aveam cum să fiu eu.

Eu nu am mai sărutat niciodată un băiat.

Bine, aproape niciodată. Oricum, nu așa. A fost acel Mortimer din clasa de deasupra noastră, cu care am ieșit vara trecută exact două săptămâni și o jumătate de zi. Nu neapărat pentru că fusesem îndrăgostită de el, ci mai degrabă deoarece era prietenul cel mai bun al prietenului de atunci al lui Leslie, Max, iar asta se potrivea cumva foarte bine. Însă Mortimer nu prea le avea cu sărutatul, era mai degrabă foarte dornic să-mi lase urme pe gât, în vreme ce încerca, oarecum ca manevră de deturnare a atenției, să-și strecoare mâinile pe sub tricoul meu. La treizeci de grade la umbră, eu trebuia să umblu cu eșarfe înfășurate în jurul gâtului, fiind, de fapt, mai tot timpul preocupată să țin la distanță mâinile lui Mortimer (îndeosebi în întinericul sălii de cinema parcă-i creșteau în plus cel puțin încă trei). După două săptămâni, rupsesem de comun acord „relația” noastră. Eu eram pentru Mortimer prea „necoaptă”, iar Mortimer era pentru mine prea... ăăă... afectuos.

În afară de el, îl mai sărutasem doar pe Gordon, în timpul excursiei cu clasa pe insula Wright. Dar asta nu se punea, deoarece: a) a făcut parte dintr-un joc numit Flori, fete, filme sau băieți (eu ghicisem, însă Gordon insistase că nu ghicisem) și b) nu a fost nicidecum un sărut adevărat. Gordon nici măcar nu-și scosese guma de mestecat din gură.

În afară de „relația cu mușcăture pe gât” (cum o numise Leslie) și sărutul mentolat al lui Gordon, eram, așadar, absolut nesărutată. Posibil chiar și „necoaptă”, cum afirmase Mortimer. Eram cam în urmă, ținând cont că aveam șaisprezece ani și jumătate, știam asta, dar Leslie, care rămăsese un an întreg cu Max, era de părere că, în general, sărutul ar fi supraestimat. Ea spunea că era foarte posibil să fi avut ea ghinion, dar băieții pe care-i sărutase păreau să nu fi prins încă mișcarea. Ar fi trebuit, susținea Leslie, să existe o materie de studiu numită „Sărutul11, cel mai bine în locul religiei, de care oricum nu avea nimeni nevoie.

Discutam destul de des despre cum ar fi trebuit să fie sărutul absolut și erau o mulțime de filme la care ne tot uitam, tocmai pentru că aveau minunate scene cu săruturi.

— Ah, Miss Gwendolyn. Ați avea astăzi plăcere să stați de vorbă cu mine sau voiți a mă ignora din nou?

James mă văzu ieșind din sala clasei a șasea și se apropie.

— Cât e ceasul?

M-am uitat împrerjur, căutând-o pe Leslie.

— Ți se pare cumva că semăn cu o pendulă? James mă privi revoltat. Ar trebui să mă cunoști deja destul de bine încât să știi că timpul n-are nici o importanță pentru mine.

— Cât adevăr!

M-am dus după colț pentru a arunca o privire la ceasornicul uriaș de pe peretele de la capătul culoarului. James mă urmă.

— Am fost plecată doar douăzeci de minute, am spus eu.

— Unde anume?

— Of, James! Cred că am mers la tine acasă. Foarte frumos totul, sincer. Mult aur. Și luminile lumânărilor... Foarte plăcut.

— Da. Nu așa de trist și de lipsit de gust ca toate astea de-aici, spuse James și făcu o mișcare amplă cu brațul pentru a cuprinde întregul coridor.

Mi se făcu deodată foarte milă de el. Nu era cu mult mai în vârstă decât mine - și deja mort.

— James, tu ai sărutat vreo fată?

— Poftim?

— Ai sărutat vreo fată?

— Nu se cade să vorbești așa, Miss Gwendolyn.

— Așadar, nu ai sărutat niciodată?

— Eu sunt bărbat, spuse James.

— Țta ce fel de răspuns mai e? Am izbucnit în râs, căci James luase o figură extrem de ofuscată.

— Știi, de fapt, când te-ai născut?

— Vrei să mă jighești? Bineînțeles că îmi cunosc propria zi de naștere. Este 31 martie.

— Ce an?

James își împinse provocator bărbia înainte.

— Acum trei săptămâni, am împlinit douăzeci și unu de ani. Am sărbătorit copios cu prietenii mei la White Club. În cinstea aniversării, tata mi-a plătit toate datoriile făcute la jocuri și mi-a dăruit o minunată iapă roaibă. După care am făcut o idioată de febră care m-a pus la pat. Pentru ca, la trezire, să găsesc totul schimbat și o ștrengăriță cam nerușinată care pretinde că aș fi o fantomă.

— Îmi pare rău, am spus eu. Probabil că ai murit din cauza febrei.

— Prostii! A fost doar o indispoziție ușoară, replică James, dar privirea lui licărea nesigură. Doctorul Barrow a spus că e puțin probabil să mă fi molipsit de variolă de la Lord Stanhope.

— Hmm, am făcut eu. Am să caut „variolă” pe Google.

— Hmm? Cum adică, hmm?

James mă privi supărat.

— Ah, iată-te!

Leslie ieși în fugă din toaleta fetelor și mă luă de gât.

— Am crezut că mor.

— Nu mi s-a-ntâmplat nimic. E drept că am nimerit la întoarcere în clasa doamnei Counter, dar nu era nimeni acolo.

— A șasea este azi în vizită la observatorul din Greenwich, spuse Leslie. Oh, Doamne, ce mă bucur că te văd! I-am zis domnului Whitman că ești în toaleta fetelor și-ți vomități și sufletul din tine. M-a trimis înapoi la tine ca să-ți țin părul, să nu-ți vină-n față.

— Dezgustător, spuse James, ducându-și batista la nas. Spune-i pistruiatei că o adevărată doamnă nu vorbește despre astfel de lucruri. Nu i-am mai dat atenție.

— Leslie, s-a-ntâmplat ceva ciudat acolo... Ceva ce nu pot explica.

— Te cred fără ezitare.

Leslie îmi împinse mobilul sub nas.

— Poftim! L-am luat din dulapul tău. O suni acum, pe loc, pe mama ta.

— Leslie, este la muncă. Nu pot...

— Sun-o! Ai călătorit deja de trei ori în timp, iar ultima oară te-am văzut cu ochii mei. Ai dispărut deodată! A fost ceva absolut înfiorător! Trebuie să-i povestești asta imediat mamei tale, ca să nu pățești ceva. Te rog.

Leslie plângea oare?

— Pistruiatea are zi de dramă azi, spuse James.

Am luat mobilul și am tras adânc aer în piept.

— Te rog, insistă Leslie.

Mama făcea parte din personalul administrativ de la Spitalul Sfântul Bartolomeu. Am format interiorul ei, uitându-mă totodată la Leslie. Încuviințăm din cap și încercăm un zâmbet.

— Gwendolyn?

Se pare că mama îmi recunoscuse numărul afișat pe display-ul ei. Avea vocea îngrijorată. Nu se mai întâmplase niciodată s-o sun de la școală.

— S-a întâmplat ceva?

— Mama... nu mă simt bine.

— Ești bolnavă?

— Nu știu.

— Poate că faci gripă; s-au îmbolnăvit o mulțime de oameni în ultima '. Teme. Uite ce faci, te duci acasă și te bagi în pat, iar eu am să încerc să plec astăzi mai devreme. Vin și-ți fac niște suc proaspăt de portocale și comprese calde pentru gât.

— Mamă, nu e gripă. Este mai rău de-atât. Eu...

— Poate ai variolă, își dădu cu părerea James.

Leslie mă privea încurajator.

— Hai! Șuieră ea. Spune-i!

— Iubito?

Am tras aer în piept.

— Mama, cred că sunt ca Charlotte. Tocmai am... nu știu când. Și azi-noapte... de fapt, a început încă de ieri. Am vrut să-ți spun, dar pe urmă mi-a fost teamă că n-ai să mă crezi.

Mama tăcea.

— Mamă?

M-am uitat la Leslie.

— Nu mă crede.

— La cum te bâlbâi și spui numai lucruri confuze..., șopti Leslie. Hai, mai încearcă o dată.

Dar nu mai era cazul.

— Rămâi unde ești, spuse mama cu vocea complet schimbată.

Așteaptă-mă în fața porții școlii. Iau un taxi și vin la tine cât pot de repede.

— Dar...

Mama închisese deja.

— O să ai probleme cu domnul Whitman, am spus eu.

— Nu-mi pasă, replică Leslie. Aștept până apare mama ta. Nu-ți face griji în privința veverițoiului. Îl joc pe degete.

— Ce am făcut?

— Singurul lucru corect, m-a asigurat Leslie.

Îi povestisem cât putusem de mult din scurta mea călătorie în trecut. Leslie era de părere că fata care semăna cu mine ar fi putut fi strămoșa mea.

Eu nu eram de aceeași părere. Doi oameni nu aveau cum să semene într-atât. Cu excepția situației în care erau gemeni identici. Teorie pe care Leslie o luă, de asemenea, în calcul.

— Da! Ca în filmul Secretul celo două Lotte, spuse ea. Cu prima ocazie, închiriez DVD-ul.

Îmi venea să urlu. Când aveam să mai pot sta comod cu Leslie și să ne uităm împreună la un film pe DVD?

Taxiul sosi mai repede decât aș fi crezut. Se opri în fața porții școlii, iar mama deschise portiera.

— Urcă! Spuse ea.

Leslie mă strânse de mână.

— Succes! Sună-mă când poți.

Aproape că începusem să plâng.

— Leslie... Mulțumesc!

— E-n regulă, răspunse Leslie, care se străduia la rândul ei să nu plângă.

Și la filme plângeam amândouă la aceleași secvențe.

M-am urcat în taxi lângă mama. M-aș fi prăbușit cu drag în brațele ei, dar avea o figură atât de ciudată, încât mi-am înfrânat pornirile.

— La Temple, îi spuse ea șoferului.

Apoi, paravanul de sticlă dintre noi și șofer se ridică, iar taxiul porni în trombă.

— Ești supărată pe mine? Am întrebat eu.

— Nu. Bineînțeles că nu, iubito. Nu ești tu de vină.

— Așa e! Prostu' ăla de Newton e de vină...

Am încercat să fac o glumiță, dar mamei nu-i ardea de glume.

— Nu, nici el nu e de vină. Dacă e să fie cineva vinovat, atunci eu sunt aceea. Am sperat că o să fim scutiți de asta.

M-am uitat la mama cu ochii holbați.

— Ce vrei să spui?

— Eu... am crezut... am sperat... nu am vrut ca tu să... Mamei nu-i stătea în fire să se bâlbâie. Era încordată și atât de serioasă cum nu o mai văzusem decât la moartea tatei. Pur și simplu, nu am vrut să admit așa ceva. Am sperat tot timpul că Charlotte este aleasa.

— Asta trebuie să fi crezut cu toții! Nimănui nu i-a venit ideea că Newton s-ar putea să fi greșit calculele. Cred că bunica o s-o ia razna.

Taxiul intră în traficul încârcat din Picadilly.

— Bunica ta nu contează, spuse mama. Când s-a întâmplat prima oară?

— Ieri! Când mă duceam la Selfridges.

— La ce oră?

— Cam pe la trei și-un pic. N-am știut ce să fac, așa că m-am întors la noi acasă și am sunat la ușă. Însă, înainte să deschidă cineva, am revenit. A doua oară a fost azi-noapte. M-am ascuns în dulap, dar acolo dormea cineva, un servitor. Un servitor destul de turbat. M-a urmărit prin toată casa și m-au căutat cu toții, căci credeau că sunt o hoață. Mulțumesc lui Dumnezeu că m-am întors înainte să mă poată găsi. Iar a treia oară a fost adineauri. La școală. De data asta, cred că am ajuns și mai departe în timp, căci oamenii purtau peruci... Mamă! Dacă de-acum înainte mi se va întâmpla asta la fiecare câteva ore, n-o să mai pot duce niciodată o viață normală! Și toate astea numai pentru că nenorocitul ăla de Newton...

Mi-am dat seama singură că această glumă nu prea mai ținea.

— Ar fi trebuit să-mi spui imediat! Mama mă mângâie pe cap. Ai fi putut să pățești atâtea și-atâtea!

— Am vrut să-ți zic, dar apoi tu ai spus că pur și simplu avem cu toții prea multă imaginație.

— Dar nu am vrut să spun... Nu ai fost nici un pic pregătită pentru asta. Îmi pare rău.

— Nu e vina ta, mamă! Nimeni n-avea de unde să știe.

— Eu am știut, replică mama. După o scurtă pauză stânjenitoare, continuă: Te-ai născut în aceeași zi cu Charlotte.

— Nu, nu-i adevărat! Ziua mea e pe opt octombrie, iar a ei - pe șapte.

— Tu te-ai născut tot pe șapte octombrie, Gwendolyn.

Nu-mi venea să cred că spusese asta. Nu puteam decât să mă holbez la ea.

— Am mințit referitor la ziua ta de naștere, continuă mama. Nu a fost greu. Te-am născut acasă, iar moașa care a întocmit certificatul de naștere ne-a înțeles dorința.

— Dar de ce?

— Am vrut doar să te protejăm, iubito.

N-o înțelegeam.

— Să mă protejați? De ce anume? Oricum s-a întâmplat până la urmă.

— Noi... Eu am vrut să ai o copilărie normală. O copilărie liniștită. Mama mă privea insistent. Și ar fi fost foarte posibil să nu fi moștenit gena.

— Deși mă născusem la termenul calculat de Newton?

— Speranța, după cum se știe, moare ultima, spuse mama. Și încetează odată cu Isaac Newton! El este doar unul dintre numeroșii oameni care s-au

ocupat cu asta. Povestea asta are proporții mult mai mari decât îți poți tu imagina. Mult mai mari, mult mai vechi și mult mai puternice. Și mult mai periculoase. Iar eu am vrut să nu te implic în asta.

— În ce?

Mama suspină.

— A fost o prostie din partea mea. Ar fi trebuit să știu mai bine. Te rog să mă ierți.

— Mamă! Aproape că-mi pierise glasul. N-am nici cea mai vagă idee despre ce vorbești.

Cu fiecare frază a ei, eu deveneam mai dezorientată și mai deznădăduită.

— Eu știu doar că se întâmplă ceva cu mine ce nu ar trebui deloc să se întâmple. Și că mă enervează! La fiecare câteva ore, am amețeli, după care sar într-o altă epocă. Habar n-am cum pot să evit asta!

— De-asta mergem acum la ei, spuse mama.

Vedeam că disperarea mea o chinuia. N-o mai văzusem niciodată atât de îngrijorată.

— Și acești ei sunt...

— Gardienii, răspuse mama. O organizație secretă antică, numită și Loja Secretă a Contelui de Saint-Germain. Privi pe geam. Ajungem imediat.

— Organizație secretă! Vrei să mă duci la o sectă așa de dubioasă? Mamă!

— Nu este o sectă. Deși sunt dubioși.

Mama trase adânc aer în piept și închise pentru o clipă ochii.

— Bunicul tău a fost membru al acestei loje, continuă ea. Iar, înaintea lui, tatăl lui, la fel cum mai înainte, bunicul lui. Isaac Newton a fost și el membru, la fel ca Wellington, Klaproth, von Ameth, Hannemann, Karl von Hessen-Kassel, bineînțeles toți din familia de Villiers și mulți, mulți alții... Bunica ta pretinde că și Churchill și Einstein ar fi fost membri ai lojei.

Mie nu-mi spuneau absolut nimic majoritatea numelor.

— Dar ce fac ei mai exact?

— Păi... cum să-ți spun, murmură mama. Se ocupă cu mituri antice. Și cu timpul. Și cu oameni ca tine.

— Înseamnă că există mulți ca mine?

Mama clătină din cap.

— Doar doisprezece. Și majoritatea sunt morți de mult.

Taxiul opri, iar geamul despărțitor coborî. Mama îi dădu șoferului câteva bancnote.

— Păstrați restul, spuse ea.

— Ce vrem noi să facem în locul ăsta? Am întrebat eu, după ce am coborât pe trotuar, iar mașina se puse din nou în mișcare.

Taxiul mersese de-a lungul țărmlui și ne lăsase cu puțin înainte de trecerea către Fleet Street. Traficul orașului zumzăia de jur împrejurul nostru. Mulțimi de oameni se mișcau încoace și-ncolo pe trotuare. Cafenelele și restaurantele erau pline, pe marginea străzii erau două autobuze cu etaj, iar

turiștii de pe platforma deschisă fotografiau monumentalul complex de clădiri de lângă Curtea Regală de Justiție.

— În diagonală, vizavi, printre casele acelea, se intră la complexul Temple.

Mama îmi dădu părul de pe față.

M-am uitat la pasajul pietonal îngust înspre care arătase mama. Nu puteam să-mi amintesc dacă mai mersesem vreodată pe-acolo.

Probabil că mama îmi remarcase nedumerirea de pe chip.

— N-ai fost niciodată cu școala la Temple? Întrebă ea. Biserica și grădinile merită din plin vizitate. Și Fountain Court. Este, din punctul meu de vedere, cea mai frumoasă fântână din tot orașul.

Mă uitam la ea furioasă. Devenise cumva dintr-odată ghid?

— Vino, trebuie să traversăm, spuse ea și mă prinse de mână.

Ne-am luat după un grup de turiști japonezi care țineau cu toții hărți uriașe în fața ochilor.

În spatele șirului de case treceai într-o altă lume. Forfota de pe malul Tamisei și de pe Fleet Street parcă nici nu exista. Aici, printre clădirile impunătoare lipite unele de altele, de o frumusețe atemporală, domneau, deodată, liniștea și pacea.

Am arătat înspre turiști.

— Ei ce caută aici? Cea mai frumoasă fântână din tot orașul?

— Vor vizita Temple Church, spuse mama, fără să reacționeze la tonul meu iritat. Foarte veche, multe legende, multe mituri. Japonezii iubesc asta. Iar în Middle Temple Hall a avut loc premiera piesei shakespeariene Cum vă place.

I-am urmat pe japonezi un timp, apoi am luat-o la stânga, pe un drum asfaltat printre case, cotind de mai multe ori. Era o atmosferă aproape ca la țară, cu păsărele care ciripeau și albine care zumzăiau printre straturile de flori luxuriante, aerul însuși fiind proaspăt și nealterat.

În fața intrărilor caselor se aflau plăcuțe pe care erau gravate lungi liste de nume.

— Toate aceste persoane sunt avocați. Docenți de la institutul de drept, spuse mama. Nici nu vreau să mă gândesc cât poate să coste chiria pentru un birou de aici.

— Nici eu, am replicat ofensată.

De parcă nu ar fi existat altceva mai important de discutat!

La următoarea intrare, mama se opri.

— Am cam ajuns, spuse ea.

Era o casă simplă, care, în ciuda fațadei perfecte și a ramelor ferestrelor proaspăt vopsite, părea foarte veche. Căutam cu privirea numele de pe plăcuță, dar mama mă împinse înăuntru prin ușa deschisă și mă conduse pe scară în sus, la primul etaj. Două tinere ne întâmpinară și ne salutară prietenos.

— Unde ne aflăm?

Mama nu răspunse. Apăsă pe sonerie, își aranjă blazerul și-și dădu la o parte părul de pe frunte.

— Nu-ți fie teamă, iubito, spuse ea, iar eu nu știam dacă vorbea cu mine sau cu ea însăși.

Ușa se deschise cu un zumzet, iar noi am pășit într-o încăpere luminoasă, care arăta ca un birou obișnuit. Cartoteci, un birou, telefon, faxuri, computer... Nici măcar blonda de vârstă mijlocie care ședea la birou nu arăta neobișnuit. Doar ochelarii pe care-i purta îți dădeau ceva fiori, cu ramele lor negre ca smoala și atât de mari, încât îi acopereau aproape jumătate de față.

— Cu ce vă pot fi de folos? Întrebă ea. Oh, dumneavoastră sunteți, domnișoară... doamnă Montrose?

— Shepherd, o corectă mama. Nu mai port numele de fată. M-am căsătorit.

— Oh, da, desigur. Doamna zâmbi. Nu v-ați schimbat deloc. V-aș fi recunoscut oricând și oriunde după păr.

Mă privi în trecere.

— Aceasta este cumva fiica dumneavoastră? Seamănă cu tatăl ei, nu-i așa? Cum îi merge...?

Mama o întrerupse.

— Doamnă Jenkins, trebuie să vorbesc urgent cu mama mea și cu domnul de Villiers.

— Oh, mă tem că mama dumneavoastră și domnul de Villiers se află într-o discuție. Doamna Jenkins zâmbi cu regret. Aveți multe...

Mama o întrerupse din nou:

— Doresc să particip la această discuție.

— Deci... asta... Știți și dumneavoastră că nu este posibil.

— Atunci faceți să fie posibil. Spuneți-le că le aduc Rubinul.

— Poftim? Dar...

Doamna Jenkins se holba când la mama, când la mine.

— Faceți întocmai ce vă spun.

Nu o mai auzisem niciodată pe mama așa de fermă.

Doamna Jenkins se ridică și veni în fața biroului. Mă studie din cap până-n picioare, fapt care mă făcu să mă simt foarte prost, cum stăteam acolo, în uniforma mea de școlăriță. Părul mi-era nespălat și strâns în coadă de cal cu un elastic. Și nici machiată nu eram. (Oricum, mă machiam rar.)

— Sunteți sigură?

— Bineînțeles că sunt sigură. Credeți că mi-aș permite să fac o glumă proastă? Vă rog să vă grăbiți, timpul ar putea fi limitat.

— Vă rog să așteptați aici.

Doamna Jenkins se întoarse și dispăru printre două cartoteci, în spatele unei alte uși.

— Rubin? Am repetat eu.

— Da, spuse mama. Fiecăruia dintre cei doisprezece călători în timp îi este asociată o piatră prețioasă. Iar tu ești Rubinul.

— De unde știi?

— Opalul și Chihlimbarul, prima pereche, /Agatul cântă în și bemol, lupul avatar, /Duet - solutio!

— Cu Acvamarinul. /Urmează puternicii Smarald și Citrin, gemenii Cornaline în Scorpion, /și Jadul, numărul opt, digestio. În mi major: Turmalinul negru, /Safirul în fa, cât de luminos părea. Și aproape simultan, Diamantul, ca unsprezece și șapte, l-a recunoscut pe Leu. /Projectio! Timpul curge, /Rubinul constituie începutul, dar și sfârșitul.”

Mama mă privi cu un zâmbet mai degrabă trist.

— Încă îl știi pe de rost.

În timpul recitării ei, mi se făcuse pielea de găină. Am perceput textul mai puțin ca pe o poezie și mai degrabă ca pe o formulă magică, ceva asemănător cu incantațiile vrăjitoarelor prin filme, în timp ce amestecă într-un vas din care ies aburi groși.

— Asta ce mai vrea să-nsemne?

— Nimic altceva decât un joc de cuvinte, aranjat în versuri de bătrâni misterioși, pentru a face complicatul și mai complicat, spuse mama.

Douăsprezece cifre, doisprezece călători în timp, douăsprezece pietre prețioase, douăsprezece tonalități, douăsprezece ascendente, doisprezece pași pentru crearea pietrei filosofale...

— Piatra filosofală? Ce e...?

M-am oprit și am oftat adânc. Mă săturasem să tot pun întrebări pe care nici nu puteam să le închei, căci fiecare răspuns mă făcea să mă simt și mai neștiutoare și mai derutată.

Mama oricum nu părea să aibă chef să-mi răspundă la întrebări. Privea pe fereastră.

— Nimic nu s-a schimbat aici. Este ca și cum timpul ar fi rămas în loc.

— Ai fost de multe ori aici?

— Tata mă lua cu el din când în când, spuse mama. În această privință, el era un pic mai generos decât mama. Chiar și în ce privește secretele. Copil fiind, veneam cu plăcere aici. Și-apoi, mai târziu, când Lucy...

Suspină.

M-am luptat o vreme cu mine însămi, dacă să continui să pun întrebări sau nu, apoi curiozitatea a învins.

— Strămătușa Maddy mi-a spus că și Lucy este călătoare în timp. De-asta a fugit?

— Da, spuse mama.

— Și unde a fugit?

— Nimeni nu știe.

Mama își trecu din nou mâna prin păr. Era evident că avea emoții - n-o mai văzusem așa nervoasă. Dacă nu aș fi fost eu însămi atât de iritată, mi-ar fi fost milă de ea.

O vreme, am tăcut amândouă. Mama privi din nou pe fereastră.

— Așadar, eu sunt un rubin, am spus într-un final. Adică pietrele alea roșii, nu?

Mama dădu din cap.

— Și-atunci, Charlotte ce piatră e?

— Niciuna, spuse mama.

— Mamă, este posibil să am o soră geamănă, de care ai uitat să-mi povestești?

Mama se întoarse către mine și zâmbi.

— Nu, iubito, nu ai.

— Ești sigură?

— Da, sunt absolut sigură. Am fost prezentă la nașterea ta, ai uitat?

De nu știu unde se auziră pași apropiindu-se cu repeziciune. Mama inspiră adânc și luă o poziție rigidă. Alături de doamna cu ochelari din secretariat, în ușă apăru mătușa Glenda, iar după ea intră în încăpere un bătrânel scund, cu chelie.

Mătușa Glenda arăta mânioasă.

— Grace! Doamna Jenkins susține că tu ai fi spus că...

— Este adevărat, admise mama. Și nu am chef să irolesc timpul lui Gwendolyn ca să te conving tocmai pe tine de adevăr. Doresc să-l văd de îndată pe domnul de Villiers. Gwendolyn trebuie inițiată în secretele cronografului.

— Dar asta este absolut ridicol! Mătușa Glenda aproape că urla. Charlotte nici nu...

—... a călătorit încă în timp, nu-i așa? Mama se adresă grăsuțului cu chelie. Îmi cer scuze, vă cunosc, dar nu-mi mai pot aminti numele dumneavoastră.

— George, spuse el. Thomas George. Iar dumneavoastră sunteți Grace, fiica mai mică a lui Lady Arista. Îmi amintesc bine de dumneavoastră.

— Domnul George, spuse mama. Desigur. Ne-ați vizitat în Durham după nașterea lui Gwendolyn, acum îmi amintesc și eu de dumneavoastră. Aceasta este Gwendolyn. Ea este Rubinul care vă lipsește.

— Dar e imposibil! Intervenii mătușa Glenda pe un ton ascuțit. Este absolut imposibil! Gwendolyn nu are data de naștere potrivită. Și a fost născută cu două luni înainte de termen. Un copil prematur subdezvoltat. Priviți-o!

Domnul George o făcuse deja. Mă studiasem cu ochii lui blânzi, de un albastru șters. Încercasem să fiu cât mai indiferentă și să-mi ascund jena. Copil prematur subdezvoltat! Mătușa Glenda nu era în toate mințile! Aveam aproape un metru șaptezeci și aveam cupa B la sutien, cu tendințe incomode spre C.

— Ieri a călătorit prima dată, spuse mama. Aș dori numai să nu i se întâmple ceva. Cu fiecare salt necontrolat în timp, riscul crește.

Mătușa Glenda râse disprețuitor.

— Nu puteți lua asta în serios! Nu e decât o încercare deplorabilă de a fi în centrul atenției.

— Ah, mai tacă-ți gura, Glenda! Nimic nu mi-ar plăcea mai mult decât să fiu cât mai departe de toată povestea asta și să-i las dragei tale Charlotte rolul ingrat de cobai al unor pseudosavanți și al unor indivizi misterioși, fanatici, obsedați de ezoteric! Doar că nu Charlotte este cea care a moștenit blestemata asta de genă, ci Gwendolyn!

Privirea mamei era plină de furie și de dispreț. Asta era o altă latură a ei complet nouă pentru mine.

Domnul George râse încetișor.

— Nu aveți chiar cea mai bună părere despre noi, doamnă Shepherd. Mama ridică din umeri.

— Nu, nu, nu!

Mătușa Glenda se prăbuși pe unul dintre scaunele din birou.

— Nu sunt pregătită să mai ascult prostiile astea. Nici măcar nu s-a născut în ziua potrivită. În plus, s-a născut prematur!

Chestia asta cu născutul prematur se pare că era foarte importantă pentru ea.

Doamna Jenkins șopti:

— Să vă aduc o ceașcă de ceai, doamnă Montrose?

— Ah, dați-mi pace cu ceașca dumneavoastră de ceai, pufni mătușa Glenda.

— Dorește altcineva ceai?

— Nu, mulțumesc, am spus eu.

Domnul George mă fixă între timp din nou cu ochii lui de un albastru șters.

— Gwendolyn. Așadar, ai călătorit deja în timp?

Am încuviințat din cap.

— Și unde anume, dacă-mi permiți să te-ntreb?

— Exact acolo unde eram la momentul respectiv, am spus eu.

Domnul George zâmbi.

— Vreau să spun, în ce epocă ai ajuns.

— N-am nici cea mai vagă idee, am răspuns eu obraznic. Nu scria pe nicăieri anul. Și nimeni nu a vrut să mi-l spună. Ascultați! Eu nu vreau asta! Îmi doresc să înceteze! Nu puteți să faceți să înceteze?

Domnul George nu-mi răspunse.

— Gwendolyn a venit pe lume cu două luni înainte de termen, spuse el fără să se adreseze cuiva anume. Pe opt octombrie. Am verificat personal certificatul de naștere și înregistrarea de la starea civilă. Și tot personal am verificat și copilul.

Mă întrebam ce anume ai putea verifica la un copil. Dacă era de-adevăratelea?

— S-a născut încă din seara zilei de șapte octombrie, spuse mama cu vocea tremurându-i ușor. Am mituit moașa ca să schimbe în certificat momentul nașterii.

— Dar de ce?

Domnul George părea să înțeleagă acest lucru la fel de puțin ca mine.

— Deoarece... după toate cele petrecute cu Lucy, am vrut să-mi scutesc copilul de toată această nebunie. Am vrut s-o protejez, spuse mama. Și am sperat că nu a moștenit gena și că s-a născut doar întâmplător în aceeași zi cu adevărata purtătoare a genei. La urma urmei, Glenda o născuse pe Charlotte, în care se pusese deja toate speranțele...

— Ah, nu mai minți! Strigă mătușa Glenda. A fost totul intenționat! Copilul tău ar fi trebuit să se nască abia în decembrie, dar ai manipulat totul și ai riscat o naștere prematură, numai ca să o aduci pe lume în aceeași zi cu mine. Dar nu ți-a mers! Fiică-ta s-a născut o zi mai târziu. Așa am râs când am auzit...

— Ar trebui să fie relativ ușor să dovedim, spuse domnul George.

— Am uitat numele moașei, replică mama repede. Știu doar că prenumele ei era Dawn. Oricum nu are nici un fel de importanță.

— Mda, comentă mătușa Glenda. Asta aș spune și eu în locul tău.

— Sigur avem numele și adresa moașei în documentele noastre.

Domnul George se întoarse către doamna Jenkins. Este important să dăm de ea.

— Nu e nevoie, spuse mama. Ați putea s-o lăsați în pace pe biata bătrână. N-a făcut decât să primească de la noi câțiva bănuți.

— Nu vrem decât să-i punem câteva întrebări, spuse domnul George. Vă rog, doamnă Jenkins, aflați unde trăiește în prezent.

— Am și plecat, spuse ea și dispăru din nou pe ușa pe care venise.

— Cine mai știe de toată povestea asta? Întrebă domnul George.

— Doar soțul meu mai știa, răspuse mama, iar în tonul vocii ei era acum un amestec de încăpățânare și triumf. Însă pe el nu mai aveți cum să-l interogați. Din păcate, a murit.

— Știu, spuse domnul George. Leucemie, nu-i așa? Foarte tragic! Începu să se plimbe prin încăpere. Când spuneți că a început?

— Ieri, am răspuns eu.

— De trei ori în ultimele douăzeci de ore, completă mama. Mă tem pentru ea.

— Deja de trei ori! Domnul George se opri în loc. Și când a fost ultima oară?

— Aproximativ acum o oră, am spus eu. Cred.

De când evenimentele începuseră să se suprapună, avusesem sentimentul că pierdeam noțiunea timpului.

— Atunci, am avea un pic de pauză ca să pregătim totul.

— Este imposibil să credeți așa ceva, spuse mătușa Glenda. Domnule George! O cunoașteți pe Charlotte. Și-acum, uitați-vă la fata asta de-aici și comparați-o cu Charlotte a mea. Chiar credeți sincer că în fața dumneavoastră se află numărul doisprezece? „Roșul de rubin, înzestrat cu magia corbului, închide în sol major cercul format din douăsprezece elemente.” Credeți asta?

— Păi, orice este posibil, spuse domnul George. Chiar dacă motivele dumneavoastră mie mi se par îndoielnice, doamnă Shepherd.

— Asta este problema dumneavoastră, replică mama rece.

— Dacă doreați cu-adevărat să vă protejați copilul, atunci nu l-ați fi ținut atâția ani în neștiință. A călători în timp fără nici un fel de pregătire prealabilă este foarte periculos.

Mama își mușcă buzele.

— Am sperat că Charlotte este aleasa...

— Așa și este! Strigă mătușa Glenda. De două zile are simptome clare. Se poate întâmpla în orice moment. Poate că se întâmplă chiar acum, în timp ce noi ne pierdem vremea ascultând poveștile absolut scandaloase ale surorii mele invidioase.

— Poate că încerci totuși să-ți pui și tu puțin mintea la contribuție, Glenda, spuse mama, care părea deodată obosită. De ce am inventa așa ceva? Cine, în afară de tine, i-ar face așa ceva de bunăvoie propriei fiice?

— Eu insist că... Mătușa Glenda nu termină fraza. Se va dovedi că totul n-a fost decât o farsă răuvoitoare. Au mai fost sabotaje și știți bine la ce s-a ajuns, domnule George. Iar acum, când mai e atât de puțin până la țel, chiar nu ne mai putem permite greșeli.

— Cred că nu noi decidem asta, spuse domnul George. Urmați-mă, vă rog, doamnă Shepherd. Și tu, Gwendolyn. Apoi adăugă cu un râs discret: Nu-ți fie teamă, pseudosavanții obsedați de ezoteric și fanaticii indivizi misterioși nu mușcă.

O! Timp hain, tocești cu râvnă gheare Oricărui leu și-n ierni îngropi lăstarul Sub lut; smulgi colții aprigelor fiare Și cerni pe-aripi de phoenix tânăr jarul.

William Shakespeare, Sonetul XIX.

Șapte.

Am fost conduși sus pe niște scări și printr-un culoar lung, care cotea de mai multe ori la patruzeci și cinci de grade și pe care, în repetate rânduri, existau câteva trepte care duceau când în sus, când în jos. Vederea pe care o aveai de la puținele ferestre pe lângă care treceam era de fiecare dată alta: ba o vastă grădină, ba o altă clădire, ba o micuță curte interioară. Era un drum nesfârșit de lung – unde parchetul alterna cu podele din piatră mozaicată – și trecea pe lângă multe uși închise, scaune aliniat în șiruri interminabile de-a lungul pereților, picturi în ulei înrămate, dulapuri pline cu cărți legate în piele și figurine de porțelan, statuete și armuri cavaleresti. Era ca într-un muzeu.

Mătușa Glenda îi arunca tot timpul priviri otrăvite mamei. La rândul ei, mama își ignora, pe cât posibil, sora. Era palidă și părea extrem de încordată. Eram pe punctul de a o lua de mână, dar mătușa Glenda ar fi observat astfel cât de frică îmi era, iar asta era ultimul lucru pe care mi-l doream.

Era imposibil să ne aflăm în continuare în aceeași clădire. După cum simțeam eu, trecusem prin cel puțin alte trei clădiri, când domnul George se opri, în sfârșit, și bătu la o ușă.

Sala în care intrarăm era îmbrăcată complet în lemn închis la culoare, cam ca în sufrageria noastră. Chiar și plafoanele erau din acest lemn, totul fiind aproape integral împodobit cu sculpturi artistice în relief, parțial colorate. Mobila era și ea închisă la culoare și masivă. S-ar putea crede că atmosfera era sumbră și bizară, dar prin ferestrele înalte, care dădeau înspre o grădină înflorită, camera era inundată de lumina naturală a zilei. În spatele unui zid de la capătul grădinii se putea vedea chiar Tamisa, strălucind în soare.

Însă nu numai priveliștea și lumina dădeau impresia de serenitate, chiar și sculpturile radiau o oarecare veselie, în ciuda unor personaje cu grimase sinistre și a capetelor de mort. Pereții păreau vii. Leslie s-ar fi bucurat tare mult să atingă trandafirii cu un aspect atât de real, modelele arhaice și caraghioasele capete de animale și să caute mecanisme secrete. Existau acolo lei înaripați, șoimi, stele, sori și planete, dragoni, unicorni, spiriduși, zâne, copaci și corăbii, unele mai reale decât altele.

Cel mai impresionant era dragonul aflat pe tavanul de deasupra noastră, care părea că plutea. Din vârful cozii lui cuneiforme și până la capul mare acoperit cu solzi, trebuie să fi măsurat vreo șapte metri. Nu-mi puteam lua ochii de la el. Ce minunat era! De uimire, aproape că uitasem de ce ne aflam acolo.

Și că nu eram singure în acea sală.

Toți cei prezenți rămaseră ca trăsniți la vederea noastră.

— Se pare că avem parte de complicații, spuse domnul George.

Lady Arista, care stătea la o fereastră țeapănă precum un băț, spuse:

— Grace! Tu n-ar trebui să fii la lucru? Și Gwendolyn la școală?

— Nimic nu ne-ar plăcea mai mult decât asta, mămico! Spuse mama.

Charlotte ședea pe o sofa, sub o sirenă ai cărei solzi din coadă erau migălos ciopliți până în cel mai mic detaliu și colorați în toate nuanțele posibile de albastru și turcoaz. De o poliță lată de deasupra căminului de lângă sofa se sprijinea un bărbat îmbrăcat într-un costum negru elegant și care purta ochelari cu ramă neagră. Chiar și cravata lui era neagră. Se uita la noi deosebit de sever. Un băiețel de vreo șapte ani se ținea strâns de haina lui.

— Grace!

Un bărbat înalt se ridică de după un birou. Avea păr alb și ondulat, lung până la umeri, precum coama unui leu. Ochii îi erau de un căprui-deschis izbitor, care te ducea cu gândul la două chihlimbare. Chipul îi era mult mai tânăr decât s-ar fi bănuțit după părul alb, unul dintre acele chipuri pe care le vezi o dată și nu le mai uiți toată viața, pentru că te fascinează într-un fel aparte. Când bărbatul zâmbi, i se zăriră dinții albi uniformi.

— Grace. Nu ne-am mai văzut de mult. Ieși de după birou și-i întinse mâna mamei mele. Nu te-ai schimbat deloc.

Spre uimirea mea, mama roși.

— Mulțumesc. Același lucru l-aș putea spune și despre tine, Falk.

— Eu am albit.

Bărbatul făcu un gest de protest.

— Mi se pare că te prinde bine, replică mama.

Alo? Mama flirta cumva cu acest tip?

Zâmbetul lui deveni ceva mai accentuat, apoi privirea lui de culoarea chihlimbarului alunecă de la mama spre mine, iar eu m-am simțit din nou stânjenitor de minuțios studiată.

Ochii aceștia erau cu-adevărat ciudați. Ar fi putut foarte bine să fie ai unui lup sau ai unei pisici sălbatice. Îmi întinse mâna.

— Eu sunt Falk de Villiers. Iar tu trebuie să fii fiica lui Grace, Gwendolyn. Strângerea lui de mână era fermă și cordială. Prima fată Montrose fără păr roșcat pe care o cunosc.

— Am moștenit culoarea părului tatei, am spus eu jenată.

— Se poate să trecem la subiect? Întrebă omul în negru cu ochelari, care stătea lângă cămin.

Falk de Villiers dădu drumul mâinii mele și-mi făcu cu ochiul.

— Te rog!

— Sora mea ne-a servit o poveste extrem de neobișnuită, spuse mătușa Glenda, și se putea observa ce eforturi făcea să nu urle. Iar domnul George nu a vrut să-mi dea ascultare! Ea pretinde că Gwendolyn - Gwendolyn!

— Ar fi călătorit deja de trei ori în timp. Și, deoarece știe exact că nu poate dovedi asta - a mai născocit și un basm pentru a explica data de naștere falsă. Aș dori să vă aduc aminte ce s-a întâmplat în urmă cu șaptesprezece ani și faptul că Grace nu a jucat atunci nicidecum un rol lăudabil. Acum, când ne aflăm atât de aproape de țel, nu mă miră că apare aici pentru a ne sabota.

Lady Arista își părăsise locul de la fereastră și venise mai aproape.

— E-adevărat, Grace?

Avea aceeași mină dintotdeauna, severă și implacabilă. Uneori mă întrebam dacă părul pieptănat strâns peste cap era de vină pentru faptul că trăsăturile chipului ei păreau atât de imobile. Poate că mușchii erau ținuți mereu într-un loc. Doar ochii i se mai măreau din când în când, când era nervoasă. Ca acum.

Domnul George spuse:

— Doamna Shepherd spune că ea și soțul ei ar fi mituit-o pe moașă pentru a trece o altă dată în actul de naștere, astfel ca nimeni să nu afle că și Gwendolyn ar fi putut fi o purtătoare de genă.

— Dar din ce motiv ar fi făcut așa ceva? Întrebă Lady Arista.

— Ea spune că a vrut să-și protejeze copilul, sperând, în plus, ca Charlotte să fie purtătoarea de genă.

— Sperând! În nici un caz! Strigă mătușa Glenda.

— Eu consider că totul sună, de fapt, foarte logic, răspunse domnul George.

M-am uitat la Charlotte, care ședea palidă pe sofa și privea când la unul, când la altul. Când ochii ni se întâlneau, întoarse iute capul într-o parte.

— Nu-mi dau seama cum poate să sune logic așa ceva - chiar dacă-mi dau toată silința, spuse Lady Arista.

— Am început deja să verificăm povestea, spuse domnul George. Doamna Jenkins o va localiza pe moașă.

— Din curiozitate, cât i-ai plătit moașei, Grace? Întrebă Falk de Villiers. Ochii lui se îngustaseră vizibil în ultimul minut și, când o privi din nou pe mama, arăta precum un lup.

— Nu... Nu mai știu, murmură mama.

Domnul de Villiers ridică din sprâncene.

— Eh, mult n-are cum să fi fost. Din câte știu eu, veniturile soțului tău erau mai degrabă modeste.

— Cât de adevărat! Intervenii mătușa Glenda cu răutate. Un muritor de foame.

— Dacă spunei voi, atunci, într-adevăr, n-are cum să fi fost foarte mult, răspunse mama.

Nesiguranța pe care i-o inspirase privirea domnului de Villiers dispăru din nou, brusc precum se instalase, la fel ca roșeața din obraji ei.

— Dar moașa de ce-a făcut ceea ce ați rugat-o? Întrebă domnul de Villiers. Era vorba, la urma urmei, despre un fals în acte. O faptă criminală deloc de neglijat.

Mama dădu capul pe spate.

— I-am povestit cum că familia noastră ar fi făcut parte dintr-o sectă satanistă și că ar fi suferit de o credință bolnăvicioasă într-un anume horoscop. I-am spus că un copil născut pe șapte octombrie ar fi urmat să sufere de pe urma celor mai crunte represalii și că ar fi trebuit să devină obiectul unor ritualuri sataniste. Ne-a crezut. Și, pentru că avea o inimă bună și era împotriva sataniștilor, a falsificat data de naștere din certificat.

— Ritualuri sataniste! Câtă impertinență! Șuieră printre dinți, ca un șarpe, bărbatul de lângă cămin, iar micuțul care-l ținea de haină se lipi și mai strâns de el.

Domnul de Villiers zâmbi apreciativ.

— Nu-i o poveste rea. Vom vedea dacă și moașa va povesti același lucru.

— Mie mi se pare că nu e prea inteligent din partea noastră să ne pierdem timpul cu astfel de verificări, aruncă Lady Arista.

— Corect, spuse mătușa Glenda. Charlotte poate face saltul în orice moment. Atunci vom ști că povestea lui Grace este o invenție, o scamatorie pentru a ne pune bețe în roate.

— De ce nu ar avea amândouă gena? Întrebă domnul George. A mai fost un caz.

— Da, dar Timothy și Jonathan de Villiers erau gemeni identici, spuse domnul de Villiers. Și faptul fusese menționat și în profeție.

— Iar cronograful este prevăzut, din acest motiv, cu două cornaline, două pipete, de două ori douăsprezece game de elemente și două curse ale roților dințate, spuse bărbatul de lângă cămin. Rubinul este singur.

— Din nou, adevărat, încuviință George.

Pe chipul lui rotund se citea îngândurarea.

— Mai important ar fi să analizăm motivele pentru care sora mea a mințit. Mătușa Glenda o privi pe mama cu multă ură. Dacă intenționezi să picuri sângele lui Gwendolyn în cronograf pentru a-l face neutilizabil, atunci ești mai naivă decât credeam.

— Cum poate să-și imagineze că vom crede vreo vorbă din ce spune? Se revoltă bărbatul de lângă cămin.

Mi se părea foarte arogant modul în care se comporta acel bărbat, ca și cum eu și mama nu am fi fost de față.

— Îmi amintesc bine cum a mințit Grace atunci pentru a-i proteja pe Lucy și pe Paul, continuă el. V-a privat de avantajul decisiv. Dacă n-ar fi fost ea, catastrofa ar mai fi putut fi – poate – evitată.

— Jake! Exclamă domnul de Villiers.

— Ce catastrofă? Am întrebat eu. Și cine a fost Paul?

— Consider scandalosă simpla prezență a acestei persoane în aceeași încăpere cu noi, spuse bărbatul de lângă cămin.

— Dumneavoastră cine sunteți?

Privirea mamei și vocea ei erau extrem de reci. Eram impresionată de faptul că nu se lăsase deloc intimidată.

— Nu contează.

Bărbatul nu o onoră cu privirea. Băiețelul blond se ascunsese în spatele lui și se uita la mine pe furiș. Pistruii de pe șaua nasului îmi aminteau puțin de Nick, pe când era mai mic, așa că i-am zâmbit. Bietul băiețel. Cu așa un bătăran pe post de bunic, chiar că era năpăstuit. La zâmbetul meu, el răspunse făcând ochii mari de spaimă, după care se ascunse la loc în spatele bărbatului.

— Acesta este doctorul Jakob White, spuse Falk de Villiers cu o inconfundabilă nuanță de amuzament în voce. Un geniu în domeniul medicinei și al biochimiei. De obicei, este mai politicos.

Jakob Grey s-ar fi potrivit mai bine. Chiar și culoarea tenului lui bătea în gri.

Domnul de Villiers se uită la mine, după care își mută privirea înapoi la mama.

— Într-un fel sau altul, trebuie să luăm o hotărâre. Să te credem, Grace, sau ai vreo intenție ascunsă?

Mama îl privi furioasă preț de câteva secunde, după care plecă privirea și spuse încet:

— Nu mă aflu aici pentru a împiedica grozava voastră misiune secretă. Ci doar pentru că vreau să nu i se întâmple nimic rău fetei mele. Cu ajutorul cronografului, călătoriile în timp se pot desfășura în siguranță, iar ea ar putea să ducă o viață cât de cât normală. Asta este tot ce doresc.

— Da, desigur! Izbucni mătușa Glenda.

Se duse înspre sofa și se așeză lângă Charlotte. Mi-aș fi dorit și eu să mă așez, căci începuseră să mă cam doară picioarele. Însă, cum nimeni nu-mi oferă un scaun, nu-mi rămase altceva de făcut decât să stau în continuare în picioare.

— Ce-am făcut atunci nu avusese nici o legătură cu... chestiunea voastră, continuă mama. Ca să fiu sinceră, știu foarte puține lucruri despre asta și, din ce știu, înțeleg doar jumătate.

— Atunci, nu-mi pot imagina nici un motiv pentru care ai avut curajul să te amesteci așa cum ai făcut-o, spuse sinistrul doctor White. În chestiuni despre care n-ai habar.

— Nu am vrut decât s-o ajut pe Lucy, spuse mama. Era nepoata mea preferată, avusesem grijă de ea de când era doar un bebeluș și îmi ceruse ajutorul. Dumneavoastră ce ați fi făcut în locul meu? Doamne, Dumnezeule,

amândoi erau atât de tineri și de îndrăgostiți și... Pur și simplu nu am vrut să li se întâmple ceva.

— Ei bine, ați reușit, în orice caz, să faceți o treabă foarte bună!

— Am iubit-o pe Lucy ca pe o soră. Mama îi aruncă o privire mătușii Glenda și adăugă: Mai mult chiar decât ca pe o soră.

Mătușa Glenda luă mâna lui Charlotte și o bătu ușor. Fata privea țintă în podea.

— Cu toții am iubit-o pe Lucy foarte mult! Spuse Lady Arista. De aceea ar fi fost cu atât mai importat s-o ținem departe de acel tânăr și de concepțiile lui deplasate, în loc s-o afundăm și mai mult în ele!

— Nici nu poate fi vorba despre concepții deplasate! Mica bestie roșcată a fost cea care i-a băgat lui Paul în cap sinistrele teorii ale conspirației! Spuse doctorul White. Ea l-a convins să fure!

— Nu este adevărat! Se opuse Lady Arista. Lucy nu ar fi făcut niciodată așa ceva. Paul a fost cel care s-a folosit de naivitatea ei tinerească și a sedus-o.

— Naivitate! Îmi vine să râd! Izbucni doctorul White.

Falk de Villiers ridică mâna.

— Am purtat această discuție inutilă în repetate rânduri. Cred că se cunoaște foarte bine părerea fiecăruia. Se uită la ceas. Gideon trebuie să sosească în orice clipă, iar până atunci am face bine să luăm o decizie legată de cele ce vor urma. Charlotte, cum te simți?

— Încă mă mai doare capul, spuse Charlotte, fără a ridica privirea din podea.

— Na! Vedeți? Sări mătușa Glenda răutăcioasă.

— Și pe mine mă doare capul, spuse mama. Dar asta nu înseamnă că o să călătoresc numaidecât în timp.

— Ești... așa o bestie izbucni mătușa Glenda.

— Cred că trebuie să pornim de la prezumția că doamna Shepherd și Gwendolyn spun adevărul, interveni domnul George, tamponându-și chelia cu o batistă. Altfel, pierdem iar timp prețios.

— Doar nu vorbești serios, Thomas!

Doctorul White lovi atât de tare cu pumnul în placa de pe cămin, că răsturnă un pahar de cositor.

Domnul George tresări, dar continuă cu o voce calmă:

— Conform spuselor celor două, ultima călătorie a avut loc acum o oră și jumătate, două. Am putea pregăti fata și să consemnăm următorul salt în timp cât mai exact posibil.

— Sunt de aceeași părere, spuse domnul de Villiers. Ceva obiecții?

— Parcă-aș vorbi la pereți, murmură doctorul White.

— Într-adevăr, fu de acord mătușa Glenda.

— Aș propune, în acest sens, Sala Arhivei, reluă domnul George. Acolo, Gwendolyn ar fi în siguranță, iar la întoarcere am putea-o introduce imediat în cronograf.

— Eu nici măcar n-aș lăsa-o să se apropie de cronograf! Insistă doctorul White.

— Doamne, Jake, gata, ajunge! Spuse domnul de Villiers. Nu este decât o fetișcană! Crezi că ascunde o bombă sub uniforma de școală?

— Și cealaltă era doar o fetișcană, ripostă doctorul White cu dispreț. Domnul de Villiers încuviință din cap către domnul George.

— Facem întocmai cum ai propus. Ocupă-te!

— Hai, Gwendolyn, îmi spuse domnul George.

Nu m-am urnit.

— Mamă?

— E-n regulă, iubito, te voi aștepta aici.

Mama se strădui să zâmbească.

Am privit înspre Charlotte. Continua să se uite fix la podea. Mătușa Glenda avea ochii închiși și se lăsase pe spate, resemnată. Arăta de parcă o durea și pe ea capul rău de tot. Bunica mea, dimpotrivă, mă privea insistent, de parcă m-ar fi văzut pentru prima oară. Probabil că așa și era.

Băiețelul se uită din nou cu ochii mari de după haina doctorului White. Bietul băiețel! Maleficul individ bătrân nu vorbise cu el nici măcar o singură dată, ca și cum micuțul nici nu ar fi existat.

— Pe curând, iubito, spuse mama.

Domnul George mă luă de braț și-mi zâmbi încurajator. Eu i-am răspuns cu un zâmbet timid. Îmi plăcea oarecum de el. În orice caz, dintre toți cei prezenți, el era, de departe, cel mai prietenos. Și singurul care părea să ne creadă.

Totuși, nu eram chiar foarte încântată s-o las pe mama singură. După ce am ieșit pe coridor, iar ușa s-a închis în spatele nostru, aproape că-mi venea să bocesc: „Vreau să rămân cu mami!” Dar m-am adunat.

Domnul George îmi dădu drumul brațului și porni înaintea mea, mai întâi pe același drum pe care veniserăm, apoi dincolo de o ușă, pe un alt culoar, în sus, pe o scară, din nou o ușă și un nou culoar – era un adevărat labirint. Deși torțele s-ar fi potrivit mult mai bine în peisaj, coridoarele erau luminate cu lămpi moderne, care dădeau o lumină aproape la fel de puternică precum lumina zilei.

— La început poate părea derutant, dar, după un timp, te obișnuiești, spuse domnul George.

A trebuit să coborâm din nou o scară, una cu multe trepte de data asta, o scară în spirală, lată, din piatră, care părea nesfârșit de adânc săpată în pământ.

— Această clădire a fost ridicată de către cavalerii templieri, în secolul al XII-lea. Înaintea lor, se îndeletniciseră cu asta romanii și, înaintea acestora, celții. Pentru toți, acesta a fost un loc sfânt și așa a rămas până-n zilele noastre. Se simte ceva special cu fiecare centimetru pătrat, nu crezi? Ca și când bucata asta de pământ ar emana o putere aparte.

Eu nu simțeam nimic de genul ăsta. Dimpotrivă, mă simțeam mai degrabă toropită și obosită. Lipsa somnului din noaptea trecută își punea amprenta asupra mea.

Când, la capătul scării, am cotit brusc la dreapta, ne-am trezit deodată față-n față cu un tânăr. Fuseserăm cât pe ce să ne ciocnim.

— Atenție! Strigă domnul George.

— Domnule George.

Tânărul avea părul negru cârlionțat, lung aproape până la umeri, și ochi verzi, atât de strălucitori, încât am crezut că purta lentile de contact. Deși nu i mai văzusem până atunci nici părul, nici ochii, l-am recunoscut imediat. Chiar și timbrul vocii lui l-aș fi putut recunoaște oriunde. Era bărbatul pe care l văzusem în ultima mea călătorie în timp.

Mai precis, băiatul care o sărutase pe dublura mea, în timp ce mie, ascunsă după draperie, nu-mi venise a crede ochilor.

Nu puteam face nimic altceva decât să mă zgâiesc la el îngrozită. Din față și fără perucă, arăta de o mie de ori mai bine. Am uitat complet că, în mod normal, nici mie și nici lui Leslie nu ne plăceau băieții cu părul lung. (Leslie era de părere că băieții își lasă părul lung numai pentru a-și putea ascunde mai bine urechile clăpăuge.)

Privi într-o parte destul de iritat, mă studie scurt din cap până-n picioare, apoi îi aruncă domnului George o privire întrebătoare.

— Gideon, ea este Gwendolyn Shepherd, spuse domnul George cu un mic oftat. Gwendolyn, el este Gideon de Villiers.

Gideon de Villiers. Jucătorul de polo. Celălalt călător în timp.

— Bună, spuse el politicos.

— Bună.

De ce eram deodată răgușită?

— Cred că voi doi vă veți cunoaște mai îndeaproape, zise domnul George și râse nervos. Se pare că Gwendolyn este noua noastră Charlotte.

— Poftim?

Cei doi ochi verzi mă supuseră unei noi scanări, de data aceasta doar a feței. Din păcate, eu nu am putut decât să privesc într-o parte ca o neroadă.

— Este o poveste foarte complicată, spuse domnul George. Cel mai bine ar fi să te duci în Sala Dragonului și să îți explici unchiul tău totul.

Gideon încuviință din cap.

— Oricum într-acolo mă duceam. Ne mai vedem, domnule George. La revedere, Wendy.

Cine era Wendy?

— Gwendolyn, îl corectă domnul George, dar Gideon dispăruse deja după colț. Pașii lui se auzeau urcând treptele.

— Cu siguranță, ai o mulțime de întrebări, spuse domnul George, îți voi răspunde cât de bine voi putea.

Eram fericită că mă puteam așeza din nou, așa că mi-am întins picioarele. Camera arhivei se dovedî cu-adevărat confortabilă, deși se afla mult sub nivelul solului, într-un beci boltit, și nu avea nici o fereastră. Într-un cămin ardea focul, iar de jur împrejur se aflau rafturi și dulapuri cu cărți, fotolii atractive, cu rezemători laterale pentru cap, și sofaua lată pe care mă așezasem eu. Când am intrat, un bărbat mai tânăr, care ședea la o masă de scris, se ridică brusc. Îl salută cu o mișcare a capului pe domnul George, apoi părăsi încăperea fără să scoată un cuvânt.

— Bărbatul acela e mut? Am întrebat eu, căci acesta fusese primul lucru care îmi venise în minte.

— Nu, spuse domnul George, dar a făcut un legământ al tăcerii, în următoarele patru săptămâni nu va vorbi.

— Și la ce-i ajută asta?

— Este un ritual. Adepții trebuie să treacă printr-o serie de teste înainte să fie acceptați în cercul nostru. Înainte de toate, este important să ne dovedească faptul că sunt discreți.

Domnul George zâmbi.

— Probabil că ne consideri niște ciudați, nu-i așa? Poftim, ține lanterna! Atârnă-ți-o de gât.

— Ce se va întâmpla acum cu mine?

— Așteptăm următorul tău salt în timp.

— Când va avea loc?

— Oh, asta nu poate spune nimeni cu precizie. La fiecare călător în timp e altfel. De exemplu, strămoașa ta, Elaine Burghley - a doua din Cercul Celor Doisprezece - nu a călătorit în toată viața ei decât de cinci ori. E drept că a murit la optsprezece ani, de febră puerperală. Conteles însă, pe când era tânăr, călătorea la fiecare câteva ore, de două până la de șapte ori pe zi. E lesne de ghicit cât de periculos a trăit până când a reușit să descifreze modul de întrebuintare a cronografului. Domnul George îmi arată pictura în ulei de deasupra căminului. Înfațișa un bărbat cu o perucă albă cu bucle. Apropo, el este în tablou. Conteles de Saint-Germain.

— De șapte ori pe zi? Asta ar fi groaznic. Nu aș putea nici să dorm liniștită, nici să mă mai duc la școală.

— Nu-ți face griji. Când se va întâmpla, te vei întoarce - indiferent când - în această cameră, unde ești, în orice caz, în siguranță.

Vei aștepta apoi cât o trebui, până ce vei călători din nou. Nu trebuie să te miști de aici. În caz că te vei întâlni cu cineva, îi vei arăta acest inel.

Domnul George își scoase inelul cu sigiliu de pe deget și mi-l dădu. Eu l-am răsucit în mână și m-am uitat la el cu atenție. Avea gravată o stea cu douăsprezece colțuri, în mijlocul căreia se aflau litere bogat ornamentate care se încârligau unele peste altele. Deșteapta de Leslie avusese încă o dată dreptate!

— Domnul Whitman, profesorul meu de engleză și de istorie, are și el un astfel de inel.

— Asta a fost o întrebare?

Focul din cămin se oglindea în chelia domnului George. Era, într-un fel, o atmosferă care-mi amintea de acasă.

— Nu.

Nu era necesar un răspuns. Era clar: domnul Whitman era și el unul dintre ei. Leslie ghicise.

— Așadar, nu există nimic altceva ce ți-ai dori să știi?

— Cine este Paul și ce s-a întâmplat cu Lucy? Și despre ce furt era vorba? Și ce a făcut mama mea atunci, de ce sunt toți așa de supărați pe ea? Răbufniră din mine întrebările.

— Oh! Domnul George se scărpină încurcat. Vezi tu, asta nu-ți pot spune, din păcate.

— Eram sigură.

— Gwendolyn. Dacă ești cu adevărat numărul nostru doisprezece, atunci îți vom explica totul de-a fir a păr, îți promit. Dar mai întâi trebuie să fim siguri. Îți răspund însă cu plăcere la alte întrebări.

N-am spus nimic.

Domnul George oftă.

— Bine atunci: Paul este fratele mai mic al lui Frank de Villiers. Înaintea lui Gideon, el a fost ultimul călător în timp din neamul de Villiers, numărul nouă în Cercul Celor Doisprezece. Asta ar trebui să-ți fie de ajuns pentru început. Dacă ai întrebări mai puțin explozive...

— E vreo toaletă pe-aici?

— Oh, da, desigur. Imediat după colț. Te conduc.

— Mă descurc și singură.

— Desigur, spuse domnul George iar, dar mă urmă precum o umbră mică și grăsuță până la ușă.

Acolo se afla, asemenea unui soldat din garda palatului, bărbatul de mai înainte, cel care era sub legământul tăcerii.

— E ușa următoare. Domnul George arată în stânga. O să aștept aici.

În toaletă - o încăpere mică, ce mirosea a dezinfectant și-n care se aflau un closet și o chiuvetă - mi-am scos mobilul din geantă. Nu aveam semnal, desigur. Tare aș fi vrut să-i povestesc lui Leslie despre toate cele întâmplate. Totuși, pe telefon puteam încă să văd ora, și am fost surprinsă și nedumerită să constat că era abia prânzul. Mă simțeam de parcă aș fi fost acolo de zile-ntregi. Și chiar aveam nevoie la toaletă.

Când am revenit, domnul George mi-a zâmbit ușurat. E clar că se temuse că aș fi putut să dispar.

În camera arhivei, m-am așezat din nou pe sofa, iar domnul George s-a afundat într-un fotoliu din fața mea.

— Așadar, să jucăm mai departe jocul întrebărilor, spuse el. Însă, de data aceasta, alternativ. O întrebare eu, o întrebare tu.

— OK, am spus eu. Dumneavoastră primul!

— Ți-e sete?

— Da. Aș dori un pahar de apă, dacă se poate. Sau ceai?

Aici jos existau, într-adevăr, apă, suc și vin, plus un fierbător de apă pentru ceai. Domnul George pregăti o carafă de ceai Earl Grey.

— Acum tu, spuse el, după ce se așeză din nou.

— Dacă această capacitate de a călători în timp este dată de o genă, atunci de ce e așa de importantă data nașterii? De ce nu i s-a luat mai demult sânge lui Charlotte pentru a vedea dacă are sau nu gena? Și de ce nu poate fi trimisă cu ajutorul cronografului într-un trecut nepericulos înainte să facă singură saltul și să riște să nimerească în mijlocul pericolului?

— Așadar, în primul rând: noi doar credem că e vorba despre o genă, dar nu știm asta. Știm doar că e ceva din sânge și care vă deosebește de oamenii normali, dar de găsit încă nu am găsit elementul-minune. Deși facem

cercetări de ani de zile și vei descoperi în rândurile noastre cei mai buni savanți ai lumii. Crede-mă, multe ar fi mult mai simple dacă am putea descoperi în sânge gena – sau ce altceva o fi. Așa, ne bazăm pe calcule și pe observații făcute cu generații întregi înaintea noastră.

— Dacă s-ar fi alimentat cronograful cu sângele lui Charlotte, ce s-ar fi întâmplat?

— În cel mai rău caz l-am fi făcut inutilizabil, spuse domnul George. Și, te rog, Gwendolyn, vorbim aici despre o picătură infimă de sânge, nu despre cât ar intra într-o cisternă! Dar acum sunt eu la rând. Dacă ai putea alege, în ce epocă ți-ar plăcea cel mai mult să călătorești?

Am cugetat.

— Nu mi-aș dori să mă duc prea departe în trecut. Poate doar zece ani înapoi. Aș putea astfel să-l mai văd o dată pe tata și să stau de vorbă cu el.

Pe chipul domnului George se citea mila.

— Da, este o dorință de înțeles. Dar nu se poate. Nimeni nu poate călători înapoi în timpul propriei vieți. Poți, cel mult, să călătorești în perioada imediat dinaintea nașterii tale.

— Oh!

Păcat. Îmi imaginasem că aș fi putut să mă întorc în perioada când eram în clasele primare, în ziua în care un băiat pe nume Gregory Forbes mă făcuse „broască râioasă” în curtea școlii și mă lovise de patru ori consecutiv în fluierul piciorului. Aș fi apărut ca Superwoman – iar după aceea, Gregory Forbes nu ar mai fi lovit în viața lui fetițele, asta era clar.

— E din nou rândul tău, spuse domnul George.

— Am fost învățată că ar trebui să fac o cruce cu creta în locul de unde ar fi dispărut Charlotte. La ce ar fi folosit?

Domnul George flutură o mână.

— Uită prostia asta! Mătușa ta, Glenda, insista că ar fi trebuit să cerem supravegherea locului. După care, ar fi trebuit să-l trimitem în trecut pe Gideon cu descrierea poziției, iar Gardienii ar fi putut s-o aștepte și s-o protejeze pe Charlotte, până când avea să se întorcă.

— Bine, dar nu se putea ști în ce epocă a ajuns. Astfel, Gardienii ar fi putut să păzească locul non-stop decenii la rând!

— Da, încuviință domnul George suspinând. Întocmai! Acum este din nou rândul meu. Ți mai amintești de bunicul tău?

— Bineînțeles, Aveam zece ani când a murit. Era total diferit de Lady Arista, nostim și deloc sever. Ne spunea mereu, mie și fratelui meu, povești de groază. L-ați cunoscut și dumneavoastră?

— Oh, da! A fost mentorul și cel mai bun prieten al meu.

Domnul George privi o vreme gânditor în focul din cămin.

— Cine era băiețelul? Am întrebat eu.

— Care băiețel?

— Micuțul de mai devreme, care se ținea strâns de haina doctorului White.

— Poftim?

Domnul George își luă privirea de la foc și mă privi nedumerit.

Acum, pe bune! Mai clar de-atât nu mă puteam exprima.

— Un băiețel, mic și blond, de vreo șapte ani. Stătea lângă domnul White, am spus eu rar și apăsător.

— Dar nu era nici un băiețel, ripostă domnul George. Faci mișto de mine?

— Nu, am spus eu.

Deodată, am înțeles ce se întâmplase și m-am enervat că nu îmi dădusem seama numaidecât.

— Un băiețel blond spui? Șapte ani?

— Lăsați!

M-am prefăcut foarte interesată de cărțile de pe raftul din spatele meu. Domnul George tăcu, dar îi puteam simți privirea cercetătoare așintită asupra mea.

— Acum e din nou rândul meu, spuse el în cele din urmă.

— E un joc prostesc. N-am putea mai bine să jucăm șah?

Pe masă se afla un joc de șah. Dar domnul George nu se lăsă deturnat.

— Vezi uneori lucruri pe care alții nu le văd?

— Băiețelii nu sunt lucruri, am spus eu. Dar da, văd uneori lucruri pe care alții nu le văd.

Nici eu nu știam de ce îi mărturiseam asta.

Nu știu din ce motiv, cuvintele mele părură să-l bucure.

— Uimitor, de-a dreptul uimitor. De când ai acest har?

— L-am avut dintotdeauna.

— Fascinant!

Domnul George se uită împrejur.

— Te rog să-mi spui cine mai este aici în afară de noi și trage cu urechea?

— Suntem singuri.

Îmi veni să râd când am văzut chipul dezamăgit al domnului George.

— Of, și așa fi putut jura că zidurile astea colcăie de fantome, îndeosebi această încăpere.

Luă o înghițitură de ceai din ceașca sa.

— Dorești cumva biscuiți? Cu cremă de portocale.

— Da, cu plăcere.

Nu știam dacă de vină era faptul că domnul George menționase biscuiții, însă sentimentul de greață îmi reveni brusc în stomac. Mi-am ținut respirația.

Domnul George se ridică și începu să cotrobăie printr-un dulap. Senzația de amețală se accentuă. Domnul George nu ar fi fost prea uimit dacă s-ar fi întors, iar eu așa fi dispărut pur și simplu. Ar fi fost totuși mai bine să-l avertizez. Poate că stătea prost cu inima.

— Domnule George?

— Acum e din nou rândul tău, Gwendolyn.

Aranjă grijuliu biscuiții pe o farfurioară, cam la fel cum o făcea de fiecare dată domnul Bernhard.

— Și cred că și știu răspunsul la întrebarea ta.

Am fost atentă la ce mi se întâmpla. Amețeala parcă mă lăsase un pic. OK, alarmă falsă.

— Să presupunem că aş călători în perioada în care această clădire nu exista încă. Aş ajunge sub pământ şi m-aş sufoca?

— Oh! Şi eu care-am crezut că mă vei întreba de băieţelul blond! Ei bine, din toate câte am aflat, nimeni nu a călătorit mai mult de cinci sute de ani înapoi în timp. Chiar şi pe cronograf, data pentru Rubin – aşadar pentru tine – poate fi fixată numai până la anul 1560 după Hristos, anul de naştere al primului călător în timp din cerc, Lancelot de Villiers. Am regretat adesea acest lucru. Sunt pierduţi atâţia ani extrem de interesanţi... Poftim, ia unul! Sunt biscuiţii mei preferaţi.

Am întins mâna, deşi farfuria a devenit deodată neclară, iar eu am avut sentimentul că cineva îmi trăgea sofaua de sub mine.

Opt.

Am aterizat cu fundul pe piatra rece, ţinând în mână un biscuit. În orice caz, ceva care se simţea ca un biscuit. De jur împrejurul meu domnea o beznă absolută, mai neagră decât negrul. De teamă, ar fi trebuit să fiu ca paralizată, însă, în mod ciudat, nu simţeam nici un pic de frică. Poate că mi se trăgea de la cuvintele liniştitoare ale domnului George sau poate că între timp mă obişnuisem. Am îndesat biscuitul în gură (absolut delicios!), după care am pipăit după lanterna de buzunar atârnată de gât şi i-am tras şnurul pe după cap.

A durat câteva secunde până i-am găsit butonul. În conul de lumină al lanternei am văzut rafturile cu cărţi, am recunoscut căminul (din păcate, rece şi fără foc în el), tabloul, care şi acolo tot deasupra căminului atârna, era identic, înfăţişându-l pe acelaşi călător în timp cu perucă albă cu bucle, contele de Nu-ştiu-cum. De fapt, nu lipseau decât câteva fotolii şi măsuţe şi tocmai sofaua pe care dădusem eu să mă aşez.

Domnul George spusese că trebuia pur şi simplu să aştept pe loc, până aveam să mă întorc. Probabil că asta aş fi făcut oricum, dacă sofaua ar fi fost aici. Aşa, n-avea ce să strice dacă aruncam şi eu o privire dincolo de uşă.

Mi-am croit cu atenţie drum prin încăpere, bâjbâind. Uşa era încuiată. Bun. Cel puţin nu mai trebuia să merg la toaletă. Am început să cercetez camera la lumina lanternei. Poate că reuşeam să găsesc un indiciu asupra anului în care mă aflam. Poate că era vreun calendar pe vreunul dintre pereţi sau pe masa de scris.

Masa de scris era plină de suluri de hârtie, cărţi, scrisori deschise şi casete. Raza de lumină scoase la iveală o călimară cu cerneală şi pene de scris. Am luat o foaie de hârtie în mână.

Se simţea groasă şi aspră. Textul scris pe ea era greu de descifrat, mult prea îmbârligat.

„Stimate domnule Doctor”, spunea textul. „Scrisoarea dumneavoastră a ajuns astăzi la mine, după doar nouă săptămâni. Nu poţi decât să te minunezi de această rapiditate, când te gândeşti ce cale lungă a trebuit să străbată amuzanta dumneavoastră poveste despre situaţia din colonii.”

Nu am putut să nu mă amuz. Nouă săptămâni pentru o scrisoare! Și oamenii se plâneau totdeauna de lipsa de conștiinciozitate a poștei britanice. OK, așadar, mă aflu într-o epocă în care scrisorile încă erau trimise cu porumbei călători. Sau cu melci.

M-am așezat pe scaunul de la masa de scris și am mai citit câteva scrisori. Cam plictisitoare. Nici numele nu-mi spuneau nimic. În cele din urmă, am cercetat casetele. Prima pe care am deschis-o era plină de ștampile cu sigilii cu motive realizate artistic. Am căutat o stea cu douăsprezece colțuri, dar nu existau decât coroane, litere îmbârligate unele într-altele și modele organice. Foarte drăguțe. Am descoperit și lumânări din ceară specială pentru sigilii de diferite culori, chiar și auriu și argintiu.

Următoarea casetă era încuiată. Poate că exista o cheie într-unul dintre sertare. Încet, încet, scotoceala asta după comori devenea chiar distractivă. Dacă avea să-mi placă vreunul dintre lucrurile din casete, aveam să îl iau, pur și simplu, cu mine. Doar așa, ca test. Cu biscuitul a mers. Puteam să-i duc lui Leslie un mic suvenir. Cred că ar fi fost posibil.

În sertarul de sub masa de scris am descoperit alte pene și alte călimări cu cerneală, scrisori păstrate cu grijă în plicurile lor, carnete de notițe legate, un fel de pumnal, un mic cuțit cu lama curbată și... chei.

Multe, multe chei de toate formele și mărimile. Leslie ar fi fost încântată. Probabil că în încăperea asta exista câte o încuietorie pentru fiecare dintre aceste chei, iar în spatele fiecărei încuietori se ascundea un mic secret. Sau o comoară.

Am încercat câteva chei, care păreau însă destul de mici pentru a se potrivi la casetă. Dar cea căutată nu era printre ele. Probabil că în casetă se găseau bijuterii prețioase. Poate că ar fi trebuit să sustrag caseta cu totul? Dar era cam greu de mânuit și mult prea mare pentru buzunarul interior al jachetei mele.

În următoarea cutie se afla o pipă. Una chiar drăguță, sculptată, probabil din fildeș, dar nici asta nu era un cadou potrivit pentru Leslie. Poate că ar fi trebuit să-i duc unul dintre sigilii? Sau pumnalul acela drăguț? Sau una dintre cărți?

Bineînțeles că știam că nu ar trebui să fur, dar asta era o situație excepțională. Consideram că aveam dreptul la o despăgubire. Apoi, trebuia, nu-i așa, să testez dacă funcționa sau nu să iei cu tine obiecte din trecut și să le aduci în prezent. Nu mă muștra nici un pic conștiința, iar asta mă uimea și pe mine, care, de altfel, eram foarte indignată când Leslie lua de la raionul de delicatese de la Harrods mai mult de una din mostrele gratuite oferite spre degustare, sau – așa cum se întâmpla mai nou – când rupea câte o floare din straturile din parc.

Doar că nu mă puteam hotărî. Pumnalul părea cel mai prețios. Dacă pietrele de pe mâner erau adevărate, cu siguranță că valora o avere. Însă ce putea face Leslie cu un pumnal? Cu siguranță, un sigiliu i-ar fi plăcut mai mult. Dar care dintre ele?

Nu am mai apucat să iau o hotărâre, căci senzația de amețeală a revenit. Când masa de scris a devenit tot mai neclară, am apucat primul obiect la îndemână.

Am aterizat ușor, în picioare. Lumina puternică mă orbea. Am strecurat repede cheia pe care apucasem s-o înșfac în ultima secundă în buzunarul în care țineam mobilul și m-am uitat prin cameră. Totul era exact ca înainte, când băusem ceai cu domnul George, iar în încăperea domnea o căldură plăcută de la focul din cămin.

Dar domnul George nu mai era singur. Alături de el, în mijlocul camerei, stăteau Falk de Villiers și neprietenosul doctor White (inclusiv băiețelul-fantomă blond), discutând în șoaptă. Gideon de Villiers stătea sprijinit nonșalant de unul dintre dulapurile cu cărți. El m-a remarcat primul.

— Bună, Wendy, spuse el.

— Gwendolyn, l-am corectat eu.

La naiba, doar n-o fi chiar așa de greu să îți minte! Ce-ar fi fost să-i spun și eu Gisberg?

Ceilalți trei bărbați se întoarseră către mine, fixându-mă cu privirea - doctorul White cu ochii strânși, neîncredători, domnul George, evident bucuros.

— Au fost aproape cincisprezece minute, spuse el. E totul în regulă, Gwendolyn? Te simți bine?

Am încuviințat din cap.

— Te-a văzut cineva?

— Nu era nimeni. Nu m-am mișcat din loc, așa cum mi-ați spus. l-am întins domnului George lanterna și inelul său cu sigiliu. Unde e mama?

— Este sus, cu ceilalți, răspunse scurt domnul de Villiers.

— Vreau să-i vorbesc.

— Nu-ți face griji, o să ai timp și pentru asta. După, spuse domnul George. Dar mai întâi... Of, nu știi cu ce să încep.

Chipul îi radia. Oare de ce se bucura așa?

— Pe Gideon, nepotul meu, îl cunoști deja, spuse domnul de Villiers. A trecut și el acum doi ani prin ce treci tu acum. E drept că el era mai bine pregătit decât tine. O să fie greu să recuperezi ceea ce ai pierdut în toți acești ani.

— Greu? Aș zice mai degrabă imposibil, spuse doctorul White.

— Nu cred că este necesar, replică Gideon. Reușesc și singur.

— Vom vedea, spuse domnul de Villiers.

— Cred că o subestimați pe fată, interveni domnul George. Tonul lui era solemn, aproape emfatic. Gwendolyn Shepherd! Ești părtașă acum la un secret imemorial. Și a venit vremea să înțelegi acest secret. Mai întâi de toate, ar trebui să știi...

— Să nu ne grăbim, interveni doctorul White. Se poate să aibă gena, dar asta nu înseamnă că trebuie să și avem încredere în ea.

— Sau că înțelege despre ce e vorba, adăugă Gideon.

Aha. Mă considera un pic cam limitată. Prostovan încredut!

— Cine știe ce instrucțiuni o fi primit de la maică-sa, reluă doctorul White. Și cine știe de unde a primit și aceasta, la rândul ei, instrucțiunile. Nu avem decât un cronograf, așa că nu ne permitem să mai dăm greș încă o dată. Aș vrea doar să cugetați asupra acestui lucru.

Domnul George arăta de parcă l-ar fi pedepsit cineva.

— Sau putem să complicăm lucrurile inutil, murmură el.

— O să vă iau acum cu mine, în cabinetul meu, spuse doctorul White. Fără supărare, Thomas. Dar lămuririle se pot da și mai târziu.

Vorbele lui îmi produsese fiori reci pe șira spinării. Ultimul lucru pe care-l doream era să merg cu dr. Frankenstein în cabinetul lui.

— Aș vrea să merg la mama, am spus eu, chiar dacă riscam să semăn cu un bebeluș.

Gideon plescăi disprețuitor din limbă.

— Nu trebuie să-ți fie teamă, Gwendolyn, mă asigură domnul George. Nu avem nevoie decât de puțin sânge de la tine. În plus, doctorul White răspunde de imunitatea și de sănătatea ta. Din păcate, în trecut pândeau tot felul de agenți patogeni periculoși, pe care omul zilelor noastre nu-i cunoaște deloc. O să meargă repede.

Oare își dădea seama cât de îngrozitor suna ceea ce tocmai spusese? „Nu avem nevoie decât de puțin sânge de la tine”... și... „o să meargă repede”. Dumnezeu!

— Dar... dar nu vreau să rămân singură cu doctorul Franken... White, am spus eu.

Nici nu mai conta acum dacă oamenii ăștia mă considerau bine-crescută sau nu. Și-apoi, nici el nu era manierat. Iar în ce-l privea pe Gideon... n-avea decât să gândească ce voia despre mine!

— Doctorul White nu este atât de... crud precum ți s-ar părea, zise domnul George. Chiar nu ai de ce...

— Ba da, are de ce, mârâi doctorul White.

Acum începeam să mă înfurii. Ce-și închipuia, la urma urmei, individul ăsta blazat? Mai întâi de toate, ar fi trebuit să-și cumpere și el un costum care să aibă o culoare adevărată!

— Ah, da? Și ce-o să faceți dacă refuz? Am mârâit eu, remarcând în același timp cum ochii lui ascunși îndărătul ochelarilor cu rame negre, care mă străfulgerau furioși, deveneau roșii și congestionați.

„Grozav medic”, gândeam. „Nu poate să se trateze nici măcar pe el însuși.1*

Spre ușurarea mea, înainte ca doctorul White să se poată gândi la ce mi-ar fi făcut (imaginația mea zugrăvi cu viteza luminii câteva detalii foarte neatractive), domnul de Villiers interveni.

— O voi chema pe doamna Jenkins, spuse el, iar vocea lui dădu de înțeles că nu avea să permită vreun protest. Domnul George vă va însoți până când apare ea.

I-am aruncat doctorului o privire triumfătoare, echivalentă, întrucâtva, cu scosul limbii, dar el mă ignoră.

— Așadar, ne întâlnim într-o jumătate de oră sus, în Sala Dragonului, continuă domnul de Villiers.

Fără să vreau, în timp ce ieșeam, i-am mai aruncat o privire rapidă lui Gideon, pentru a vedea dacă victoria mea asupra doctorului White îl impresionase. Era clar că nu, căci el îmi privea picioarele. Probabil că tocmai le compara cu ale lui Charlotte.

La naiba! Ale ei erau mai lungi și mai subțiri. Și cu siguranță nu era zgâriată pe gambe pentru că se strecurase noaptea trecută printre vechituri și crocodili împăiați.

Cabinetul doctorului White arăta precum un cabinet medical oarecare. Iar când doctorul își îmbracă halatul alb peste costum și-și spală îndelungat și temeinic mâinile, arăta în sfârșit precum un medic oarecare. Numai fantoma băiețelului blond care-l însoțea era ușor cam neobișnuită.

— Jacheta jos, mâneca sus! Spuse doctorul White.

Domnul George traduse pentru el:

— Te rog, fii drăguță să-ți scoți jacheta și să-ți sufleci mâneca.

Micuța fantomă se uita curioasă. I-am zâmbit, iar ea s-a ascuns repede în spatele doctorului White, pentru ca, o secundă mai târziu, să apară din nou.

— Mă vezi?

Am încuviințat din cap.

— Privește într-o parte, mârâi doctorul White în timp ce-mi lega brațul.

— Nu mi-e rău dacă văd sânge, am spus eu. Chiar dacă este al meu.

— Ceilalți nu mă pot vedea, zise micuța fantomă.

— Știu, am replicat eu. Mă cheamă Gwendolyn. Pe tine?

— Pentru tine, tot doctorul White, spuse bărbatul.

— Pe mine mă cheamă Robert, zise fantoma.

— Este un nume foarte frumos, am spus eu.

— Mulțumesc, replică doctorul White. Iar dumneavoastră aveți vene foarte frumoase.

Aproape că n-am simțit înțepătura. Doctorul White umplu cu grijă o eprubetă cu sângele meu. Apoi înlocui eprubeta plină cu una goală și o umplu și pe aceasta.

— Nu vorbește cu tine, Jake, interveni domnul George.

— Ah, nu? Atunci cu cine?

— Cu Robert, am spus eu.

Capul doctorului White se ridică. Mă privi direct pentru prima oară.

— Poftim?

— Nimic, am spus eu.

Doctorul White mormăi pentru sine ceva neinteligibil. Domnul George îmi zâmbi complice.

Cineva bătu la ușă. Doamna Jenkins, secretara cu ochelari mari, intră.

— Ah, iată-vă, în sfârșit, spuse doctorul White. Poți să dispari, Thomas. Doamna Jenkins o să joace acum rolul cățelului de pază. Vă puteți așeza pe scaunul acela din fund. Dar să nu scoateți o vorbă.

— Șarmant ca-ntotdeauna, murmură doamna Jenkins, dar se așează ascultătoare pe scaunul ce-i fusese indicat.

— Ne vedem imediat, îmi spuse domnul George. Ridică una din eprubetele cu sângele meu. Mă duc să alimentez, adăugă el cu un rânjel.

— Unde se află acest cronograf? Și cum arată? Am întrebat eu, după ce ușa se închise în urma domnului George. Te poți așeza în el?

— Ultima persoană care m-a întrebat despre cronograf l-a furat exact după doi ani. Doctorul White extrase acul din brațul meu și presă un tampon de pansament peste locul înțepăturii. Așa că sunt sigur că vei înțelege dacă prefer să nu răspund la aceste întrebări.

— Cronograful a fost furat?

Micuța fantomă pe nume Robert încuviință din cap energic.

— De fermecătoarea ta verișoară Lucy în persoană, spuse doctorul White. Îmi aduc încă bine aminte cum a stat aici prima oară. Părea la fel de inofensivă și de neștiutoare ca tine acum.

— Lucy este drăguță, spuse Robert. Îmi place de ea.

Deoarece era o fantomă, probabil că i se părea că nu trecuse decât o zi de când o văzuse pe Lucy.

— Lucy a furat cronograful? Dar de ce?

— De unde să știu eu? Suferea probabil de tulburare schizofrenică de comportament, mârâi doctorul White. E clar că e în familie. Toate femeile Montrose sunt doar niște muieri isterice. În plus, Lucy mai posedă și destul de mult potențial criminal.

— Doctore White! Izbucni doamna Jenkins. Nu este deloc adevărat!

— Dumneavoastră nu cumva trebuia să vă țineți gura? Replică doctorul White.

— Dar, dacă Lucy a furat cronograful, cum de este totuși aici? Am întrebat eu.

— Da, oare cum este posibil? Doctorul White desfăcu garoul din jurul brațului meu. Pentru că mai există un al doilea, inteligento! Când ai fost ultima oară vaccinată antitetanos?

— Nu știu. Așadar, există mai multe cronografe?

— Nu, doar astea două, răspuse doctorul White. Evident că nu ești vaccinată de vărsat.

Mă bătu pe braț pentru a verifica.

— Boli cronice? Alergii?

— Nu. Nu am fost vaccinată nici de ciumă. Și nici de holeră. Sau de variolă. Mi-am amintit de James. Se poate face vaccin împotriva variolei? Cred că un prieten de-al meu a murit de variolă.

— N-aș prea crede, spuse doctorul White. Variola este o altă denumire pentru vărsat. Iar de vărsat nu a mai murit nimeni de mult.

— Prietenul meu este mort de mult.

— Eu am crezut mereu că variola este o altă denumire pentru pojar, interveni doamna Jenkins.

— Iar eu credeam că ne-am înțeles ca dumneavoastră să nu vorbiți, doamnă Jenkins.

Femeia tăcu.

— De ce sunteți așa de ursuz cu toată lumea? Am întrebat eu. Au!

— N-a fost decât o mică înțepătură, spuse doctorul White.

— Ce-a fost asta?

— N-ai vrea să știi, crede-mă.

Am suspinat. Micuța fantomă pe nume Robert suspină și ea.

— Mereu e așa? L-am întrebat.

— De cele mai multe ori, răspunse Robert.

— Nu este chiar așa, spuse doamna Jenkins.

— Doamnă Jenkins!

— Bine, bine.

— Deocamdată, am terminat. Până data viitoare, voi avea rezultatele analizelor de sânge, iar fermecătoarea ta mamă poate va aduce carnetul tău de vaccinare și istoricul tău medical.

— Nu am fost niciodată bolnavă. M-ați vaccinat acum împotriva ciumei?

— Nu. Nu prea e de mare folos. Nu durează decât șase luni de fiecare dată, iar efectele secundare sunt considerabile. După părerea mea, nu vei călători niciodată într-o perioadă cu ciumă.

Te poți îmbrăca. Doamna Jenkins te va conduce sus, la ceilalți. Vin și eu într-un minut.

Doamna Jenkins se ridică.

— Vino, Gwendolyn. Sigur ți-e foame. Mâncăm în curând. Doamna Mallory a gătit azi friptură de vițel cu sparanghel. Foarte rafinat.

Mi-era, într-adevăr, foame. Chiar și de friptură de vițel cu sparanghel, care nu se număra printre preferatele mele.

— Știi, doctorul White are, de fapt, o inimă bună, spuse doamna Jenkins pe când mergeam sus. Îi este doar un pic cam greu să fie prietenos.

— Da, clar.

— Cândva, era cu totul altfel. Vesel, mereu binedispus. E drept că și pe atunci purta costumele astea negre îngrozitoare, dar măcar punea la ele cravate colorate. Asta a fost înainte ca fiul lui să moară... Ah, ce tragedie! De atunci, parcă a devenit alt om.

— Robert.

— Exact, micuțul se numea Robert, spuse doamna Jenkins. Ți-a povestit deja domnul George despre el?

— Nu.

— Un copil de aur. S-a înecat de ziua lui în piscina unor cunoștințe, închipuie-ți.

Doamna Jenkins numără anii pe degete.

— Optsprezece ani au trecut de-atunci. Bietul doctor!

Bietul Robert. Măcar nu arăta ca un cadavru înecat. Unele fantome se distrau umblând așa cum muriseră. Din fericire, eu nu întâlnisem niciodată vreuna dintre cele care, de exemplu, aveau un topor înfipt în țeastă. Sau nu aveau țeastă deloc.

Doamna Jenkins bătu la o ușă.

— Facem o escală la Madame Rossini. Trebuie să te măsoare.

— Să mă măsoare? Pentru ce?

Însă camera în care mă împinse doamna Jenkins îmi dădu imediat răspunsul: era o croitorie, iar din mijlocul stofelor, al rochiilor, al mașinilor de cusut, al manechinelor, al foarfecilor și al mulinetelor, o doamnă rotunjoară, cu o bogată podoabă capilară de un blond-roșcat, mă întâmpină răsând.

— Bun venit, spuse ea cu accent franțuzesc. Tu trebuie să fii Gwendolyn. Eu sunt Madame Rossini și mă voi îngriji de garderoba ta.

Ridică în aer un centimetru de croitorie.

— La urma urmei, nu te putem lăsa să umbli prin odinioară îmbrăcată în această uniformă de școală, n'est ce pas?

Am încuviințat din cap. Uniforma era, într-adevăr, abominabilă, indiferent de secol.

— Probabil că s-ar aduna lumea ca la urs dacă ai merge așa pe străzi, spuse ea și-și frământă mâinile, împreună cu centimetrul de croitorie.

— Din păcate, trebuie să ne grăbim, suntem așteptate sus, interveni doamna Jenkins.

— Imediat. Poți, te rog, să te dezbraci de jachetă? Madame Rossini îmi înfășură centimetrul în jurul taliei. Minunat. Și acum, șoldurile. Of, precum un mânz. Cred că putem folosi multe dintre cele pregătite pentru cealaltă, poate cu mici modificări ici, colo.

Prin „cealaltă” se referise, desigur, la Charlotte. Mă uitam la o delicată rochie galbenă cu garnituri albe, transparente, agățată într-un cuier, care arăta ca una dintre rochiile din Mândrie și prejudecată. Cu siguranță, Charlotte ar fi fost foarte frumoasă îmbrăcată cu ea.

— Charlotte este mai înaltă și mai subțire decât mine, am spus eu.

— Da, un pic, admise Madame Rossini. Ca un baston. (Ea a spus „Comme un bâton”, iar eu nu m-am putut abține să nu chicotesc.) Dar asta nu-i nici o problemă. Îmi măsură circumferința gâtului și a capului. Pentru pălării și peruci, spuse ea răsând. Ah, ce drăguț, să mai fac o schimbare și să mai lucrez și pentru o brunetă. La roșcate trebuie să fii tot timpul așa de atent! Am de ani de zile o minunată bucată de tafta, culoarea soarelui la apus. Ai putea fi prima căreia să i se potrivească această culoare...

— Madame Rossini, te rog!

Doamna Jenkins arătă spre ceasul de la mână.

— Da, da, termin imediat, spuse Madame Rossini, învârtindu-se în jurul meu cu centimetrul și măsurându-mi până și gleznelor. Bărbații ăștia! Tot timpul se grăbesc! Doar că, atunci când vine vorba despre modă și despre frumusețe, graba strică treaba.

În cele din urmă, îmi dădu o palmă prietenească și spuse: Pe mai târziu, gâtișor de lebădă! Ea însăși nu avea gât deloc, după cum observasem. Capul părea a i se sprijini direct pe umeri. Dar era cu adevărat simpatică.

— Pe mai târziu, Madame Rossini!

Am ieșit, iar doamna Jenkins a luat-o la trap, eu abia reușind să țin pasul cu ea, deși ea purta pantofi cu toc înalt, iar eu, pantofii mei comozi de școală, bleumarin și cam grosolani.

— Mai e puțin și gata.

Aveam din nou un coridor nesfârșit de lung în fața noastră. Nu puteam să înțeleg cum reușeai să nu te rătăcești în labirintul ăsta.

— Locuiți aici?

— Nu, locuiesc în Islington, spuse doamna Jenkins. Termin programul la cinci și mă duc acasă, la soțul meu.

— Și soțul dumneavoastră ce spune despre faptul că lucrați pentru o lojă secretă, care are în pivniță o mașină a timpului?

Doamna Jenkins râse.

— Oh, el nu știe asta. În contractul de muncă semnat de mine există o clauză de confidențialitate. Nu am voie să dezvălui nici soțului meu, nici altcuiva ce se petrece aici.

— Altfel?

Probabil că între aceste ziduri putrezeau deja o mulțime de oseminte ale unor secretare gureșe.

— Altfel îmi pierd slujba, spuse doamna Jenkins, pe un ton care lăsa să se înțeleagă că ar fi regretat acest lucru. Oricum nu m-ar crede nimeni, adăugă ea veselă. Cu atât mai puțin soțul meu. Sărmanul de el, nu are nici un pic de imaginație! El crede că mă chinuiesc într-o firmă de avocatură obișnuită, cu nimic altceva decât dosare plictisitoare... Oh, nu! Dosarul! Se opri în loc. L-am uitat! Doctorul White o să mă omoare. Se uită la mine nehotărâtă.

Crezi că te descurci pe ultimii metri și fără mine? După colț, la stânga, apoi a doua ușă pe dreapta.

— La stânga după colț, a doua ușă pe dreapta. Nici o problemă.

— Ești o comoară!

Doamna Jenkins o luă numaidecât la fugă. Nu înțelegeam cum de reușea asta cu tocurile alea înalte. Eu, în schimb, nu avea rost să mă grăbesc pe acei „ultimi metri”. Puteam, în sfârșit, să mă uit în liniște la picturile murale (spălăcite), să ciocănesc în armurile cavaleresti (ruginite) și să trec ușor cu degetul arătător peste rama unui tablou (prăfuită). După ce am cotit la stânga, am auzit voci.

— Așteaptă, Charlotte.

M-am întors rapid și m-am lipit cu spatele de perete. Reușisem să văd cum Charlotte ieșea din Sala Dragonului urmată de Gideon, care o ținea strâns de braț. Speram ca ei să nu mă fi văzut.

— Totul este atât de îngrozitor de jenant și de demoralizator, spuse Charlotte.

— Nu, nu e deloc așa. Nu e vina ta.

Ce blândă și prietenoasă putea să-i sune vocea.

„Este îndrăgostit de ea”, m-am gândit eu, și, nu știu din ce motiv tâmpit, gândul ăsta îmi dădu un mic fior. M-am lipit și mai mult de perete, deși tare aș fi vrut să văd ce făceau cei doi. Se țineau oare de mână?

Charlotte părea debusolată.

— Simptome-fantomă! Îmi venea să intru în pământ. Chiar am crezut că avea să se întâmple în orice clipă...

— Și eu aș fi gândit la fel, să fi fost în locul tău, spuse Gideon. Mătușa ta trebuie să fie nebună de-a ținut secretul toți anii ăștia. Iar verișoara ta nu poate inspira decât milă.

— Așa crezi?

— Gândește-te! Cum o să faci față? N-are nici cea mai vagă idee... Cum poate să recupereze tot ce am învățat noi în ultimii zece ani?

— Da, biata Gwendolyn, spuse Charlotte, dar nu ca și când chiar i-ar fi fost milă. Dar are și ea punctele ei forte.

Oh. Asta chiar că era drăguț din partea ei.

— Să chicotească toată ziua cu prietena ei, să scrie SMS-uri și să turuie ca o morișcă distribuția filmelor. Asta știe să facă foarte bine.

Și totuși, nu chiar așa de drăguț...

Am tras cu ochiul încă o dată, cu atenție, de după colț.

— Da, spuse Gideon. Exact cum am crezut și eu când am văzut-o mai devreme pentru prima oară. Hei, chiar o să-ți simt lipsa - la lecția de scrimă, de exemplu.

Charlotte suspină.

— Ne-am distrat, nu?

— Da. Dar gândește-te acum ce posibilități ai, Charlotte! Te invidiez pentru asta! Ești liberă și poți să faci ce vrei.

— Nu mi-am dorit niciodată altceva decât ce făceam aici!

— Da, pentru că nu aveai de ales, spuse Gideon. Însă acum, lumea-ți stă la picioare - poți studia în străinătate și poți face călătorii lungi, în timp ce eu n-am voie să mă îndepărtez mai mult de o zi de neno... de cronograful ăsta, iar nopțile mi le petrec în anul 1953. Crede-mă, aș schimba cu plăcere locul cu tine!

Ușa Sălii Dragonului se deschise, iar Lady Arista și mătușa Glenda ieșiră pe coridor. Mi-am retras rapid capul.

— O să le pară rău, spuse mătușa Glenda.

— Glenda, te rog! Doar suntem o familie, zise Lady Arista. Trebuie să rămânem uniți.

— Mai bine i-ai spune asta lui Grace, ripostă mătușa Glenda. Doar ea a fost cea care ne-a adus în situația asta imposibilă. Auzi! S-o protejeze! Ha! Nimeni în toate mințile n-ar crede nici măcar un cuvânt de-al ei! Nu după tot ce s-a întâmplat. Dar asta nu mai este acum problema noastră. Vino, Charlotte!

— Vă conduc la mașină, spuse Gideon.

„Lingușitorule!”

Am așteptat până când pașii nu li s-au mai auzit, după care am îndrăznit să părăsesc ascunzătoarea de unde trăseseam cu urechea. Lady Arista era încă acolo și-și freca fruntea cu un deget. Arăta brusc antic de bătrână, nu ca de obicei. Toată disciplina caracteristică unei profesoare de balet părea s-o fi părăsit și chiar și trăsăturile feței ei erau un pic nefirești. Mi-era milă de ea.

— Bună ziua, am spus eu încet. E totul în regulă?

Bunica își reluă atitudinea înțepată. Toate bețele înghițite păreau să-și fi revenit pe poziții.

— Iată-te, spuse ea.

Privirea ei cercetătoare se opri la bluza mea.

— Acea este cumva o pată? Copilă, ar cam fi timpul să înveți să fii ceva mai atentă cu felul în care arăți.

Distanțele dintre salturile izolate în timp sunt – atâta vreme cât nu sunt controlate de cronografdiferite de la un purtător de genă la altul. Deși, în urma cercetărilor sale, contele de Saint-Germain a ajuns la concluzia că purtătorii de genă de sex feminin fac salturi mult mai rare și mult mai scurte în timp decât cei de sex masculin, astăzi, aceste concluzii nu mai pot fi demonstrate.

Durata salturilor necontrolate în timp variază, de când se fac înregistrări, între opt minute și douăsprezece secunde (saltul de inițiere al lui Timothy de Villiers, 5 mai 1892) și două ore și patru minute (Margret Tilney, al doilea salt,

22 martie 1894).

Intervalul pe care cronograful îl pune la dispoziție pentru salturile în timp este de cel puțin treizeci de minute și de cel mult patru ore.

Nu este cunoscut să se fi făcut vreun salt într-o perioadă de timp din propria viață a celui implicat. În scrierile sale, contele de Saint-Germain este de părere că, din cauza continuumului (vezi volumul 3, Legile continuumului), acest lucru nu este posibil.

Setările cronografului fac, de asemenea, imposibilă o trimitere înapoi în timp în perioada propriei vieți.

Din Cronicile Gardienilor, volumul 2, Reguli general valabile.

Nouă.

Mama mă îmbrățișă, ca și când aș fi lipsit cel puțin trei ani. A trebuit să-i repet de mii ori că totul era în regulă cu mine, înainte ca ea să înceteze să mă tot întrebe cum mă simțeam.

— Dar tu ești OK, mamă?

— Da, iubito, sunt bine.

— Așadar, toată lumea e bine, spuse domnul de Villiers zeflemitor. Ce ușurare că am lămurit acest lucru.

Era atât de aproape de mine și de mama, încât îi puteam adulmeca apa de toaletă. (Ceva fructat-condimentat, cu un strop de scorțișoară. Mi se făcu instantaneu și mai foame.)

— Și ce să facem noi acum cu tine, Grace?

Ochii lui de lup o luară pe mama în colimator.

— Am spus adevărul.

— Da, cel puțin în ce privește menirea lui Gwendolyn, admise domnul de Villiers. Ar mai fi de lămurit de ce moașa care a fost atunci atât de serviabilă încât a falsificat certificatul, din toate zilele, exact astăzi a trebuit să plece într-o călătorie.

Mama ridică din umeri.

— Nu aș da atâta importanță chiar oricărei coincidențe, Falk.

— La fel de bizar găsesc și faptul că, deși era vorba despre o naștere prematură, te-ai decis să naști acasă. Orice femeie care ar fi măcar pe jumătate atât de rațională ca tine s-ar duce la spital de la primele contracții.

Aici cam avea dreptate.

— Totul s-a petrecut, pur și simplu, prea repede, spuse mama fără să clipească. Eram fericită că măcar moașa reușise să vină.

— Să zicem! Dar, după o naștere prematură, ar fi trebuit oricum să te duci imediat la spital, pentru ca bebelușul să poată fi investigat.

— Dar așa am și făcut.

— Însă abia a doua zi, sublinie domnul de Villiers. În raportul spitalului stă scris că bebelușul a fost, într-adevăr, temeinic investigat, dar că mama a refuzat să fie investigată și ea. De ce, Grace?

Mama râse.

— Cred că m-ai înțelege mai bine dacă ai fi născut la rându-ți și ai fi avut experiența câtorva zeci de analize ginecologice. Eu eram OK. Voiam doar să știu dacă era totul în regulă cu bebelușul. Mă miră însă că ai reușit să ai atât de repede acces la raportul spitalului. Credeam că informațiile de acest gen sunt strict confidențiale.

— Din partea mea, n-ai decât să dai în judecată spitalul pentru încălcarea legii protejării datelor, spuse domnul de Villiers. Între timp, noi vom continua să o căutăm pe moașa, iar eu sunt chiar foarte nerăbdător să văd ce ne va povesti această femeie.

Ușa se deschise, iar în încăperea intrară domnul George și doctorul White, împreună cu doamna Jenkins, care căra un teanc de bibliorafturi.

În urma lor, apăru agale și Gideon. De data asta i-am studiat pe îndelete și restul corpului, nu numai chipul lui frumos. Căutam ceva care să nu-mi placă, astfel încât, prin comparație cu el, să nu fiu nevoită să mă simt atât de imperfectă. Din păcate, nu puteam găsi nimic. Nu avea (de la jocul de polo!) nici picioare crăcănate, nici brațe prea lungi și nici urechi clăpăuge (ceea ce, conform teoriei lui Leslie, ar fi indicat o persoană zgârcită). Era enervant de relaxat, cum stătea sprijinit cu fundul de masa de scris, cu brațele încrucișate la piept.

Mai rămânea părul, lung aproape până la umeri, pe care îl mai puteam considera stupid. Din păcate, nici asta nu mi-a reușit. Avea un păr atât de sănătos și de strălucitor, încât m-am întrebat involuntar cum se simțea la atingere.

Atâta frumusețe risipită! Era strigător la cer.

— Totul este pregătit, spuse domnul George și-mi făcu cu ochiul. Mașina timpului este gata de start.

Robert, băiețelul-fantomă, îmi făcu timid cu mâna. I-am răspuns cu același gest.

— Așadar, acum suntem în formulă completă, spuse domnul de Villiers. Glenda și Charlotte au fost nevoite să ne părăsească, dar le-au transmis tuturor sincere salutări.

— Da, pariez că așa au făcut, spuse doctorul White.

— Sărmana fată! Două zile la rând durerile alea fantomă! Sigur nu a fost prea plăcut, spuse domnul George cu o expresie de milă pe chip.

— Și-n plus maică-sa, mormăi doctorul White, în timp ce răsfoia un biblioraft adus de doamna Jenkins. O adevărată pedeapsă pentru bietul copil.

— Doamnă Jenkins, cât de departe a ajuns Madame Rossini cu garderoba lui Gwendolyn?

— Abia a... Voi verifica.

Doamna Jenkins ieși din nou în grabă pe ușă.

Domnul George își frecă mâinile, dornic de acțiune.

— Așadar, putem să demarăm.

— Dar o să aveți grijă să nu i se întâmple nimic, da? Spuse mama, întorcându-se către domnul George. N-o amestecați în treaba asta.

— Bineînțeles, spuse Gideon.

— Vom face totul pentru a o proteja pe Gwendolyn, o asigură domnul George.

— Nu putem să n-o implicăm, Grace, spuse domnul de Villiers. Face parte din această treabă. Ar fi trebuit să-ți fie clar de la bun început. Înainte de a începe jocul tău prostesc de-a v-ați ascunselea.

— Însă, din cauza dumneavoastră, fata este acum complet nepregătită și ignorantă, spuse doctorul White. Ceea ce, desigur, ne va îngreuna misiunea. Dar probabil că tocmai asta ați și urmărit.

— Intenția mea a fost să n-o pun în pericol pe Gwendolyn, spuse mama.

— Am ajuns deja departe de unul singur, interveni Gideon. Tot singur pot să și duc la bun sfârșit treaba.

— Exact asta am sperat și eu, spuse mama.

„Tot singur pot să și duc la bun sfârșit treaba. *1 Dumnezeu! Cu greu m-am abținut să nu chicotesc. Suna ca într-unul dintre filmele alea de acțiune proaste, în care un pachet de mușchi melancolic, cu privirea galeșă, salva lumea, luptând singur, singurel împotriva unor trupe de câte o sută douăzeci de luptători ninja, unei escadrile de navete spațiale inamice sau unui întreg sat plin de răufăcători înarmați până-n dinți.

— Vom vedea pentru ce sarcini poate fi și ea potrivită, spuse domnul de Villiers.

— Avem sângele ei, sublinie Gideon. Mai mult nici nu ne trebuie de la ea. Din partea mea, poate să vină zilnic aici și să elipseze - și toată lumea va fi mulțumită.

Poftim? Să elipsez? Suna ca unul dintre termenii aceia folosiți de domnul Whitman la orele de engleză pentru a ne băga în ceață, „în principiu, elipsa este în regulă în acest context, Gordon, însă, data viitoare, puțin mai elaborat, te rog.” Sau ceva de genul ăsta. Nici nu conta, de fapt, căci nici Gordon, nici eu și nici restul clasei nu înțeleseserăm ce voise să spună. Cu excepția lui Charlotte, desigur.

Domnul George îmi remarcă expresia nedumerită.

— Prin „elipsare” se înțelege stabilirea unui punct precis de derivație a salturilor tale fortuite în timp, prin care, cu ajutorul cronografului, să te

trimitem în trecut pentru câteva ore. Astfel, evităm salturile necontrolate în timp. Apoi se adresează celorlalți. Sunt sigur că, odată cu trecerea timpului, Gwendolyn ne va surprinde cu potențialul ei. Ea...

— Este un copil! Îl întrerupse Gideon. Nu are habar de nimic.

M-am înroșit. Câtă obrăznicie! Și cu cât dispreț mă privea!

Prostul și prefăcutul ăsta de... poloist!

— Nu-i adevărat, am ripostat eu.

Nu eram deloc un copil! Aveam șaisprezece ani și jumătate. La fel ca Charlotte. La vârsta mea, Maria Antoaneta era de mult căsătorită. (Asta nu știam de la ora de istorie, ci din filmul cu Kirsten Dunst, la care mă uitasem cu Leslie.) Iar Ioana d'Arc avea doar cincisprezece când...

— Oh, nu!

Vocea lui Gideon era plină de sarcasm.

— Atunci, ce știi, de exemplu, despre istorie?

— Destule, am spus eu.

Doar tocmai luasem un „A” la istorie, nu?

— Pe bune? Cine a domnit în Anglia după George I?

N-aveam nici cea mai vagă idee.

— George al II-lea? Am spus eu la nimereală.

Ha! Părea dezamăgit. Se pare că nimerisem.

— Și de care casă regală au fost detronați Stuarzii la 1702 și de ce?

La naiba!

— Ăăă, asta nu am învățat încă, am spus eu.

— Nuuu, firește. Gideon se adresează celorlalți. Habar n-are de istorie. Nici măcar nu poate vorbi cuviincios. Indiferent unde călătorim, o să sară în ochi precum un câine vopsit. În plus, nu are habar despre ce e vorba aici. Nu numai că ar fi inutilă, s-ar dovedi chiar un pericol pentru întreaga misiune.

Poftim? Nu puteam nici măcar să vorbesc cuviincios? Îmi veneau în minte niște înjurături deosebit de cuviincioase, pe care i le-aș fi aruncat cu plăcere în față.

— Cred că ți-ai expus deosebit de clar punctul de vedere, Gideon, zise domnul de Villiers. Acum ar fi interesant să aflăm ce are de spus contele la toate astea.

— Nu îi puteți face asta! Izbucni mama.

Vocea ei sună brusc foarte sugrumată.

— Contele va fi, cu siguranță, foarte bucuros să te cunoască, Gwendolyn, spuse domnul George, fără să ia în seamă obiecția ei. Rubinul, numărul doisprezece, ultimul din cerc. Întâlnirea voastră este un moment festiv.

— Nu! Insistă mama.

Se uitară cu toții la ea.

— Grace! Exclamă bunica. Nu din nou!

— Nu, repetă mama. Vă rog! Nu este nevoie s-o cunoască. Ar trebui să-i fie de ajuns că ați completat voi cercul cu sângele ei.

— Că am fi putut completa cercul, spuse doctorul White, care încă mai răsfoia dosarele. Dacă, după furt, n-ar fi trebuit s-o luăm de la început.

— Mă rog, eu nu vreau ca Gwendolyn să-l cunoască, spuse mama. Aceasta este condiția mea. Gideon poate face asta singur.

— Cu siguranță că nu stă în puterea ta să decizi, spuse domnul de Villiers, iar doctorul White strigă:

— Condiții! Ea pune condiții!

— Dar are dreptate! Nu ajută nimănui dacă implicăm și fata, interveni Gideon. Îi voi explica domnului conte ce s-a întâmplat și sunt sigur că îmi va împărtăși părerea.

— Oricum va dori s-o vadă, pentru a-și face propriile impresii, spuse Falk de Villiers. Nu este periculos pentru ea. Nici nu trebuie să părăsească această casă.

— Doamnă Shepherd, vă asigur că nu i se va întâmpla nimic lui Gwendolyn, zise domnul George. Părerea dumneavoastră se bazează, probabil, pe prejudecăți, iar renunțarea la ele nu poate decât să ne bucure nespus.

— Mă tem că asta nu vă va reuși.

— Cu siguranță, vrei să ne dezvălui, dragă Grace, pe baza căror informații îl respingi într-atât pe conte - un om pe care nu l-ai cunoscut niciodată, spuse domnul de Villiers.

Mama strânse din buze.

— Te-ascultăm! Adăugă domnul de Villiers.

Mama tăcu.

— Este... așa... doar un sentiment! Șopti ea în cele din urmă.

Gura domnului de Villiers schiță un zâmbet cinic.

— Nu-mi dau seama, Grace, dar am în permanență impresia că-mi ascunzi ceva. De ce anume te temi?

— Cine este, la urma urmei, acest conte și de ce ar trebui să nu-l cunosc? Am întrebat eu.

— Deoarece mama ta are așa... un sentiment, spuse doctorul White și-și aranjă haina. Omul oricum este mort de vreo două sute de ani, doamnă Shepherd.

— Și-așa ar trebui să și rămână, murmură mama.

— Contele de Saint-Germain este al cincilea dintre cei doisprezece călători în timp, Gwendolyn, spuse domnul George. Ai văzut mai devreme portretul lui în arhivă. El a înțeles pentru prima oară funcțiile cronografului și a descifrat vechile scrieri. El a descoperit nu numai cum, cu ajutorul cronografului, poate călători în orice epocă dorește, în orice zi alege, ci și secretul din spatele secretului. Secretul celor Doisprezece. Cu ajutorul cronografului, el a reușit să-i depisteze pe cei patru călători în timp din cerc născuți înaintea sa și să le împărtășească secretul. Contele a căutat și a găsit sprijin la cele mai strălucite minți ale timpului său. Matematicieni, alchimiști, magicieni, filosofi - cu toții au fost fascinați de povestea sa. Împreună, ei au descifrat vechile scrieri și au calculat datele de naștere ale celorlalți șapte călători în timp care mai trebuiau să se nască, pentru a completa cercul. În anul 1745, contele a fondat aici, la Londra, Societatea Gardienilor, Loja Secretă a contelui de Saint-Germain.

— Pentru descifrarea vechilor scrieri, contele le este îndatorat unor oameni de renume precum Raimundus Lullus, Agrippa von Nettesheim, John Colet, Henry Draper, Simon Forman, Samuel Hartlib, Kenelm Digby și John Wallis, spuse domnul de Villiers.

Niciunul dintre aceste nume nu-mi era câtuși de puțin cunoscut.

— Niciunul dintre aceste nume nu-i este câtuși de puțin cunoscut, spuse Gideon sarcastic.

Cerule! Putea cumva citi gândurile? Pentru eventualitatea în care chiar putea, m-am uitat la el încruntată și m-am gândit cât am putut de intens: „Tu! Prostule! Îngâmfatule!”

El privi într-o parte.

— Dar Isaac Newton a murit în 1727. Cum de-a putut fi unul dintre Gardieni?

M-am mirat și eu că mi-a venit așa ceva în minte. Informația mi-o dăduse Leslie ieri, la telefon, și îmi rămăsese cumva în minte, din motive inexplicabile. Așa de proastă cum mă considera acest Gideon nu eram.

— Corect, spuse domnul George și zâmbi. Acesta este unul dintre avantajele pe care le ai când ești călător în timp. Poți să-ți cauți prieteni și în trecut.

— Și-acum, care este secretul din spatele secretului? Am întrebat eu.

— Secretul celor doisprezece se va dezvălui când toți cei doisprezece călători în timp vor fi introduși, prin sângele lor, în cronograf, spuse domnul George solemn. De aceea, cercul trebuie închis. Aceasta este marea misiune ce trebuie îndeplinită.

— Dar eu sunt ultima dintre cei doisprezece! Cu mine, cercul ar trebui să fie complet!

— Da, așa ar fi fost, spuse doctorul White, dacă, în urmă cu șaptesprezece ani, verișoarei tale Lucy nu i-ar fi venit ideea să fure cronograful.

— Paul a furat cronograful, ripostă Lady Arista. Lucy doar a...

Domnul de Villiers ridică mâna.

— Da, da, să spunem, pur și simplu, că amândoi l-au furat. Doi copii derutați... Cinci secole de muncă spulberate. Misiunea aproape că a fost zădărnicită, iar moștenirea contelui de Saint-Germain - pierdută pentru totdeauna.

— Moștenirea este secretul?

— Din fericire, între aceste ziduri a existat un al doilea cronograf, spuse domnul George. Nu s-a prevăzut că va trebui pus vreodată în funcțiune. A ajuns în posesia Gardienilor în 1757. Era defect, fusese abandonat secole la rând, iar pietrele prețioase îi fuseseră furate. Timp de două sute de ani, prin muncă laborioasă de reconstrucție, Gardienii au reușit să...

Doctorul White îl întrerupse nerăbdător:

— Ca să scurtăm povestea: a fost reparat și a devenit, într-adevăr, funcțional, lucru pe care e drept că l-am putut verifica abia când cel de-al unsprezecelea călător în timp - și anume Gideon - a ajuns la vârsta inițierii.

Pierdusem primul cronograf și, odată cu el, sângele a zece călători în timp. Cu al doilea a trebuit s-o luăm de la capăt.

— Pentru a... ăăă... dezvălui Secretul celor Doisprezece, am spus eu.

Era cât pe ce să spun „pentru a destăinui”. Mă simțeam treptat ca și cum creierul mi-ar fi fost spălat.

Doctorul White și domnul George răspunseră încuviințând solemn din cap.

— Da. Și care ar fi acest secret?

Mama începu să râdă. Era total deplasat, dar râdea cu atâta poftă, așa cum făcea Caroline când se uita la Mr. Bean la televizor.

— Grace! Sâsâi Lady Arista. Vino-ți în fire!

Dar mama râdea și mai tare.

— Secretul este secretul secretului, reuși să spună între două hohote. Asta spun mereu.

— Am zis eu bine: numai femei isterice! Mormăi doctorul White.

— E bine că le găsești la toate și o parte hazlie, spuse domnul de Villiers.

Mama își șterse lacrimile din colțurile ochilor de-atâta râs.

— Îmi pare rău. Nu știu ce m-a apucat. Ca să fiu sinceră, ar fi mai degrabă de plâns.

Mi-am dat seama că nu aveam să ajung prea departe cu întrebările mele despre natura secretului.

— Atunci, ce este atât de periculos la acest conte de nu pot să-l cunosc? Am întrebat eu în schimb.

Mama clătină pur și simplu din cap, redevenind brusc foarte serioasă. Începeam să-mi fac griji pentru ea. Stările astea schimbătoare nu o caracterizau deloc.

— Absolut nimic, răspunse doctorul White în locul ei. Mama ta se teme doar că ai putea intra în contact cu idei intelectuale care se opun propriilor ei opinii. Firește că, între aceste ziduri, nu ea hotărăște.

— Idei intelectuale, repetă mama, iar de data asta vocea ei era plină de sarcasm. Asta nu e cumva un soi de pleonasm?

— Indiferent ce o fi, s-o lăsăm, pur și simplu, pe Gwendolyn să decidă dacă vrea să-l cunoască pe conte.

— Doar pentru o discuție? În trecut?

Priveam întrebătoare când la domnul de Villiers, când la domnul George și invers.

— Poate el să-mi răspundă la întrebarea despre secret?

— Dacă vrea, spuse domnul George. Îl vei întâlni în anul 1782. Contele era deja foarte bătrân la acea vreme. Și, practic, venise încă o dată în vizită aici, la Londra. Într-o misiune strict secretă, de care istoricii și biografii nu știu nimic. A înnoptat aici, în această casă. De aceea va fi foarte simplu să aranjăm întrevvedere cu el. Gideon te va însoți, desigur.

Gideon bolborosi ceva neclar ca pentru sine, din care se deslușiră doar cuvintele „idioți” și „babysitter”. Babysitter pentru idioți? Cât de mult îl detestam pe tipul ăsta.

— Mamă?
— Refuză, iubito.
— Dar de ce?
— Nu ești încă pregătită.
— Pentru ce nu sunt încă pregătită? De ce n-ar trebui să mă întâlnesc cu acest conte? Ce este atât de periculos la el? Spune-mi odată, mamă.
— Da, spune-i odată, Grace, insistă și domnul de Villiers. Urăște tănuirea asta de fleacuri. Venită din partea mamei, trebuie să fie tare deranjantă, așa spune eu.
Mama tăcea.
— Vezi, e greu să obții de la noi informații cu adevărat importante, comentă domnul de Villiers.
Ochii lui de chihlimbar îmi aruncară o privire serioasă.
Mama continua să tacă.
Cel mai mult mi-aș fi dorit s-o zgâlțâi. Falk de Villiers avea dreptate: nu mi erau de nici un ajutor aceste indicii neînsemnate.
— Atunci, am să aflu și singură despre ce e vorba, am spus eu. Doresc să-l cunosc.
Nu știi ce mă apucase deodată, dar, brusc, nu mă mai simțeam ca un copil de cinci ani, care ar fi preferat mai degrabă să fugă acasă și să se ascundă sub pat.
Gideon gemu.
— Grace, ai auzit, spuse domnul de Villiers. Aș sugera să fii de acord acum să fii condusă înapoi acasă și să iei un calmant. O aducem noi pe Gwendolyn, după ce... terminăm cu ea.
— Nu o las singură, șopti mama.
— Caroline și Nick se întorc în scurt timp de la școală, mamă. Poți să pleci liniștită. Pot să am grijă și singură de mine.
— Ba nu poți, șopti mama.
— Te conduc, Grace, spuse Lady Arista cu o voce surprinzător de blândă. Sunt aici de două zile fără întrerupere și mă doare capul. Lucrurile au luat o întorsătură de-a dreptul imprevizibilă. Acum însă... nu mai depinde nimic de noi.
— O mișcare înțeleaptă, murmură doctorul White.
Mama arăta de parcă ar fi fost gata să izbucnească în lacrimi.
— Bine, spuse ea. Voi pleca. Am încredere că se va proceda astfel încât lui Gwendolyn să nu i se întâmple nimic rău. Ea nu este ca Charlotte.
Am privit-o nedumerită. Nu mă mai gândisem deloc la Charlotte.
— Unde-mi sunt pălăria și haina? Întrebă Lady Arista.
Toți bărbații din cameră respirară ușurați la unison. Nu se putea auzi, dar ușurarea lor era vizibilă.
— Se va ocupa doamna Jenkins de toate, Lady Arista, spuse domnul de Villiers.
— Vino, copila mea, îi spuse Lady Arista mamei.
Mama ezită.

— Grace. Falk de Villiers îi luă mâna și o duse la buze. A fost o mare plăcere să te revăd după atâția ani.

— Chiar atât de mulți nu au fost, spuse mama.

— Șaptesprezece.

— Șase, îl contrazise mama, părând un pic jignită. Ne-am mai văzut și la înmormântarea tatălui meu. Dar probabil că ai uitat. Mama se uită după domnul George. Veți avea grijă dumneavoastră de ea?

— Doamnă Shepherd, vă promit că Gwendolyn va fi în siguranță la noi, spuse domnul George. Aveți încredere în mine.

— Nu-mi rămâne altceva de făcut.

Mama își retrase mâna din cea a domnului de Villiers și-și puse poșeta pe umăr.

— Pot să mai vorbesc puțin cu fiica mea între patru ochi?

— Bineînțeles, spuse Falk de Villiers. În încăperea de alături nu veți fi deranjate.

— Aș prefera să ies cu ea afară, spuse mama.

Domnul de Villiers ridică din sprâncene.

— Ți-e teamă că vom trage cu urechea? Sau că vă vom spiona privind prin găuri făcute în portretele de pe pereți?

Râse.

— Simt pur și simplu nevoia de puțin aer curat, spuse mama.

La acea oră, grădina nu mai era accesibilă publicului. Câțiva turiști - ușor de recunoscut după aparatele mari de fotografiat atârnate la gât - priviră invidioși cum mama deschise una dintre porțile de fier bogat ornamentate, înalte de doi metri, și o ferecă din nou în urma noastră.

Eram total impresionată de bogăția straturilor de flori, de verdele intens al pajiștilor și de mireasma care plutea în aer.

— Ai avut o idee bună, am spus eu. Mă simțeam deja ca o salamandă închisă într-o peșteră.

Mi-am îndreptat încântată fața spre soare. Era surprinzător de puternic pentru un început de aprilie.

Mama se așeză pe o bancă de tec și-și frecă fruntea cu mâna, gest aproximativ asemănător cu cel de mai devreme al lui Lady Arista, doar că mama nu părea foarte bătrână când făcea asta.

— Este un adevărat coșmar, spuse ea.

M-am lăsat să cad pe bancă, lângă ea.

— Da. Nici nu mai știu ce să cred. Ieri-dimineață totul era încă la fel ca-ntotdeauna, și-apoi, deodată... Am sentimentul c-o să-mi explodeze capul în curând, atât de multe are de prelucrat dintr-odată. Mii de informații mărunte, care nu vor să se pună cap la cap.

— Îmi pare nespus de rău, zise mama. Mi-aș fi dorit atât de mult să te fi putut scuti de toate astea.

— Ce ai făcut atunci, de sunt toți atât de supărați pe tine?

— I-am ajutat pe Lucy și pe Paul să fugă, spuse mama. Se uită repede de jur împrejur, ca și când ar fi vrut să se asigure că nu ne auzea nimeni. O

vreme, s-au ascuns la noi, în Durham. Sigur însă că ei au aflat. Iar Lucy și Paul au fost nevoiți să plece.

Mă gândeam la ce aflasem astăzi. Și, dintr-odată, mi-am dat seama unde era verișoara mea.

Oaia neagră a familiei nu locuia în Amazon, printre băștinași, și nici nu se ascundea în Irlanda, în vreo mănăstire de maici, așa cum ne închipuisem mereu eu și Leslie, când eram mici.

Nu, Lucy și Paul erau în cu totul altă parte.

— Au dispărut în trecut, cu cronograful, nu-i așa?

Mama încuviință din cap.

— În cele din urmă, cei doi nu au avut de ales. Dar nu le-a fost ușor să ia această decizie.

— De ce?

— Nu e voie să transporti cronograful din epoca lui. Dacă faci asta, nu te mai poți întoarce. Cel care ia cu el cronograful în trecut trebuie să rămână acolo.

Am înghițit în sec.

— Dar de ce ar face oare cineva așa ceva? Am întrebat eu încetișor.

— Și-au dat seama că în lumea asta nu ar exista nici o ascunzătoare sigură pentru ei și pentru cronograf. Gardienii i-ar fi găsit oriunde, mai devreme sau mai târziu.

— Și de ce l-au furat, mamă?

— Voiau să împiedice... Închiderea Cercului de Sânge.

— Ce se întâmplă când Cercul de Sânge se închide?

Dumnezeule! Acum parcă vorbeam și eu ca ei. Cerc de Sânge.

Mai rămânea să încep să vorbesc în versuri.

— Ascultă, iubito, nu avem prea mult timp. Chiar dacă ei afirmă acum contrariul, vor încerca să te facă părtașă la așa-numita lor misiune. Au nevoie de tine ca să închizi cercul și să dezvălui secretul.

— Care este secretul, mamă?

Aveam sentimentul că pusesem întrebarea asta de o mie de ori deja. În sinea mea, aproape că-mi venea s-o urlu.

— Știi și eu la fel de puțin ca toți ceilalți. Nu pot decât să bănuiesc. Este puternic și dă putere celui care știe să-l folosească. Dar puterea căzută în mâinile cui nu trebuie este foarte periculoasă. Tocmai de-aia Lucy și Paul erau de părere că acest secret nu ar trebui dezvăluit niciodată. Pentru asta s-au sacrificat.

— Asta am înțeles deja. Însă nu am priceput motivul.

— Dacă e posibil ca unii dintre acei bărbați pe care i-ai văzut înăuntru să fie mânați numai de curiozitate științifică, sunt și mulți alții ale căror intenții nu sunt deloc cinstite. Știu că nu s-ar da în lături de la nimic pentru a-și atinge scopul. Nu poți să ai încredere în niciunul dintre ei. În niciunul, Gwendolyn.

Am suspinat. Nimic din ceea ce-mi spusese nu-mi era în vreun fel de folos.

Din fața grădinii se auzi zgomot de motor, iar o mașină se opri în spatele porții. Deși mașinilor nu le era permis accesul aici.

— E timpul, Grace! Strigă Lady Arista.

Mama se ridică.

— Of, o să fie grozav în seara asta. Privirile de gheață ale Glendei cu siguranță că vor congela mâncarea.

— De ce a plecat moașa chiar azi în călătorie? Și de ce nu m-ai adus pe lume într-un spital?

— Ar trebui s-o lase în pace pe biata femeie, răspunse mama.

— Grace! Vino odată!

Lady Arista bătu în grătarul de fier cu vârful umbrelei.

— Cred că o să mănânci bătaie în curând, am spus eu.

— Mi se rupe inima că trebuie să te las singură.

— Aș putea, pur și simplu, să vin cu tine acasă, am spus eu, însă, pe măsură ce rosteam cuvintele, îmi dădeam seama că, de fapt, nu voiam deloc asta.

Era așa cum spusese Falk de Villiers: făceam parte acum din această treabă și, în mod ciudat, îmi plăcea.

— Nu, nu poți face asta, spuse mama. Dacă faci salturi necontrolate în timp, ai putea fi rănită sau chiar ucisă. Aici, cel puțin, ești în siguranță din punctul ăsta de vedere. Mă îmbrățișă. Nu uita ce ți-am spus. Nu te încrede în nimeni. Nici măcar în propriile-ți sentimente. Și ferește-te de contele de Saint-Germain, pentru că are capacitatea să pătrundă în mintea celor cu care interacționează. Îți poate citi gândurile și, mai rău de-atât, îți poate controla voința, dacă-l lași s-o facă.

M-am lipit de ea cât am putut de tare.

— Te iubesc, mamă.

Peste umărul ei puteam vedea cum, în fața porții, apăru și domnul de Villiers.

Când se întoarse, îl văzu și ea.

— De acela de acolo trebuie să te ferești în mod deosebit! Spuse ea încet. A devenit un om periculos.

În vocea ei se simțea totuși un fel de admirație nerostită, iar eu, dând curs unui impuls de moment, am întrebat:

— Ai avut vreodată o relație cu el, mamă?

Nici nu trebuia să-mi răspundă, căci mi-am dat seama după expresia feței ei că mersesem fix la țintă.

— Aveam șaptesprezece ani și eram ușor de impresionat, spuse ea.

— Înțeleg, am zis eu și am schițat un zâmbet. Are niște ochi grozavi, așa spune.

Mama îmi zâmbi la rândul ei, în timp ce ne îndreptam hotărâte spre poartă.

— Oh, da. Paul avea exact aceiași ochi. Însă, spre deosebire de fratele lui mai mare, el nu era câtuși de puțin arogant. Nu e de mirare că Lucy s-a îndrăgostit de el...

— Tare aș fi curioasă să văd ce s-a ales de ei.

— Mă tem că, mai devreme sau mai târziu, chiar vei afla.

— Dă-mi cheia! Îi ceru Falk de Villiers nerăbdător.

Mama îi întinse legătura de chei prin grilajul de fier al porții, iar el o descuie.

— V-am chemat o mașină.

— Ne vedem mâine la micul dejun, Gwendolyn, spuse Lady Arista și mă prinse cu mâna de bărbie. Capul sus! Ești o Montrose, iar noi rămânem dreapți, oriunde și oricând.

— Îmi voi da silința, bunico.

— Așa te vreau. Ah! Dădu din brațe ca și când ar fi vrut să alunge niște muște enervante. Ce-o fi în mintea oamenilor ăștora? Doar nu sunt Regina!

Însă, cu pălăria ei elegantă, cu umbrela și cu haina asortată la culoare, în ochii turiștilor ea arăta, în mod evident, atât de britanic, încât era fotografiată din toate părțile.

Mama mă mai luă o dată în brațe.

— Secretul ăsta a costat deja niște vieți omenești, îmi șopti ea la ureche. Nu uita asta.

M-am uitat cu sentimente amestecate în urma ei și a bunicii, până când au dispărut după colț.

Domnul George mă apucă de mână și mi-o strânse.

— Nu-ți fie teamă, Gwendolyn. Nu ești singură.

Corect, nu eram singură. Eram împreună cu niște oameni în care nu aveam voie să am încredere. „În niciunul”, spusese mama. L-am privit pe domnul George în ochii lui albaștri și prietenoși, căutând în ei ceva periculos, mincinos. Dar nu am reușit să descopăr nimic.

„Nu te încrede în nimeni.” „Nici măcar în propriile-ți sentimente.”

— Vino, să intrăm înapoi. Trebuie să mănânci ceva.

— Sper că scurta discuție cu mama ta a fost edificatoare, spuse domnul de Villiers pe când urcam scările. Dă-mi voie să ghicesc: te-a avertizat cu privire la noi. Suntem cu toții lipsiți de scrupule și mincinoși, corect?

— Asta știți dumneavoastră mai bine decât mine, fără îndoială, am spus eu. De fapt, am discutat despre faptul că dumneavoastră și mama mea ați fost cândva împreună.

Domnul de Villiers ridică mirat din sprâncene.

— A spus ea asta? E drept că pe chipul lui se putea citi o ușoară jenă. Mda, s-a-ntâmpnat de mult. Eram tânăr și...

—... și ușor de impresionat, am completat eu. Asta a spus și mama.

Domnul George izbucni într-un râs zgomotos.

— Oh, da, așa e! Uitasem complet. Tu și Grace Montrose făceați o pereche drăguță, Falk. Chiar dacă nu a durat decât trei săptămâni. După care a venit balul caritabil de la Holland House, când ea ți-a lipit de cămașă o bucată de prăjitură cu brânză și ți-a spus că nu mai vrea să vorbească vreodată cu tine.

— Era prăjitură cu spumă de zmeură, spuse domnul de Villiers și-mi făcu cu ochiul. De fapt, a vrut să-mi arunce prăjitura în față. Din fericire, a

nimerit doar cămașa. Pata nu a mai ieșit niciodată. Și asta numai pentru că era geloasă pe o fată al cărei nume nici măcar nu mi-l mai amintesc.

— Larissa Croft, fiica ministrului de finanțe, aruncă domnul George.

— Chiar așa?

Domnul de Villiers părea sincer uimit.

— Cel din prezent sau cel de atunci?

— De atunci.

— Era drăguță?

— Destul de.

— În orice caz, Grace mi-a frânt inima, deoarece s-a cuplat cu un băiat din școală. Nici numele lui nu mi-l mai amintesc.

— Da. Pentru că i-ai spart nasul, motiv pentru care părinții lui aproape că te-au reclamat, spuse domnul George.

— E-adevărat?

Eram extrem de fascinată.

— A fost un accident, spuse domnul de Villiers. Jucam amândoi într-o echipă de rugby.

— Iată și circumstanțele atenuante, nu-i așa, Gwendolyn?

Domnul George încă râdea când deschise ușa Sălii Dragonului.

— Fără discuție.

M-am oprit când l-am văzut pe Gideon așezat la masa de scris din mijlocul încăperii. Ne privi încruntat.

Domnul de Villiers mă împinse înainte.

— Nu a fost nimic grav, spuse el. Legăturile amoroase dintre membrii familiilor de Villiers și Montrose nu sunt sub o stea norocoasă. S-ar putea spune că sunt de la bun început sortite eșecului.

— Cred că acest avertisment este absolut de prisos, unchiule! Replică Gideon, încrucișându-și brațele la piept. În mod cert, ea nu este genul meu.

Prin „ea” se referea la mine. A durat o secundă sau două până să percep jignirea la adevărata ei valoare. Primul meu impuls a fost să ripostez cumva în genul: „Nici eu nu mă dau în vânt după tipi aroganți și plini de ei” sau „Oh, ce ușurare! Am deja un prieten. Unul manierat¹¹. Dar am ales până la urmă să-mi țin gura.

OK. Nu eram genul lui. Ei și? Foarte bine. De parcă-mi păsa!

Din Analele Gardienilor

4 august 1953

Am primit azi o vizită senzațională din viitor. Al unsprezecelea din Cercul Celor Doisprezece, Gideon de Villiers, va elipsa în viitor în fiecare noapte pentru a petrece câte trei ore la noi.

I-am pregătit un loc de dormit în biroului lui Sir Walter.

Acolo este răcoare și liniște, iar băiatul este ferit de priviri și de întrebări curioase. În timpul vizitei lui de azi, toți ofițerii de serviciu au trecut pe-aici, „absolut întâmplător”.

Și tot absolut întâmplător au avut să-i pună și câteva întrebări referitoare la viitor.

Tânărul a recomandat achiziționarea de acțiuni la Apple, ce-o mai fi vrând să-nsemne și asta.

Robert Peel, Cercul inițiaților.

Zece.

Haină: catifea venețiană, căptușită cu tafta de mătase; rochie: pânză imprimată din Germania, garnituri din dantelă Devonshire, cu corset din brocart de mătase brodat.

Madame Rossini întinse cu grijă fiecare piesă de îmbrăcăminte pe masă. După ce mâncasem, doamna Jenkins mă dusesse din nou în croitorie. Îmi plăcea cămăruța aceea mică mai mult decât sala pretențioasă de luat masa. Peste tot erau împrăștiate stofe minunate, iar Madame Rossini, cu gâtul ei de țestoasă, era poate singura în care până și mama ar fi avut încredere.

— Totul este albastru mat cu garnituri de culoare crem, un elegant compleu de după-amiază, continuă ea. La care am asortat pantofi din brocart de mătase. Mult mai comozi decât par. Din fericire, tu și cu schiloadă aveți același număr la pantofi. Îmi luă uniforma cu vârfurile degetelor și o puse deoparte. Ptiu, ptiu, ptiu, și cea mai frumoasă fată ar arăta precum o sperietoare de ciori în asta. Măcar dacă vi s-ar permite să vă scurtați fusta la o lungime la modă. Ah, galbenul ăsta oribil ca urina! Cine o fi fost cu ideea ar trebui, pe bună dreptate, să fie urât din toată inima de școlari!

— Pot să-mi păstrez lenjeria de corp?

— Numai chilotul, spuse Madame Rossini. (Era tare drăguță cum rostea cuvintele cu accent franțuzesc.) Nu e în stil, dar nu prea cred că o să se uite cineva sub fusta ta. Și, dacă o s-o faci, îi tragi zdravăn un picior, ca să nu mai poată nici auzi, nici vedea. Nu-ți poți da seama, dar pantofii ăștia au vârfurile întărite cu metal. Ai fost la toaletă? Este important, căci, odată ce ai îmbrăcat rochia, va fi cam dificil...

— Da, ați întrebat deja de trei ori, Madame Rossini.

— Vreau numai să fiu sigură.

Eram, iar și iar, uimită de câtă atenție mi se acorda aici și de cum nu era neglijat nici cel mai mic detaliu. După masă, doamna Jenkins îmi dăduse chiar și o gentuță cosmetică nou-nouță, ca să-mi pot peria dinții și spăla fața.

Mă așteptasem să mi se taie respirația și să dau afară toată friptura de vițel după legarea corsetului, dar, în realitate, era foarte comod de purtat.

— Și eu care credeam că femeile care poartă chestiile astea leșină pe loc.

— Da, chiar asta și făceau. În primul rând, pentru că și le strângeau prea tare. Apoi, nici aerul nu era chiar așa de curat, căci nu prea se spăla nimeni, toți nefăcând decât să se parfumeze, spuse Madame Rossini și o trecură fiorii gândindu-se la asta. În peruci își făceau cuib păduchii și puricii, și am citit undeva că, uneori, până și șoareci se cuibăreau în ele. Ah, cea mai frumoasă modă, păcat că stăteau cam prost cu igiena. Tu nu porți un corset ca al acelor biete făpturi, ci unul special, creat î la Madame Rossini, comod ca o a doua piele.

— Aha.

Eram îngrozitor de emoționată când am îmbrăcat juponul cu crinolină.

— Se simte ca și când aș duce o colivie uriașă în jurul taliei.

— Asta nu-i nimic, mă asigură Madame Rossini, în timp ce-mi trăgea cu atenție rochia pe cap. Această crinolină este minusculă în comparație cu acelea care se purtau în aceeași perioadă la Versailles. Patru metri și jumătate în diametru, fără glumă. Iar a ta nici nu este din os de balenă, ci din fibră de carbon de ultimă generație, ușoară ca fulgul. Nici nu-ți dai seama.

De jur împrejurul meu se unduia o stofă de un albastru pal, cu garnituri înflorate de culoare crem, care ar fi fost foarte potrivite și pentru o husă de sofa drăguță. Dar trebuia să recunosc că rochia, în ciuda lungimii și a amplitudinii monstruoase, era foarte comodă și-mi venea ca turnată.

— Fermecător, spuse Madame Rossini și mă împinse în fața oglinzii.

— Oh! Am spus eu surprinsă.

Cine ar fi crezut că o husă de sofa ar putea arăta atât de minunat? Și eu așijderea. Cât de diafană îmi părea talia, cât de albaștri ochii. Ha! Numai decolteul meu arăta precum al unei soliste de operă gata să explodeze.

— Acolo mai vine un pic de dantelă, spuse Madame Rossini, care-mi surprinse privirea. La urma urmei, este o rochie de după-amiază. Seara trebuie să lași câte ceva la vedere. Sper astfel să am plăcerea să-ți pregătesc și o rochie de bal! Acum să ne îngrijim de părul tău.

— Primesc o perucă?

— Nu, spuse Madame Rossini. Ești o fată tânără și este o după-amiază strălucitoare. Ajunge dacă ai părul frumos coafat și porți o pălărie. Pentru pielea ta nu e nevoie să facem nimic. Este precum alabastrul. Și această drăguță pată de pe tâmplă de forma unei semilune poate să treacă fără discuție drept plasture de frumusețe. Tres chic.

Madame Rossini îmi ondulă părul cu drotul, după care făcu o cărare și prinse cu multă îndemânare partea din față cu ace de păr într-o parte, lăsând restul părului să cadă peste umeri în bucle moi. M-am privit în oglindă admirându-mă.

Mi-a venit în minte petrecerea costumată de anul trecut dată de Cynthia. În lipsa unei idei mai bune, m-am dus deghizată în stație de autobuz, iar la sfârșitul serii îmi venea să mă bat singură cu plăcuța indicatoare, pentru că fiecare mă întrebese de traseul câte unei mașini.

Ha! Dacă aș fi cunoscut-o pe Madame Rossini pe atunci! Aș fi fost vedeta serii!

M-am rotit încă o dată ca nebuna în fața oglinzii și pe urmă, gata, căci Madame Rossini apăru iar în spatele meu și-mi așeză pe cap o monstruoasă uriașă din paie, cu pene și panglici albastre, care mie mi se părea că distrugea întreaga costumație. Am încercat s-o conving pe Madame Rossini să renunțăm la pălărie, dar ea fu de neînduplecat.

— Fără pălărie ar fi indecent! Acesta nu este un concurs de frumusețe, ma chierel Aici este vorba despre autenticitate.

Mi-am căutat mobilul în jacheta de școală.

— Ați putea măcar să-mi faceți o fotografie... fără pălărie?

Madame Rossini râse.

— Bien sur, scumpete!

Am luat poziție, iar Madame Rossini mi-a făcut cel puțin treizeci de fotografii, din toate părțile, unele dintre ele și cu pălărie. Trebuia să aibă și Leslie de ce să râdă.

— Așa, și acum anunț sus că ești pregătită. Așteaptă aici și nu mai mișca pălăria! S-a așezat perfect.

— Da, Madame Rossini, am spus eu smerită.

Imediat ce părăsi încăperea, am început să formez în mare grabă numărul lui Leslie pentru a-i trimite una dintre fotografiile cu pălărie. Paisprezece secunde mai târziu, mă sună. Slavă Domnului că aveam semnal în croitoria lui Madame Rossini!

— Sunt în autobuz, țipă Leslie în urechea mea. Dar am pregătit deja carnetul și creionul. Trebuie doar să zbieri puțin, căci lângă mine stau de vorbă doi indieni cam tari de ureche, nefolosindu-se, din păcate, de limbajul semnelor.

Am început să-i turui tot ce se întâmplase și am încercat să-i explic lui Leslie pe repede înainte unde mă aflam și ce spusese mama. Deși vorbeam destul de alandala, Leslie părea că reușea să mă urmărească. Spunea când „Ce tare!”, când „Ai grijă ce faci!” Când i l-am descris pe Gideon (a vrut să audă fiecare detaliu), mi-a zis:

— Să știi că, la urma urmei, părul lung nu e chiar atât de rău. Poate arăta chiar sexy. Gândește-te numai la filmul Povestea unui cavaler. Doar să fii atentă la urechile lui.

— Oricum n-are nici o importanță. Este infatuat și arogant. În plus, mai este și îndrăgostit de Charlotte. Ai notat „piatra filosofală”?

— Da, am notat tot. De îndată ce ajung acasă, mă năpustesc pe internet. Conte de Saint-Germain... De ce mi-e numele lui așa de cunoscut? Se poate să-l știu dintr-un film cumva? Nu, ăla era contele de Monte Cristo.

— Dacă poate într-adevăr să citească gândurile?

— Atunci te gândești la ceva inofensiv. Sau pur și simplu numeri invers de la o mie. Dar din opt în opt. În felul ăsta nu te mai poți gândi la altceva.

— Ar putea veni în orice moment. Închid acum. Ah, vezi dacă poți să găsești ceva despre un băiețel pe nume Robert White, care s-a înecat acum optsprezece ani într-o piscină.

— Notat, spuse Leslie. Frate, ce tare! Ar fi trebuit să-ți facem rost de un briceag sau de un spray paralizant... Știi, ceva de genul ăsta. Ia măcar mobilul cu tine.

M-am dus la ușă, împiedicându-mă de rochie, și am tras atentă cu ochiul pe coridor.

— În trecut? Crezi că aș putea să te sun de acolo?

— Prostii! Dar ai putea face fotografii care ne-ar ajuta mai departe. Oh, și mi-aș dori foarte mult una cu Gideon ăla. Cu urechi, dacă se poate. Urechile spun îngrozitor de multe despre un om. Mai ales lobul urechii.

Acum se auzeau pași. Am închis ușor ușa.

— A sosit momentul. Pe mai târziu, Leslie.

— Ai grijă ce faci, murmură aceasta.

Eu închisesem deja clapa telefonului și-l strecurasem în decolteu. Micuța cavitate dintre sâni avea mărimea ideală pentru a-mi încăpea acolo mobilul. Oare ce ascundeau doamnele acolo odinioară? Sticluțe cu otravă, revolvere (foarte mici), scrisori de amor?

Primul lucru care-mi trecu prin minte când Gideon intră în cameră fu: „El de ce nu trebuie să poarte pălărie?” Al doilea: „Cum poate arăta bine cineva care poartă o vestă moarăată roșie, bermude verde-închis și dresuri de mătase cu dungi?” Și, dacă mă mai gândeam la ceva, atunci era ceva de genul: „Sper să nu se citească pe fața mea ce gândesc”.

Ochii lui verzi îmi aruncară în treacăt o privire.

— Ce pălărie șic!

„Porcule!”

— Minunat, spuse domnul George, care intră în urma lui în croitorie. Madame Rossini, ați făcut o treabă grozavă.

— Da, știu, spuse Madame Rossini.

Rămase pe coridor. Croitoria nu era îndeajuns de încăpătoare pentru toți, numai rochia mea ocupând jumătate din suprafața podelei.

Gideon își strânsese la spate buclele, iar eu am găsit ocazia să-i întorc obrăznicia de mai devreme.

— Ce panglică de mătase drăgălașă, am spus eu cu tot sarcasmul de care eram în stare. Profesoara noastră de geografie poartă una identică!

În loc să mă privească supărat, Gideon râse.

— Deci, panglicuța nu-i nimic. Să mă vezi cu perucă.

La drept vorbind, îl văzusem deja.

— Monsieur Gideon, vă pregătisem bermudele galben citron, nu pe cele închise la culoare.

Când era revoltată, accentul franțuzesc al lui Madame Rossini era și mai evident. Astfel, spuse „bermudes” și „închis la couleur”.

Gideon se întoarse către Madame Rossini.

— Pantaloni galben la vestă roșie, ciorapi ca ai lui Pippi Șosețica și o haină maro cu nasturi aurii? Mi s-a părut că aș fi, pur și simplu, prea colorat.

— Bărbatul din perioada rococo purta culori! Madame Rossini se uită la el cu asprime. Iar aici eu sunt experta, nu dumneata.

— Da, Madame Rossini, spuse Gideon politico. Data viitoare vă voi da ascultare.

M-am uitat la urechile lui. Nu erau nici un pic clăpăuge și nu ieșeau cu nimic în evidență. Eram, în mod surprinzător, ușurată în această privință. Deși, desigur, mi-era absolut indiferent.

— Unde sunt mănușile galbene din piele de căprioară?

— Oh, m-am gândit că, dacă nu îmbrac pantalonii, renunț și la mănuși.

— Desigur! Madame Rossini țâțâi. Simțul dumitale pentru modă merită tot respectul, tinere domn. Dar aici nu este vorba despre gust, ci despre autenticitate. Trecând peste asta, eu am fost foarte atentă ca toate culorile alese să se potrivească tenului dumitale, tânăr nerecunoscător ce ești.

Apoi, bombănind, ne lăsă să trecem pe lângă ea.

— Mulțumesc mult, mult de tot, Madame Rossini, am murmurat eu.

— Ah, gâtișorul meu de lebădă! Plăcerea a fost a mea! Măcar tu știi să-mi respecti munca.

Nu am putut să nu rânjesc. Îmi plăcea când îmi spunea „gâtișor de lebădă”.

Domnul George îmi făcu cu ochiul.

— Dacă doriți să mă urmați, vă rog, Miss Gwendolyn.

— Mai întâi o legăm la ochi, spuse Gideon și făcu o mișcare ca și când ar fi vrut să-mi ia pălăria de pe cap.

— Doctorul White insistă asupra acestui detaliu, spuse domnul George cu un zâmbet de regret.

— Dar asta îi va ruina coafura! Intervenii Madame Rossini, lovindu-l pe Gideon peste degete. Tiens! Poate că vreți să-i smulgeți și părul din cap odată cu pălăria? N-ai auzit până acum de ace de pălărie? Așa!

Îi dădu pălăria și acul domnului George.

— Aveți grijă cum o țineți!

Gideon mă legă la ochi cu o eșarfă neagră. Mi-am ținut automat respirația când mâna lui mi-a atins obrazul și, din păcate, nu am reușit să nu mă înroșesc. Dar, din fericire, el nu a putut vedea asta, deoarece stătea în spatele meu.

— Au! Am spus eu, căci îmi prinsese câteva fire de păr în nodul eșarfei.

— Scuze. Mai vezi ceva?

— Nu. Nu vedeam altceva decât negru în fața ochilor. De ce nu am voie să mă uit încotro mergem?

— Nu ai voie să afli locul exact unde se află cronograful, mă lămurii Gideon.

Îmi puse o mână pe spate și mă împinse ușor înainte. Era o senzație ciudată să merg așa, orbește, în gol, iar mâna lui Gideon pe spatele meu mă irita și ea.

— O măsură de prisos, după părerea mea. Casa însăși este un labirint. Niciodată în viața ta nu ai mai găsi încăperea. Iar domnul George este de părere că oricum nu ar fi cazul să te bănuim de trădare.

Ce drăguț din partea domnului George, chiar dacă nu știam exact ce însemna asta. Cine ar fi fost interesat de locul unde era ținut cronograful și de ce?

M-am lovit cu umărul de ceva tare.

— Au!

— Ia-o de mână, Gideon, necioplitul, spuse domnul George puțin cam indignat. Doar nu e un cărucior de cumpărături!

Am simțit cum o mână caldă și uscată mi-o luă pe a mea și am tresărit.

— E-n regulă, spuse Gideon. Eu sunt. Acum coborâm niște trepte.

Atenție!

O vreme, am mers unul lângă altul fără să scoatem un sunet, când tot înainte, apoi din nou pe trepte în sus, când cotind, iar eu mă concentram în mod evident să-mi împiedic mâna să tremure. Sau să transpire. Gideon nu trebuia să creadă că apropierea lui mă intimidă. Oare își dăduse seama ce puls galopant aveam?

Apoi, piciorul meu drept călcă brusc în gol, iar eu m-am împiedicat. Cu siguranță că aș fi căzut dacă Gideon nu m-ar fi prins cu ambele mâini și nu m-ar fi readus pe teren sigur. Măinile lui îmi cuprindeau acum talia.

— Atenție, treaptă, spuse el.

— Ah, mulțumesc, am observat și eu, am spus indignată. Când mi-am sucit piciorul!

— Doamne, Gideon. Aveți grijă, spuse domnul George supărat. Poftim! Ține dumneata pălăria. O ajut eu pe Gwendolyn.

De mână cu domnul George mi-era parcă mai ușor să merg. Poate pentru că mă concentram mai mult la pași, și nu să nu-mi tremure mâna. Plimbarea noastră dură o jumătate de veșnicie.

Aveam din nou sentimentul că ne afundam tot mai adânc în pământ. Când, în sfârșit, ne-am oprit, am avut bănuiala că fusesem intenționat ocolită pentru a mă deruta.

O ușă se deschise și se închise la loc și, în cele din urmă, domnul George îmi dezlegă eșarfa de la ochi.

— Am cam ajuns.

— Ce frumos! Ca o dimineață de mai, spuse doctorul White, însă adresându-se lui Gideon.

— Mulțumesc frumos! Gideon făcu o mică plecăciune. Ultimul răcnet de la Paris. De fapt, trebuia să port pantaloni și mănuși galbene, dar nu am putut.

— Madame Rossini e neagră de supărare, îl informă domnul George.

— Gideon! Exclamă cu reproș în glas domnul de Villiers, care apăru în spatele doctorului White.

— Pantaloni galbeni, unchiule Falk!

— Doar nu te vei întâlni acolo cu vechi camarazi de școală, care ar putea să râdă de tine, replică domnul de Villiers.

— Nu, spuse Gideon și-mi aruncă pălăria pe o masă. Mai degrabă cu tipi care poartă redingote roz brodate și care mai și găesc asta al naibii de șic.

Se cutremură.

Eu abia mă obișnuisem cu lumina puternică și priveam în jurul meu curioasă. Încăperea nu avea nici o fereastră, așa cum era de așteptat, și nici cămin. Mă uitam zadarnic după o mașină a timpului. Nu erau decât o masă și câteva scaune, o ladă, un dulap, iar pe perete, un dicton latin, săpat în piatră.

Domnul de Villiers îmi zâmbi prietenos.

— Albastrul te prinde extraordinar, Gwendolyn. Deosebit ce-a reușit Madame Rossini să facă din părul tău.

— Ăăă, mulțumesc.

— Ar trebui să ne grăbim, îmi vine să leșin de cald în hainele astea.

Gideon își deschise nasturii hainei, astfel încât se putu vedea spada atârnată de curea.

— Așază-te aici.

Doctorul White se duse la masă și scoase dintr-o husă de catifea roșie un obiect care, la prima vedere, arăta ca un ceas mare de pus deasupra căminului.

— Am făcut toate setările. Aveți la dispoziție un interval de trei ore.

La o a doua privire, mi-am dat seama că nu era deloc un ceas, ci un aparat bizar din lemn șlefuit și metal, cu nenumărate butoane, clape și roțițe. Toată suprafața era pictată cu sori, luni și stele miniaturale și înscrisă cu semne și modele misterioase. Era curbat precum o cutie de vioară și decorat cu pietre prețioase sclipitoare, atât de pompos, încât nu putea fi adevărat.

— Acesta este cronograful? Așa mic?

— Cântărește patru kilograme și jumătate, spuse doctorul White, mândru precum un tată care vorbește despre greutatea pruncului abia născut. Și - înainte să întreb - da, pietrele sunt toate veritabile. Numai rubinul acesta de aici are șase carate.

— Gideon va pleca primul, spuse domnul de Villiers. Parola?

— Qua redit nescitis, spuse Gideon.

— Gwendolyn?

— Da?

— Parola!

— Ce parolă?

— Qua redit nescitis, spuse domnul de Villiers. Parola Gardienilor pentru acest douăzeci și patru septembrie.

— Suntem în șase aprilie.

Gideon își dădu ochii peste cap.

— Noi ajungem acolo în douăzeci și patru septembrie, fix între acești patru pereți. Pentru ca Gardienii să nu ne scurteze cu un cap, trebuie să știm parola. Qua redit nescitis. Spune!

— Qua redit nescitis, am repetat eu.

N-aveam cum să țin minte vreodată așa ceva mai mult de o secundă. Na, că o și uitasem. Poate că aveam voie să mi-o notez pe un bilețel?

— Și ce înseamnă asta?

— Nu-mi spune că nu faci latină la școală?

— Nu fac, am spus eu.

Făceam franceza și germana, și era și-așa destul de nașpa.

— Nu știți la ce oră vă întoarceți, spuse doctorul White.

— Asta-i traducerea în varianta mai frumoasă, spuse domnul George. S-ar mai putea spune și că nu știți dacă...

— Domnilor! Domnul de Villiers bătu cu subînțeles în cadranul ceasului pe care-l avea la mână. Nu avem la dispoziție o veșnicie. Ești pregătit, Gideon?

Gideon îl apucă de mână pe doctorul White. Acesta deschise o clapă a cronografului și plasă în deschizătură arătătorul lui Gideon. Se auzi un zumzet în surdină, ca și cum în interiorul aparatului s-ar fi pus în mișcare niște roțițe dințate. Aproape că semăna cu o melodie. Ca la o cutie muzicală. Una dintre pietrele prețioase, un diamant uriaș, începu deodată să strălucească din interior, luminând puternic chipul lui Gideon cu o lumină clară și albă. În aceeași clipă, Gideon dispăru.

— Uau, ireal! Pare din altă lume, am șoptit eu impresionată.

— Așa și este, replică domnul George. Acum e rândul tău.

Așază-te fix aici.

Doctorul White mă avertiză:

— Și gândește-te la ce te-am sfătuit: faci ce-ți spune Gideon, rămâi totdeauna în apropierea lui, indiferent ce se întâmplă.

Îmi luă mâna și-mi plasă degetul arătător într-o clapă deschisă. Ceva ascuțit păru că-mi sfredelește buricul degetului, iar eu am tresărit.

— Au!

Doctorul White îmi ținu strâns mâna și o apăsă pe clapă.

— Nu te mișca!

De data asta, o piatră mare și roșie din cronograf începu să strălucească. O lumină roșie se răspândi și mă orbi. Ultimul lucru pe care l-am mai văzut a fost pălăria mea uriașă, care stătea uitată pe masă. Apoi, în jurul meu se făcu întuneric.

O mână îmi atinse umărul.

La naiba, cum suna parola aia idioată? Qua nu mai știu ce, bla, bla, sitis.

— Tu ești, Gideon? Am șoptit eu.

— Cine altcineva, răspunse el tot în șoaptă și-și luă mâna de pe umărul meu. Bravo, nu ai căzut!

Se aprinse un chibrit și, în clipa următoare, încăperea fu luminată de o făclie.

— Cool. Și pe-asta tot tu ai adus-o cu tine?

— Nu, era deja aici. Ține!

Când am luat făclia, am fost foarte fericită că nu aveam pe cap pălăria aia stupidă. Penele uriașe și unduitoare ar fi ars cu siguranță cât ai fi zis pește, și-apoi aș fi devenit și eu o făclie drăgălașă și... Înflăcărată.

— Încet, spuse Gideon, deși nu scosesem nici un sunet.

Gideon descuie ușa (adusese cheia cu el sau și aceasta era deja în ușă? Nu fusesem atentă) și se uită cu grijă de-a lungul coridorului. Totul era cufundat în beznă.

— Aici miroase parcă a putregai, am spus eu.

— Prostii! Vino!

Gideon încuie ușa în urma noastră, luă făclia din mâna mea și păși în coridorul întunecat. Eu m-am ținut după el.

— Nu vrei să mă legi din nou la ochi? Am întrebat eu, jumătate în glumă.

— Este întuneric beznă, oricum n-ai cum să ții minte în vecii vecilor locul, răspunse Gideon. Un motiv în plus să rămâi mereu prin preajma mea. Căci, în cel mult trei ore, trebuie să ne întoarcem aici jos.

Un motiv în plus pentru care ar fi trebuit să cunosc drumul. Altfel, cum m-aș fi descurcat dacă lui Gideon i s-ar fi întâmplat ceva sau dacă am fi fost separați? Nu fusese un plan prea bun să fiu lăsată așa, în ceață. Dar mi-am mușcat limba. Nu aveam nici un chef să mă pun rău chiar acum cu Domnul Atotștiutor.

Mirosea a mucegai, mult mai rău decât în vremea noastră. În ce an ne întorseserăm oare?

Mirosul ăsta era cu adevărat aparte, ca și când aici, jos, se găsea ceva în putrefacție. Din nu știu ce motiv, m-am gândit deodată la șobolani. În filme, coridoarele lungi și întunecoase și făcliile veneau mereu la pachet cu șobolani! Șobolani negri și siniștri, ai căror ochi luceau în întuneric. Sau șobolani morți. Ah, da, și păianjeni. Păianjenii fac și ei parte din decor. Mă străduiam să nu mă ating de pereți și să nu-mi închipui cum s-ar fi agățat de tivul rochiei mele niște păianjeni mari, care s-ar fi strecurat pe sub rochie pentru a mi se urca pe picioarele goale...

În loc de asta, am început să număr pașii dintre cotituri. După douăzeci și patru de pași, am luat-o la dreapta, după cincizeci și cinci de pași, la stânga, apoi încă o dată la stânga și am ajuns la o scară în spirală care ducea în sus. Mi-am ridicat rochia cât de mult am putut, ca să pot ține pasul cu Gideon. Undeva, acolo sus, se zărea o lumină, care se intensifica pe măsură ce urcam, până ce, în sfârșit, am ajuns la un coridor larg, luminat de multe făclii prinse de pereți. La capătul coridorului era o ușă mare, în stânga și-n dreapta acesteia aflându-se două armuri cavaleriești, la fel de ruginite ca în timpurile noastre.

Din fericire, nu vedeam nici un șobolan. Cu toate astea, aveam senzația că eram privită și, cu cât ne apropiam mai mult de ușă, cu atât mai intensă devenea această senzație. M-am uitat împrejur, dar coridorul era gol.

Când una dintre armurile cavaleriești își mișcă brusc brațul, tăindu-ne calea cu o lance periculoasă (sau ce-o fi fost aia), am încremenit pe loc, simțind că nu mai aveam aer. Acum știam cine ne privea.

Absolut fără rost, armura mai spuse și „Stai!”, cu o voce ca de tinichea.

Mi-a venit să țip de spaimă, dar nici de data asta nu am putut să scot nici un sunet. În orice caz, îmi dădeam seama destul de repede că nu armura se mișcase și vorbise, ci omul care era ascuns în ea. Cealaltă armură părea să fie și ea locuită.

— Trebuie să vorbim cu Maestrul, zise Gideon. Într-o problemă urgentă.

— Parola, ceru a doua armură.

— Qua redit nescitis, răspunse Gideon.

Ah da, exact. Pentru o secundă, am fost sincer impresionată. Gideon chiar ținuse minte chestia aia.

— Puteți trece, spuse prima armură și chiar ne deschise ușa.

În spatele ușii se întindea un nou coridor, și acesta luminat de făclii. Gideon înfipse făclia noastră într-un suport din perete și pomi mai departe în grabă, iar eu pe urmele lui, atât de repede cât îmi permitea crinolina. Între timp, începusem să cam gâfâi.

— E ca într-un film de groază. Aproape că mi-a stat inima în loc. Am crezut că sunt de decor chestiile alea! Adică, e clar că armurile nu sunt chiar ceva modern în secolul al XVIII-lea, nu? Și nici ceva neapărat folositor, mă gândesc.

— Gărzile le poartă pentru a respecta tradiția, spuse Gideon. Nici în vremurile noastre nu e altfel.

— Dar nu am văzut nici un cavaler în armură în vremurile noastre.

Apoi însă mi-am dat seama că era totuși posibil să fi văzut unii, dar crezusem că era vorba despre armuri fără cavaleri în ele.

— Grăbește-te și tu puțin, mă îndemnă Gideon.

Îi era ușor să vorbească, el nu trebuia să tragă după el o fustă de mărimea unui cort de o persoană.

— Cine este Maestrul?

— Ordinul are un Mare-Maestru care îl prezidează. În aceste timpuri, acesta este, desigur, contele însuși. Ordinul este încă la începuturi, contele l-a fondat abia în urmă cu treizeci și șapte de ani. Chiar și mai târziu, conducerea va fi preluată adesea de membri ai familiei de Villiers.

Asta voia să însemne că acest conte de Saint-Germain făcea parte din familia de Villiers? Și-atunci, de ce îl chema Saint-Germain?

— Iar azi? Ăăă, vreau să zic, în vremurile noastre? Cine este Mare-Maestru?

— În momentul de față, este unchiul meu, Falk, spuse Gideon. El i-a luat locul bunicului tău, lordul Montrose.

— Așa, deci.

Mamă, veselul meu bunic Mare-Maestru al Lojei Secrete a contelui de Saint-Germain! Și eu care crezusem mereu că era total sub papucul bunicii.

— Și-atunci, Lady Arista ce loc ocupă în ordin?

— Niciunul. Femeile nu pot deveni membre ale lojei. Cele mai apropiate rude ale membrilor Cercului Inițiaților de grad înalt fac parte automat din Cercul Extern al Inițiaților, dar nu au nici un cuvânt de spus.

Era clar.

Poate că felul în care se purta cu mine era ceva înnăscut la toți bărbații din familia de Villiers? Un fel de defecțiune genetică, din cauza căreia nu aveau pentru femei decât un rânjet disprețuitor? Pe de altă parte, cu Charlotte se purtase foarte politicos. Și trebuia să recunosc că, măcar în acele momente, părea cât de cât bine-crescut.

— De ce îi spuneți voi propriei bunici Lady Arista? Întrebă el. De ce nu-i spuneți buni sau bunicuță, la fel ca restul copiilor?

— Nu știu, pur și simplu, am răspuns eu. De ce nu au voie femeile să fie membre?

Gideon întinse un braț după mine și mă împinse în spatele lui.

— Vrei să-ți ții puțin gura?

— Poftim?

La capătul coridorului era încă o scară. De sus venea lumină naturală, însă, înainte să ajungem la scară, din umbră ieșiră doi bărbați cu spadele scoase, ca și cum ne-ar fi așteptat acolo.

— Ziua bună, spuse Gideon, care, spre deosebire de mine, nici măcar nu tresărise.

Dar își duse, totuși, mâna la spadă.

— Parola! Strigă primul bărbat.

— Ați fost și ieri aici, comentă celălalt bărbat și făcu un pas înspre noi, pentru a se uita mai atent la Gideon. Sau fratele dumneavoastră mai mic. Asemănarea este izbitoare.

— Țsta e băiatul care răsare de nicăieri? Întrebă celălalt bărbat.

Amândoi se holbau la Gideon cu gura căscată. Purtau haine asemănătoare cu ale lui, iar Madame Rossini avea, în mod evident, dreptate: bărbatul din perioada rococo adora culorile. Cei doi din fața mea purtau turcoaz cu floricele lila combinat cu roșu și maro, iar unul dintre ei avea o redingotă fix galben citron. Ar fi trebuit să mi se pară de-a dreptul îngrozitor, dar era totuși ceva la ei. Erau foarte... colorați.

Ambii purtau peruci, care, în zona urechilor, aveau bucle ca niște cârnăciori, iar la spate le atârna o codiță împletită, legată cu o panglică de mătase.

— Să spunem că știu niște unghere din casa asta care vouă vă sunt necunoscute, spuse Gideon cu un zâmbet arogant. Eu și însoțitoarea mea trebuie să-i vorbim Maestrului. Într-o problemă urgentă.

— Așa, frumos, te bagi pe tine la înaintare, am murmurat eu.

— Parola?

Quark edit bisquitis. Sau cam așa ceva.

— Qua redit nescitis, spuse Gideon.

Am fost pe-aproape.

Unsprezece.

Bărbatul cu redingotă galbenă își puse spada la loc în teacă.

— Urmați-mă!

Am privit curioasă prin prima fereastră pe lângă care am trecut.

Așadar, așa arăta secolul al XVIII-lea. De emoție, pielea capului începu să mă furnice. Am văzut însă doar o curte interioară drăguță, cu o fântână arteziană în mijloc, exact cea pe care o mai văzusem o dată.

Iar am luat-o pe niște scări în sus. Gideon îmi dădu întâietate.

— Ai fost ieri aici? Am întrebat eu curioasă, în șoaptă, astfel ca tipul în galben, care mergea doar cu câțiva pași în fața noastră, să nu ne poată înțelege.

— Pentru ei, a fost ieri, spuse Gideon. Pentru mine, au trecut aproape doi ani.

— Și de ce ai venit aici?

— M-am prezentat contelui și a trebuit să-i dau de veste că primul cronograf fusese furat.

— Cu siguranță, nu a fost prea încântat.

Gălbejitul se făcea că nu ne asculta, dar se putea vedea cum urechile-i ascunse sub cârnăciorii de păr se ciuleau pe furiș.

— A primit vestea cu mai multă stăpânire de sine decât mă așteptam, spuse Gideon. Și, după prima sperietură, a fost foarte bucuros să afle că al doilea cronograf era funcțional și că noi aveam astfel încă o șansă să ducem totul la bun sfârșit.

— Acum, cronograful unde se află? Am șoptit eu. Vreau să spun în momentul ăsta, în aceste timpuri.

— Probabil că undeva în clădirea asta. Conte nu va mai sta mult timp departe de el, căci și el trebuie să elipseze, pentru a împiedica salturile necontrolate în timp.

— De ce nu putem, pur și simplu, să luăm cronograful de aici cu noi în viitor?

— Dintr-o mulțime de motive, spuse Gideon.

Tonul lui se schimbă. Nu mai era chiar așa de arogant. În schimb, devenise ocrotitor.

— Cele mai importante dintre ele sunt, probabil, evidente. Una dintre cele douăsprezece reguli de aur ale Gardienilor referitoare la folosirea cronografului sună astfel: „continuumul nu trebuie niciodată întrerupt”. Dacă am lua cronograful cu noi în viitor, contele și călătorii în timp născuți după el ar fi forțați să se descurce fără.

— Da, dar nici nu l-ar putea șparli cineva.

Gideon clătină din cap.

— Se vede că nu prea te-ai ocupat cu natura timpului până acum. Există lanțuri de evenimente pe care ar fi foarte periculos să le întrerupi. În cel mai rău caz, probabil că nici nu te-ai mai naște.

— Înțeleg, am mințit eu.

Între timp, ajunseserăm la primul etaj, trecuserăm pe lângă alți doi bărbați înarmați cu spade, cu care Gălbejitul schimbă două vorbe rapide și șoptite. Cum era parola aia? Nu-mi venea în minte decât Qua nesquick mosquitoes. Era absolut necesar să-mi înlocuiesc creierul.

Ambii bărbați se uită la Gideon și la mine cu o curiozitate nedisimulată, și abia am trecut de ei, că și reîncepură să șușotească. Tare mi-ar mai fi plăcut să aud ce-și spuneau.

Gălbejitul bătu la o ușă. Înăuntru, un alt bărbat ședea la o masă de scris, având și el perucă - una blondă - și haine colorate. În partea de sus te orbeau o redingotă turcoaz și o vestă înflorată, iar de sub masă îți râdeau o pereche de bermude roșii și niște dresuri dungate. Deja nu mă mai surprindea nimic.

— Domnule secretar, spuse Gălbejitul. A sosit iar vizitatorul de ieri și știe din nou parola...

Secretarul îl privi neîncrezător pe Gideon direct în față.

— Cum puteți ști parola când noi abia acum două ore am dat-o și nimeni nu a părăsit această casă în aceste două ore? Toate intrările sunt păzite. Și ea cine e? Femeile nu au ce căuta aici.

Am vrut să-mi rostesc politicoasă numele, dar Gideon mă apucă de braț și mă întrerupse.

— Trebuie să vorbim cu contele. Într-o problemă urgentă. Este foarte presant.

— Au venit de jos, spuse Gălbejitul.

— Dar contele nu e în clădire, replică secretarul. Sări în sus, frământându-și mâinile. Am putea trimite un sol...

— Nu, trebuie să-i vorbim personal. Nu avem timp să trimitem soli încolo și-ncoace. Unde se află contele în acest moment?

— Este în ospeție la lordul Brompton, în noua sa casă din Wigmore Street. O întrevedere de maximă importanță, pe care a solicitat-o imediat după vizita de ieri a Domniei Voastre.

Gideon înjură încet.

— Avem nevoie de o caleașcă, să ne ducă pe Wigmore Street. Degrabă.

— Pot să aranjez asta, spuse secretarul și-i făcu un semn din cap Gălbejitului. Ocupă-te personal, Wilbour.

— Dar timpul nu cumva e cam limitat? Am întrebat eu, negândindu-mă decât la lungul drum de înapoiere prin pivnița mucegăită. Până ajungem cu o caleașcă pe Wigmore Street...

În Wigmore Street era cabinetul stomatologului nostru. Următoarea stație de metrou era Bond Street. Însă de aici trebuia probabil să schimbi cel puțin o dată. După cum am spus, asta dacă mergeai cu metrourul! Nici nu voiam să-mi imaginez cât avea să dureze drumul într-o caleașcă.

— Poate că ar fi mai bine să revenim altă dată.

— Nu, spuse Gideon și-mi zâmbi.

Avea pe chip o expresie pe care nu am reușit s-o deslușesc. Să fi fost setea de aventură?

— Mai avem la dispoziție mai bine de două ore și jumătate, spuse el binedispus. Mergem pe Wigmore Street.

Plimbarea cu caleașca prin Londra a fost cel mai palpitant lucru pe care-l trăisem până atunci. Din nu știu ce motiv, îmi închipuisem Londra fără mașini foarte liniștită, cu oameni cu umbrele și pălării plimbându-se pe străzi, din când în când câte o trăsură confortabilă trecând în tropotul cailor, fără duhoare de gaze de eșapament, fără taxiuri care dau năvală cu așa o nesimțire, că ar fi în stare să te calce chiar și dacă traversezi pe verde.

În realitate, atmosfera era oricum, numai liniștită nu. În primul rând că ploua. Și, în al doilea rând, traficul era, chiar și fără automobile și autobuze, extrem de haotic: trăsuri și căruțe de toate felurile se înghesuiau una lângă alta, apa din băltoace și noroiul săreau în toate direcțiile. E drept că pe străzi nu mirosea a gaze de eșapament, dar nici a altceva mai plăcut, un pic a alterat și, în plus, a rahat de cai și de altă proveniență.

Niciodată nu mai văzusem atâția cai laolaltă. Numai caleașca noastră era trasă de patru, toți negri și minunați. Bărbatul în redingotă galbenă stătea pe capra caleștii și mâna cailor prin mulțime cu o viteză amețitoare. Caleașca se zgâlțâia cu brutalitate, iar când cailor lua o curbă, credeam, de fiecare dată, că aveam să ne răsturnăm. De teamă și pentru că mă încordam așa de tare ca să nu mă prăvălesc peste Gideon la hopuri, abia dacă am văzut ceva din Londra care trecea prin dreptul ferestrei caleștii. Când mă uitam afară, nu-mi era cunoscut nimic, dar absolut nimic. Era ca și cum aterizasem în cu totul și cu totul alt oraș.

— Aceasta este Kingsway, spuse Gideon. De nerecunoscut, nu-i așa?

Vizitiul nostru iniție o manevră de depășire îndrăznească a unui car cu boi și a unei călești asemănătoare cu a noastră. De data asta nu m-am mai putut opune gravitației, care m-a izbit de Gideon.

— Tipul ăsta se crede Ben-Hur, am comentat eu, retrăgându-mă în colțișorul meu.

— Mersul cu caleașca este extrem de distractiv, zise Gideon, parcă invidios pe omul de pe capră. Sigur că e și mai distractiv cu una descoperită. Eu prefer un faeton.

Caleașca se clătină din nou, iar mie mi se cam făcea rău. Chestia asta nu era nicidecum pentru cei cu stomacul sensibil.

— Eu cred că prefer un Jaguar, am spus cam fără vlagă.

În orice caz, trebuia să recunosc că ajunseseam pe Wigmore Street mai repede decât aş fi crezut că era posibil. M-am uitat în jurul meu după ce am coborât în fața unei case impresionante, dar nu recunoșteam nimic din vremurile noastre în această parte a orașului, deși trebuia, din păcate, să merg la stomatolog mai des decât mi-ar fi făcut plăcere. Totuși, plutea o ușoară senzație de familiaritate peste tot. Și nici nu mai ploua.

Lacheul care ne deschise ușa ne spuse inițial că lordul Brompton nu era acasă, dar Gideon îl convinse că știa contrariul și că ar fi făcut mai bine să ne ducă imediat la lord și la oaspetele lui, dacă nu dorea să-și piardă slujba chiar în ziua aceea. Îi puse bărbatului intimidat inelul lui cu sigiliu în palmă și-i ordonă să se grăbească.

— Ai propriul inel cu sigiliu? Am întrebat eu, în timp ce așteptam în camera de la intrare.

— Desigur, spuse Gideon. Ești înfricoșată?

— De ce? Ar trebui?

Încă mai simțeam călătoria cu caleașca atât de adânc în oase, încât, în acel moment, nu-mi puteam imagina altceva mai impresionant. Însă, după ce Gideon aduse vorba, inima-mi începu a bate ca nebuna. Îmi veni în minte ce-mi spusese mama despre contele de Saint-Germain. Dacă omul ăsta chiar putea citi gândurile...

Mi-am pipăit părul coafat, care probabil că se ciufulise rău în urma călătoriei cu caleașca.

— Este impecabil, spuse Gideon cu un zâmbet discret.

Asta ce mai voia să însemne? Voia cu tot dinadinsul să mă vadă emoționată?

— Știi ce? Pe bucătăreasa noastră tot Brompton o cheamă, am spus eu, pentru a-mi masca intimidarea.

— Da, lumea este mică, replică Gideon.

Lacheul veni în fugă pe scări, cu cozile redingotei fluturându-i.

— Domnii vă așteaptă.

L-am urmat pe bărbat până la primul etaj.

— Poate, într-adevăr, să citească gândurile? Am șoptit eu.

— Lacheul? Murmură și Gideon. Sper că nu. Tocmai mă gândeam că seamănă cu o nevăstuică.

Asta era cumva o abordare umoristică? Domnul la-o-parte-dincalea-mea-călătorească-în-timp-și-sunt-într-o-misiune-importantă chiar făcea o glumă? Am schițat un rânjel scurt. (La urma urmei, trebuia să influențăm pozitiv această apucătură.)

— Nu lacheul. Contele, am spus eu.

Încuviință din cap.

- Cel puțin, așa se zice.
- Ție ți-a citit gândurile?
- Dacă a făcut-o, nu am observat nimic.

Lacheul ne deschise o ușă și făcu o plecăciune adâncă. Eu am rămas pe loc. Poate că nu trebuia să gândesc deloc? Dar asta era absolut imposibil. Numai ce am încercat să nu mă gândesc la nimic, că un milion de gânduri mi-au și năvălit în cap.

- Doamna mai întâi, spuse Gideon și mă împinse delicat peste prag.

Am înaintat câțiva pași, după care m-am oprit iar, neștiind ce se aștepta de la mine. Gideon mă urmă. Lacheul închise ușa în urma noastră, după ce mai făcu o plecăciune adâncă.

Ne aflam într-un salon mare, rafinat aranjat, cu ferestre înalte și draperii brodate, care s-ar fi pretat foarte bine și ca rochie.

Trei bărbați ne priveau. Primul era un domn gras, care se putu ridica din scaun numai cu mare greutate, al doilea, mai tânăr, cu o constituție extrem de musculoasă, era singurul care nu purta perucă, iar al treilea era slab și înalt, trăsăturile feței lui asemănându-se cu cele ale portretului din arhivă. Contele de Saint-Germain.

Gideon se înclină, dar nu așa de adânc precum lacheul. Cei trei bărbați se plecară și ei.

Eu nu am făcut nimic. Nimeni nu mă învățase cum se fac plecăciunile când porți crinolină. Și apoi, găseam plecăciunile stupide.

— Nu m-am gândit c-o să vă reîntâlnesc atât de curând, tinere prieten, spuse cel despre care credeam eu că e contele de Saint-Germain.

Fața toată-i radia. Lordule Brompton, permiteți-mi să vi-l prezint pe stră-strănepotul stră-strănepotului meu. Gideon de Villiers.

- Lordul Brompton!

Și din nou o mică plecăciune. E clar că datul mâinii nu era încă la modă.

— Consider că urmașii mei au evoluat, cel puțin vizual, foarte frumos, spuse contele. E clar că am avut totuși mână bună când mi-am ales doamna inimii. Nasul exagerat de coroiat a dispărut complet.

— Ah, onorabile conte! Încercați din nou să mă impresionați cu incredibilele istorisiri ale Domniei Voastre, spuse lordul Brompton, lăsându-se din nou să cadă în scaunul său, care părea atât de minuscul, încât mi-era teamă că ar fi putut să se frângă pe loc.

Lordul nu era doar un pic mai rotunjour decât, să zicem, domnul George... Era de-a dreptul extrem de gras!

— Dar nu mă opun, continuă el, iar în ochisorii lui de porcușor se putea citi încântarea. Mă distrez totdeauna de minune cu voi. La fiecare câteva secunde, apare câte o surpriză.

Contele râse și se întoarse către bărbatul mai tânăr, fără perucă.

— Lordul Brompton este și rămâne un sceptic, dragă Miro! Ar trebui să ne punem mai mult mintea la contribuție pentru a-l convinge.

Bărbatul răspunse ceva într-o limbă străină, care suna dur și sacadat, iar contele râse iar. Se întoarse către Gideon.

— Acesta, dragul meu nepot, este bunul meu prieten și frate de suflet Miro Rakoczy, mai bine cunoscut din Analele Gardienilor drept Leopardul Negru.

— Încântat, spuse Gideon.

Din nou plecăciuni din partea ambilor.

Rakoczy! De unde știam eu numele ăsta? Și de ce îmi inspira privirea lui un sentiment atât de neplăcut?

Un zâmbet ondulă buzele contelui pe măsură ce privirea lui lunecă încet asupra siluetei mele. Am căutat automat o asemănare între el și Gideon sau Falk de Villiers. Dar nu găseam niciuna.

Ochii contelui erau foarte negri, iar privirea lui avea ceva penetrant, fapt ce m-a făcut să mă gândesc din nou la vorbele mamei mele.

Să mă gândesc! Sub nici o formă. Totuși, trebuia să-i dau ceva de lucru creierului meu, așa că am început să cânt în gând God save the Queen.

Contele trecu pe limba franceză, pe care nu am înțeles-o imediat (mai ales că eu tocmai intonam fervent în gând imnul național), însă, cu o oarecare întârziere și cu niște cuvinte lipsă, din cauza vocabularului meu sărăcăcios, am tradus aproximativ următoarele:

— Iar tu, drăgălașo, ești, așadar, o [cuvânt lipsă] a bunei [cuvânt lipsă] Jeanne d'Urfe. Mi s-a spus că ai avea părul roșcat.

Ia te uită, învățarea vocabularului chiar era esențială în stăpânirea unei limbi străine, așa cum spunea mereu profesorul nostru de franceză. În plus, nu cunoșteam, din păcate, nici o Jeanne d'Urfe, motiv pentru care nu am reușit să pătrund în întregime sensul frazei.

— Nu înțelege franceza, spuse Gideon, tot în franceză. Și nu este fata pe care o așteptați.

— Cum este posibil? Contele scutură din cap. Asta este absolut [cuvânt lipsă].

— Din păcate, a fost pregătită fata greșită pentru [cuvânt lipsă].

Da, din păcate.

— O eroare? Oricum, totul mi se pare o eroare.

— Aceasta este Gwendolyn Shepherd și e verișoara sus-numitei Charlotte Montrose, despre care v-am povestit ieri.

— Așadar, tot o nepoată de-a lordului Montrose, ultimul [cuvânt lipsă]. Și astfel, verișoară a [cuvânt lipsă]?

Contele de Saint-Germain mă studie cu ochii lui negri, iar eu am început din nou să cânt în gând.

Send her victorious, happy and glorious...

— Această [cuvânt lipsă] [cuvânt lipsă] este ceva ce, pur și simplu, nu vreau să înțeleg.

— Savanții noștri spun că este destul de posibil [cuvânt lipsă] genetică despre...

Contele ridică mâna pentru a-l întrerupe pe Gideon.

— Știu, știu! După legile savanților, se poate să și reușească. Cu toate acestea, ceva mă neliniștește.

Aici, eram doi care simțeam la fel.

— Așadar, nu știe franceză? Întrebă el, de data asta în germană.
Cu germana mă descurcam ceva mai bine (totuși, aveam constant nota B, de patru ani), dar și aici au apărut cuvinte stupide, pe care nu le-am înțeles.

— De ce este așa de prost pregătită?

— Nu este deloc pregătită, conte. Nu vorbește nici o limbă străină. Gideon vorbea acum în germană. Și este din absolut orice punct de vedere [cuvânt lipsă]. Charlotte și Gwendolyn s-au născut în aceeași zi. Dintr-o eroare, s-a crezut că Gwendolyn s-a născut cu o zi mai târziu.

— Dar cum s-a putut scăpa asta din vedere?

Ah, acum înțelegeam, în sfârșit, fiecare cuvânt. Trecuseră din nou pe engleză, pe care contele o vorbea absolut fără accent.

— De ce am sentimentul că Gardienii din timpul tău nu-și mai iau foarte în serios munca?

— Cred că veți găsi răspunsul în această scrisoare.

Gideon scoase un plic sigilat din buzunaul interior al redingotei și i-l înmână contelui.

O privire sfredelitoare se aținti asupra mea.

Frustrate their knavish tricks, on thee our hopes we fix, God save us all...

Evitam cu stăruință ochii lui negri, uitându-mă în schimb la ceilalți doi bărbați. Lordul Brompton părea să nu fi înțeles mai multe cuvinte decât mine (gura-i așezată deasupra nenumăratelor rânduri de bărbii era ușor întredeschisă, ceea ce-l făcea să arate puțin cam tâmpițel), iar celălalt bărbat, Rakoczy, își studia cu atenție unghiile.

Era tânăr încă, să fi avut poate înjur de treizeci de ani, cu păr negru și o față slabă și alungită. Ar fi putut arăta foarte bine, însă buzele-i erau încovoiate, ca și când ar fi simțit un gust extrem de dezgustător pe limbă, iar pielea avea o paloare bolnăvicioasă.

Încercam să-mi dau seama dacă nu cumva avea pudră gri-deschis pe față, când, brusc, își ridică privirea și mă privi fix în ochi. Avea ochii negri ca smoala, de nici nu puteam distinge unde se termina pupila și unde începea irisul. Arătau bizar de lipsiți de viață, dar nu îmi dădeam seama de ce.

Am început automat să intonez din nou în gând God Save the Queen. Între timp, contele rupsese sigiliul și despăturise scrisoare. Scoase un oftat și începu s-o citească. Din când în când, ridica privirea și se uita la mine. Eu încă nu mă mișcasem din loc.

Not in this land alone, but be God's mercies known...

Oare ce scria în scrisoare? Cine o scrisese? Lordul Brompton și Rakoczy păreau și ei interesați de asta. Lordul Brompton își întinse gâtul gras, pentru a arunca o privire pe text, în timp ce Rakoczy se concentra mai mult pe chipul contelui. Era clar că se născuse cu expresia aceea de dezgust din jurul gurii.

Când întoarse din nou privirea spre mine, mi se sculă tot părul de pe brațe. Ochii-i arătau precum două găuri negre, iar acum descopeream și de ce păreau atât de lipsiți de viață: lipsea acel mic reflex la contactul cu lumina,

scânteia stălucitoare care dădea de obicei viață ochilor. Era nu numai ciudat, ci de-a dreptul sinistru. Mă bucuram că între mine și acei ochi era o distanță de cel puțin cinci metri.

— Mama ta, copilă dragă, pare o persoană neobișnuit de încăpățânată, nu-i așa? Conte terminase de citit scrisoarea și o împături la loc. Asupra motivelor ei nu putem decât să speculăm.

Se mai apropie câțiva pași, iar sub privirea lui sfredelitoare nu-mi mai aminteam nici măcar textul imnului național.

Dar atunci am recunoscut ceea ce, de la distanță și din cauza spaimei, nu văzusem: contele era bătrân. Deși ochii lui păreau că radiau literalmente de energie, ținuta lui era dreaptă, iar sunetul vocii era tânăr și vivace, semnele bătrâneții nu puteau fi ignorate. Pielea feței și a mâinilor era boțită precum pergamentul, venele ce o traversau luceau albastrui, ridurile neputând fi ascunse nici chiar de stratul de pudră. Etatea îi dădea o oarecare fragilitate, fapt care aproape că-mi umplu sufletul de compasiune.

În orice caz, îmi dispăru brusc orice senzație de frică. Era doar un bătrân, mai bătrân decât propria mea bunică.

— Gwendolyn nu este informată asupra motivelor mamei ei și nici nu este la curent cu evenimentele care au condus la această situație, spuse Gideon. Nu are habar de absolut nimic.

— Ciudat, foarte ciudat, spuse contele, în timp ce îmi mai dădu încă un ocol. Nu ne-am mai întâlnit, așadar, niciodată.

Bineînțeles că nu ne mai întâlniserăm niciodată, cum am fi putut să ne întâlnim?

— Dar nu te-ai afla aici dacă nu ai fi tu Rubinul. „Roșu de rubin, înzestrat cu magia corbului, închide în sol major cercul format din cei doisprezece.” Își încheie ocolul, se așază exact în fața mea și mă privi în ochi. Ce este magic la tine, fetițo?

From shore to shore. Lord make the nations see...

Ah! Ce făceam? Era doar un bătrân. Ar fi trebuit să mă port politicos și respectuos, și nu să mă holbez la el cum se holbează la un șarpe un iepure paralizat.

— Nu știu, domnule.

— Ce este aparte la tine? Spune-mi.

Ce era aparte la mine? În afară de faptul că, de două zile, puteam să călătoresc în trecut? Vocea mătușii Glenda îmi răsună brusc în urechi, zicând: „La Charlotte s-a putut vedea încă de când era bebeluș că e din alt aluat. Nu se compară deloc cu voi, copiii obișnuiți”.

— Nu cred că e ceva aparte la mine, domnule.

Contele plescăi din limbă.

— Posibil să ai dreptate. La urma urmei, e doar o poezie. O poezie de proveniență îndoielnică.

Și, brusc, păru că-și pierde interesul față de persoana mea și se întoarse către Gideon.

— Dragul meu fiu. Citesc plin de admirație ce ai făcut deja. Lancelot de Villiers, depistat în Belgia! William de Villiers, Cecilia Woodville – încântătorul

Acvamarine - și gemenii, pe care nu i-am cunoscut niciodată, sunt, de asemenea, identificați. Și, închipuiți-vă, lord Brompton, acest tânăr a vizitat-o chiar și pe Madame Jeanne d'Urfe, născută Pontcarre, la Paris și a convins-o să-i doneze puținel sânge.

— Vorbiți cumva despre acea Madame d'Urfe căreia tatăl meu îi datorează prietenia lui cu Pompadour și, în cele din urmă, și cu Domnia Voastră?

— Nu cunosc o alta, spuse contele.

— Dar această Madame d'Urfe este moartă de zece ani.

— De șapte, ca să fim exacti, spuse contele. Mă aflu la acel moment la curtea margrafului Karl Alexander von Ansbach. Ah, mă simt foarte legat de Germania. Interesul pentru francmasonerie și alchimie este acolo îmbucurător de mare. Așa cum mi s-a comunicat deja în urmă cu mulți ani, în Germania voi și muri.

— Vă abateți de la subiect, îl avertiză lordul Brompton. Cum este posibil ca acest tânăr s-o fi vizitat pe Madame d'Urfe la Paris? În urmă cu șapte ani nu era decât un copil.

— Dar nu gândiți în direcția în care trebuie, iubite lord. Întrebați-l pe Gideon când a avut plăcerea să recolteze sânge de la Madame d'Urfe.

Lordul îl privi pe Gideon întrebător.

— În mai 1759, răspuse Gideon.

Lordul izbucni într-un râs strident.

— Dar asta este imposibil! Abia dacă ați împlinit douăzeci de ani.

Contele râdea și el satisfăcut.

— 1759. Nu mi-a povestit niciodată despre asta, bătrână tăinuitoare de fleacuri.

— La acea vreme vă aflați și Domnia Voastră la Paris, dar eu aveam ordine stricte să nu îmi intersectez drumurile cu ale Domniei Voastre.

— Din cauza continuumului, știu. Contele suspină. Uneori sunt un pic împotriva propriei mele legi... Dar să revenim la draga de Jeanne. A trebuit să recurgi la violență? Dacă mă-ntrebi pe mine, nu a fost tocmai cooperantă.

— Mi-a povestit, spuse Gideon. Și mi-a mai povestit și cum i-ați sustras cronograful.

— Sustras! Nici măcar nu știa ce bijuterie moștenise de la bunica ei. Bietul aparat zăcea ca vai de el, inutil și disprețuit, într-o cutie prăfuită, aruncată undeva într-un pod. Mai devreme sau mai târziu, ar fi fost uitat de tot. Eu l-am salvat și i-am redat destinația inițială. Și, grație geniului care se va alătura lojei mele și în viitor, el este și astăzi funcțional. Este aproape o minune.

— În plus, Madame mai afirma că aproape ați fi strangulat-o doar pentru că n-ar fi știut data de naștere și numele de fată al străbunicii ei.

Strangulat? Asta e de-a dreptul îngrozitor!

— Da, corect. Goluri de memorie de genul ăsta m-au costat infinit de mult timp, pe care l-am petrecut îngropat în vechi catastife bisericesti, în loc să-l fi dedicat altor lucruri mai importante. Jeanne este o persoană deosebit

de răzbunătoare. E cu atât mai de apreciat faptul că ați reușit s-o determinați să coopereze.

Gideon zâmbi.

— Ușor n-a fost. Dar e clar că i-am inspirat încredere. În plus, am dansat cu dumneaei gavota. Și am ascultat răbdător cum s-a plâns de Domnia Voastră.

— Ce nedrept! Și doar i-am înlesnit un flirt cu Casanova! Și, chiar dacă acesta nu urmărise decât banii ei, tot a fost invidiată de multe femei. Iar eu am împărțit frățeste cronograful cu ea. Dacă nu m-ar fi avut pe mine... Conte se întoarse din nou spre mine, vizibil binedispus. Muiere nerecunoscătoare, strămoașa asta a ta. Din păcate, nedăruită cu o inteligență prea strălucită. Cred că nu a înțeles niciodată cu adevărat ce se întâmpla cu ea, sărmana bătrână. Mai era și ofensată că, în Cercul Celor Doisprezece, ei i se repartizase doar citrinul., yoi de ce aveți voie să fiți smarald, și eu – doar un mizerabil de citrin?„ spunea. „Cine se respectă cât de puțin în ziua de azi nici nu mai poartă citrin.” Râse ca pentru sine. Era, mtr-adevăr, de o naivitate pe care cei de teapa ei o merită. Tare aș vrea să știu cât de des a mai călătorit ea în timp la bătrânețe. Poate că deloc. Oricum, nu a fost niciodată o mare călătoare. Uneori trecea o lună încheiată fără să dispară. Aș spune că sângele femeiesc este mult mai laș decât al nostru. La fel cum mintea femeilor este mult mai puțin ascuțită decât a bărbaților. Ai fi de acord cu mine în această privință, fetițo?

„Șovinist bătrân!” am gândit eu plecând privirea. „Plicticos flecar și înfumurat.” Cerule! Eram nebună! Doar nu trebuia să gândesc nimic!

Dar era clar că lucrurile nu stăteau așa de bine în privința abilităților contelui de a citi gândurile, căci acesta râse din nou satisfăcut.

— Prea vorbăreață nu este, așa-i?

— E doar timidă, spuse Gideon.

„Intimidată” ar fi fost termenul mai potrivit.

— Nu există muieri timide, dădu contele replica. Sub o aplecare a privirii aparent timidă nu se ascunde decât nerozia lor.

Ajungeam tot mai mult la concluzia că nu trebuia să-mi fie teamă de el. Nu era decât un bunicuț narcisist și misogin, căruia-i făcea plăcere să se audă vorbind.

— Nu aveți o părere prea bună despre sexul feminin, remarcă lordul Brompton.

— Dar nu e adevărat! Răspunse contele. Iubesc femeile! Sincer! Doar că nu sunt de părere că posedă acel gen de percepție care să ajute omenirea să evolueze. De aceea nu au ce căuta în loja mea. Îi adresă lordului un zâmbet radios.

— Și, apropo, nu arareori acesta este pentru mulți bărbați argumentul crucial când solicită să devină membri.

— Și totuși femeile vă iubesc! Tatăl meu nu obosea niciodată să-mi povestească despre succesele Domniei Voastre la femei. Atât aici, la Londra, cât și la Paris se pare că ele vi s-au aruncat la picioare în toate epocile.

Contele se desfătă pe dată cu amintirile vremurilor când era adulat de femei.

— Nu este chiar așa de greu să vrăjești femeile și să le supui propriei tale voințe, stimat lord. Toate sunt la fel. Dacă nu aș fi fost ocupat cu această poziție superioară, de mult aș fi scris un manual pentru bărbați, cu sfaturi de abordare corectă a femeilor.

Da, sigur. Aveam la îndemână și un titlu potrivit. Sugrumă și câștigi. Sau: Minciunile cu care să înmoui orice femeie. Aproape că-mi venea să râd tare. Apoi însă am observat că Rakoczy mă studia foarte atent, iar dispoziția mea neroadă dispăru la fel de brusc cum apăruse.

Eram de-a dreptul nebună! Ochii aceia negri îi fixară pe ai mei pentru o secundă, după care am plecat privirea către podeaua de mozaic dinaintea mea și am încercat să-mi înving sentimentul de panică amestecată cu teamă ce amenința să mă cuprindă. Nu contele era cel cu care trebuia să am mare grijă aici – asta era, în orice caz, stabilit. Însă tocmai de aceea nu trebuia încă să mă simt în siguranță.

— Totul este atât de distractiv, spuse lordul Brompton. Bărbia lui dublă se cutremură de plăcere. Fără îndoială că ați fi fost niște actori teribili voi și tovarășii voștri. Cum a spus tatăl meu, puteți să zăpăciți omul cu poveștile Domniei Voastre, iubite conte de Saint-Germain. Din păcate, nu puteți demonstra nimic din toate astea. Până în momentul de față, nu mi-ați prezentat nici măcar un truc.

— Truc! Strigă contele. Oh, iubite lord, sunteți o fire șovăielnică. Mi-aș fi pierdut de mult răbdarea dacă nu m-aș fi simțit îndatorat față de tatăl Domniei Voastre, Dumnezeu să-l aibă-n pază. Și dacă interesul meu pentru banii și influența Domniei Voastre nu ar fi atât de mare.

Lordul râse un pic încurcat.

— Cel puțin, sunteți sincer.

— Alchimia nu se face fără protectori.

Contele se întoarse cu avânt către Rakoczy.

— Va trebui să-i prezentăm bunului nostru lord câteva trucuri, Miro. Face parte dintre oamenii care cred numai ceea ce văd. Dar mai întâi trebuie să schimb câteva vorbe cu strănepotul meu între patru ochi și să întocmesc o scrisoare pentru Marele-Maestru din viitor al lojei mele.

— Puteți merge în cabinetul de alături pentru asta, spuse lordul, indicând o ușă din spatele său. Și sunt nerăbdător să văd reprezentația.

— Vino, fiule! Contele îl luă de braț pe Gideon. Sunt anumite lucruri despre care aș avea niște întrebări. Și unele pe care ar trebui să le știi.

— Avem la dispoziție cel mult o jumătate de oră, spuse Gideon, privindu-și ceasul de buzunar, prins cu un lanț de aur de vestă. Apoi trebuie să ne întoarcem la Temple.

— E de ajuns, zise contele. Scriu repede și pot să fac două lucruri deodată: să vorbesc și să scriu.

Gideon râse scurt. Părea că-l considera pe conte chiar glumeț și, în mod evident, uitase complet că mai eram și eu acolo.

Mi-am dres glasul ușor. La jumătatea drumului înspre ușă, se întoarse către mine și ridică întrebător o sprânceană.

I-am răspuns și eu tot mutește, căci cu voce tare nu aveam cum să spun: „Să nu cumva să mă lași singură cu ciudații ăștia”.

Gideon ezită.

— N-ar face decât să ne deranjeze, spuse contele.

— Așteaptă-mă aici, îmi ceru Gideon neașteptat de blând.

— Lordul și Miro îi vor ține companie cât lipsim, adăugă contele. Puteți s-o întrebați una, alta despre viitor. Este o ocazie unică. Vine din secolul XXI, întrebați-o despre trenurile electrice, care vor străbate Londra pe sub pământ. Sau despre aparate de zbor argintii, care se ridică de la pământ cu un zgomot cât răgetul a mii de lei și care pot traversa marea la înălțimi de mulți kilometri.

Lordul râdea cu așa o poftă, că de data asta chiar îmi făceam griji pentru scaunul pe care ședea. Fiecare bucată de șuncă din corpul lui se mișca amenințător.

— Altceva?

Nu-mi doream sub nici o formă să rămân singură cu el și cu Rakoczy. Dar Gideon nu făcu decât să-mi zâmbească, deși eu îi aruncasem o privire imploratoare.

— Mă întorc imediat, spuse el.

Din Analele Gardienilor

12 iunie 1948

Turmalina Neagră, Paul de Villiers, a sosit astăzi în arhivă, elipsând, așa cum era stabilit, din anul 1992. Însă, de data aceasta a fost însoțit de o fată cu părul roșcat, care pretindea a se numi Lucy Montrose și a fi nepoata adeptului nostru Lucas Montrose. Semăna dramatic, din toate punctele de vedere, cu Arista Bishop (Linia de jad, nota numărul 4).

I-am condus pe amândoi în biroul lui Lucas. Acum este clar pentru toți că Lucas intenționează să o ceară în căsătorie pe Arista, și nu pe Claudine Seymoure, cum speram pentru el. (Deși trebuie spus că Arista are picioare mai bune și un rever cu adevărat iscusit.) Este foarte ciudat să primești vizita nepoților înainte de a veni pe lume copiii.

A consemnat: Kenneth de Villiers, Cercul Inițiaților.

Doisprezece.

Când ușa se închise în urma lui Gideon și a contelui, am făcut automat un pas înapoi.

— Vă puteți așeza fără grijă, spuse lordul, indicând unul dintre scăunelele delicate.

Rakoczy își crispă buzele. Țsta se voia cumva un zâmbet? Dacă da, ar fi trebuit să mai exerseze în fața oglinzii.

— Nu, mulțumesc. Prefer să rămân în picioare.

Și am mai făcut un pas înapoi, până ce aproape că m-am lovit de un heruvim despuiat, așezat pe un soclu, în dreapta ușii. Cu cât mai mare era distanța dintre mine și ochii aceia negri, cu atât mă simțeam mai în siguranță.

— Și chiar binevoii a veni din secolul XXI?

Ei, nu se putea spune chiar că binevoiam. Dar am dat aprobator din cap.

Lordul Brompton își frecă mâinile.

— Așadar, ia să vedem: ce rege domnește în Anglia în secolul XXI?

— Avem un prim-ministru care conduce țara, am spus eu ezitant.

Regina are mai mult sarcini reprezentative.

— Regina?

— Elisabeta a II-a. Este foarte drăguță. A venit chiar și la sărbătoarea multinațională care a avut loc în școala noastră anul trecut. Am intonat imnul național în șapte limbi diferite, iar Gordon Gelderman a obținut chiar și un autograf pe manualul de engleză, pe care l-a licitat apoi pe eBay pentru optzeci de lire. ăăă, dar asta probabil că nu vă spune nimic. În orice caz, avem un prim-ministru și un guvern cu membri aleși de popor.

Lordul Brompton răsse apreciativ.

— Aceasta este o perspectivă distractivă, nu-i așa, Rakoczy? Foarte amuzant la ce l-a mai dus mintea pe conte. Și cum arată lucrurile în Franța în secolul XXI?

— Cred că și acolo au un prim-ministru. Nu au rege, din câte știu, nici măcar în scop reprezentativ. Odată cu revoluția, au desființat nobilimea și instituția regală în același timp. Pe biata Maria Antoaneta au decapitat-o. Nu-i așa că e înfiorător?

— Oh, da, zise lordul răsând. Francezii sunt niște oameni cu totul înfiorători. De aceea nu prea-i putem tolera noi, englezii. Spune-mi, te rog, cu cine purtăm război în secolul XXI?

— Cu nimeni? Am spus eu, un pic cam nesigură. În orice caz, nu cu adevărat. Ne mai amestecăm ici și colo, câte puțin prin Orientul Apropiat. Ca să fiu sinceră, nu mă pricep deloc la politică, întrebați-mă mai bine ceva despre... frigidere. Desigur, nu cum funcționează, căci asta nu știu. Știu numai că funcționează. În fiecare locuință din Londra există un astfel de frigider în care se pot păstra brânză, lapte și carne zile întregi.

Lordul Brompton nu părea foarte interesat de frigidere. Rakoczy stătea tolănit pe scaun precum o pisică. Speram să nu-i vină ideea să se ridice.

— Puteți să mă întrebați și despre telefon, am spus eu repede. Deși nu pot explica exact cum funcționează.

La cum arăta acest lord Brompton, nici nu ar fi înțeles. La drept vorbind, părea de-a dreptul inutil și să-i explici principiul de funcționare a becului electric. Am încercat să găesc altceva care l-ar fi putut interesa.

— Și despre, ăăă... mai există și un tunel între Dover și Calais, construit pe sub canal.

Lordul Brompton găsi asta ieșit din comun de caraghios. Râdea în hohote și-și plesnea cu mâinile pulpele uriașe.

— Delicios! Delicios!

Tocmai începusem să mă mai destind, când Rakoczy spuse pentru prima oară ceva. Vorbea engleză cu accent puternic.

— Care este situația în Transilvania?

— Transilvania?

Patria contelui Dracula? Chiar vorbea serios? Am evitat să privesc în ochii lui negri. Poate chiar el era contele Dracula! În orice caz, culoarea tenului s-ar fi potrivit.

— Patria mea din frumoșii Carpați. Principatul Transilvaniei. Ce se întâmplă în Transilvania în secolul XXI?

Vocea suna un pic hârșăită și parcă ascundea ceva ce semăna a nostalgie.

— Și ce face poporul curuților?

Poporul - mă scuzați - al cui? Curuților? N-am auzit de ei.

— Păi, în Transilvania vremurilor noastre e liniște și pace, am spus eu circumspectă.

Ca să fiu sinceră, nici măcar nu știam unde se află Transilvania. De Carpați știam doar din auzite. Când Leslie vorbea despre unchiul ei din Yorkshire, atunci spunea și: „Locuiește undeva în Carpați”, iar pentru Lady Arista tot ce exista dincolo de Chelsea se numea „Carpați”. Mda, dar probabil că acești curuți chiar locuiau în Carpați.

— Cine domnește în Transilvania secolului XXI? Vru Rakoczy să știe.

Luă o poziție rigidă, ca și cum ar fi vrut în orice clipă să se ridice de pe scaun, în caz că răspunsul meu nu ar fi fost satisfăcător.

Hm, hm. Asta da, întrebare. Aparține Bulgariei? Sau României? Sau Ungariei?

— Nu știu, am spus eu sincer. Este atât de departe. O voi întreba pe doamna Counter. E profesoara noastră de geografie.

Rakoczy părea dezamăgit. Poate ar fi fost mai bine să-l mint.

„Transilvania este condusă de contele Dracula de două sute de ani deja. Este rezervație naturală pentru specii de lilieci pe cale de dispariție. Curuții sunt cei mai fericiți cetățeni ai Europei.” Poate că asta i-ar fi plăcut mai mult.

— Și cum stau lucrurile în colonii în secolul XXI? Întrebă lordul Brompton.

M-am uitat ușurată cum Rakoczy se tolăni din nou în scaun. Și nici nu se transformă în pulbere când soarele ieși de după stratul de nori și scaldă încăperea într-o lumină strălucitoare.

O vreme, am pălăvrăgit aproape relaxat despre America și Jamaica și despre unele insule, despre care, spre marea mea rușine, nu auzisem vreodată. Lordul Brompton se arătă de-a dreptul supărat că acestea se administră singure. (O concluzie la care am ajuns singură, căci nu eram foarte sigură de asta.) Bineînțeles că nu a crezut nici un cuvânt rost de mine, izbucnind de fiecare dată în râs. Rakoczy nu mai participa la discuția noastră, ci își studia când unghiile-i lungi precum niște gheare, când tapetul. Din când în când, mai privea și în direcția mea.

— Ah, acum găsesc de-a dreptul deprimant faptul că nu sunteți decât o actriță, suspină lordul Brompton. Ce păcat, căci tare mi-ar fi făcut plăcere să vă cred.

— Mda, am spus eu înțelegătoare. Nici eu nu aș fi crezut, să fi fost în locul dumneavoastră. Din păcate, nu există dovezi... Oh, stați un pic!

Am strecurat mâna în decolteu și am scos mobilul.

— Ce este acesta? Un portțigaret?

— Nu!

Am deschis clapeta mobilului. Acesta a scos un bip, căci nu avea semnal. Bineînțeles că nu.

— Este un... nu contează. Pot să redau imagini cu el.

— Să pictezi imagini?

Am clătinat din cap și am ridicat mobilul, astfel încât să-l prind în cadru pe lord și pe Rakoczy.

— Zâmbiți, vă rog. Așa, gata.

Deoarece soarele strălucea atât de tare, nu a fost nevoie de bliț. Păcat. Cu siguranță că asta i-ar fi impresionat serios pe amândoi.

— Ce-a fost asta?

Lordul Brompton își ridică uimitor de repede masa de grăsime de pe scaun și veni spre mine. I-am arătat fotografia pe display, îi prinsesem minunat în poză pe amândoi.

— Dar ce este asta? Cum e posibil așa ceva?

— Noi numim asta a fotografia, am spus eu.

Degetele grase ale lordului Brompton mângâiară încântate mobilul.

— Grozav! Rakoczy, trebuie să vedeți asta.

— Nu, mulțumesc, spuse Rakoczy leneș.

— Nu știu cum faceți, dar este cea mai bună scamatorie pe care am văzut-o vreodată. Oh, acum ce s-a mai întâmplat?

Pe display apăruse Leslie. Lordul apăsase o tastă.

— Aceasta este prietena mea Leslie, am spus eu cu nostalgie.

Fotografia e de săptămâna trecută. Vedeți, acolo, în spatele ei, aceea este Marylebone High Street, sandwichul este de la Pret à Manger, iar aici este magazinul Aveda, vedeți? De-acolo își cumpără mama totdeauna fixativul. Mi-era deodată îngrozitor de dor de-acasă. Iar asta de aici este o bucățică dintr-un taxi. Un fel de caleașcă, dar care se deplasează fără cai...

— Cât cereți pe cutioara asta magică? Vă dau oricât pe ea, oricât!

— ăăă, nu, zău, nu e de vânzare. Mai am nevoie de ea.

Ridicând brațele a regret, am închis clapa cutioarei magice - ăăă, a mobilului - și am lăsat aparatul să lunece din nou în ascunzișul lui.

Exact la țanc, căci fix atunci se deschise ușa, iar contele și Gideon reveniră, contele zâmbind satisfăcut, Gideon cu un aer mai degrabă serios. Acum se ridică și Rakoczy de pe scaun.

Gideon îmi aruncă o privire cercetătoare, pe care am respins-o sfidător. Crezuse oare că o tulisem între timp? Așa ar fi meritat, de fapt. La urma urmei, mă sfătuiuse cu insistență să nu mă mișc de lângă el, pentru ca, mai apoi, imediat ce se ivise o ocazie, să mă și lase de izbeliște.

— Și? V-ar plăcea să trăiți în secolul XXI, lord Brompton? Întrebă contele.

— Neapărat! Ce idei splendide aveți, spuse lordul și aplaudă. A fost, într-adevăr, foarte amuzant.

— Am știut că o să vă placă. Însă ați fi putut să invitați bietul copil să se așeze.

— Oh, dar am invitat-o. Dar a preferat să rămână în picioare. Lordul făcu o plecăciune cu un aer de confidențialitate. Chiar aș fi vrut să achiziționez acea cutioară de argint.

— Cutioară de argint?

— Din păcate, noi trebuie să ne luăm rămas-bun acum, spuse Gideon, după care traversă încăperea din doar câțiva pași și se postă lângă mine.

— Înțeleg, înțeleg! Secolul XXI așteaptă, desigur, spuse lordul Brompton. Mulțumesc din inimă pentru vizită. A fost minunat de amuzant.

— Nu pot decât să mă alătur spuselor Domniei Voastre, interveni contele.

— Sper să mai avem această plăcere, spuse lordul Brompton.

Rakoczy nu scoase nici un cuvânt, ci doar mă privi fix.

Deodată, m-am simțit ca și când o mână de fier mi-ar fi cuprins beregata. Am inspirat adânc, de parcă aș fi rămas fără aer, și am privit în jurul meu. Nu era nimic de văzut. Și totuși, simțeam foarte clar degetele care se strângeau în jurul gâtului meu.

— Pot oricând să strâng.

Nu Rakoczy rostise aceste cuvinte, ci contele. Însă fără să-și miște buzele.

Dezorientată, mi-am dus privirea de la gura la mâna lui. Era la o distanță mai mare de patru metri de mine. Cum de putea să se afle în același timp și în jurul gâtului meu? Și de ce îi auzeam vocea în capul meu, deși nu vorbea deloc?

— Nu știu exact ce rol joci tu, fetițo, sau dacă ești în vreun fel importantă. Dar nu permit să-mi fie încălcate regulile. Ia-o cape un avertisment. Ai înțeles?

Strânsoarea degetelor se înteți. Eram paralizată de frică. Nu puteam decât să mă holbez la el, gâfâind după aer. Chiar nu vedea nimeni ce mi se întâmpla?

— Am întrebat dacă ai înțeles.

— Da, am șoptit eu.

Gâtul îmi fu imediat eliberat din strânsoare, mâna îndepărtându-se. Aerul putea năvăli din nou liber în plămâni.

Contele își încreți buzele și-și scutură încheietura mâinii.

— La revedere, spuse el.

Gideon făcu o plecăciune, iar cei trei bărbați îi răspunseră. Doar eu am rămas țeapănă precum un băț, nefiind în stare să mișc nici măcar unul dintre membre până ce Gideon nu m-a apucat de mână și nu m-a scos din încăpere.

Nici când ne aflam din nou în caleașcă încordarea nu voia să mai slăbească. Mă simțeam ostenită, vlăguită și, într-un fel, murdară.

Cum de izbutise contele să-mi vorbească fără ca ceilalți să-l poată auzi? Și cum reușise să mă atingă, deși stătuse la patru metri distanță de mine? Avusese dreptate mama, era adevărat ceea ce se spunea despre el: era în stare să pătrundă în mintea cuiva și să-i controleze simțămintele. Mă lăsasem

păcălită de pălăvrăgeala lui sterilă și flușturatică și de aspectul lui firav. Îl subapreciasem grav.

Ce proastă fusesem!

Subapreciasem toată această poveste în care intrasem.

Caleașca se puse în mișcare, zgâlțâindu-se la fel de violent ca la venire. Gideon îi dăduse indicații Guardianului în redingotă galbenă să se grăbească. Ca și când ar mai fi fost nevoie. Doar și la venire ne adusesse tot de parcă i se urâse cu viața.

— E totul în ordine cu tine? Arăți de parcă ai fi văzut o stafie. Gideon își scoase haina și o așeză lângă el. Foarte cald pentru luna septembrie.

— Nu o stafie, am spus eu, incapabilă să-l privesc în ochi, cu vocea-mi tremurând ușor. Doar pe contele de Saint-Germain și unul dintre trucurile sale.

— Nu a fost tocmai amabil cu tine, admise Gideon. Dar era de așteptat. În mod evident, altfel își închipuise el că ar fi trebuit să fii. Cum eu nu am spus nimic, a continuat: în profeții, a douăsprezecea piatră este totdeauna prezentată ca fiind ceva deosebit, „înzestrată cu magia corbului.” Ce-o mai fi însemnând și asta. Contele nu a părut dispus să mă creadă că nu ești altceva decât o școlăriță oarecare.

În mod ciudat, această remarcă înăbuși brusc sentimentul neputincios și mizerabil pe care atingerea fantomatică a contelui îl declanșase în interiorul meu. În locul neputinței și al fricii, simțeam acum o insultă abisală. Și furie. Mi-am mușcat buzele.

— Gwendolyn?

— Ce?

— Nu am vrut să te jignesc. Nu am folosit termenul în sens vulgar, ci mai degrabă cu înțelesul de normal, obișnuit, înțelegi?

Devenea din ce în ce mai bine.

— E în regulă, am spus eu, privindu-l furioasă. Mi-e indiferent ce crezi despre mine.

Cedă calm privirilor mele.

— N-ai încotro.

— Nu mă cunoști absolut deloc! Am izbucnit eu.

— Se prea poate. Dar cunosc o mulțime de fete ca tine. Toate sunteți la fel.

— O mulțime de fete? Ha!

— Fetele ca tine nu sunt interesate decât de pieptănături, țoale, filme și staruri pop. Și tot timpul chicotiți și mergeți la toaletă numai în grup. Și o invidiați pe vreo colegă numai pentru că și-a cumpărat un tricou de cinci lire de la Marks and Spencer. Știi bine ce vreau să spun.

— Da, știu. De fapt, nu mai voiam să continui discuția, dar mi-a ieșit așa, pur și simplu: Tu crezi că toate fetele care nu sunt ca Charlotte sunt superficiale și proaste. Doar pentru că noi am avut o copilărie normală și ni s-a dat ore de scrimă și de mistere fără întreruperi. În realitate, nu ai avut deloc timp să cunoști vreodată o fată normală, de aceea ți-ai clădit această tristă percepție personală.

— Hei, ascultă! Am fost și eu, la fel ca tine, la colegiu.

— Da, sigur! Cuvintele izbucneau din gura mea pur și simplu. Dacă ai fost doar pe jumătate atât de meticulos pregătit pentru viața de călător în timp pe cât a fost Charlotte, atunci nu ai prieteni nici în rândul băieților, nici în cel al fetelor, iar părerea ta despre așa-numitele fete oarecare se bazează pe observațiile făcute pe când stăteai singur în curtea școlii. Sau vrei să-mi spui că toți colegii tăi din internat găseau al naibii de cool hobby-urile tale - latina, gavota și mânuirea trăsurii cu cai?

În loc să se simtă jignit, Gideon părea amuzat.

— Ai omis cântatul la vioară.

Se lăsă pe spate și-și încrucișă brațele la piept.

— Vioară? Chiar?

Furia mea se stinse la fel de brusc precum se aprinsese. Vioară - acum, pe bunel

— Măcar ți-a mai revenit culoarea în obraji. Erai la fel de lividă precum Miro Rakoczy.

Corect, Rakoczy.

— Cum se scrie, de fapt, numele ăsta?

— R-a-k-o-c-z-y, spuse Gideon. De ce?

— Vreau să-l caut pe Google.

— Oh, ți-a plăcut așa de mult?

— Să-mi placă? Este un vampir, am spus eu. Vine din Transilvania.

— Vine din Transilvania. Dar nu este vampir.

— Și tu de unde știi asta?

— Pentru că nu există vampiri, Gwendolyn.

— Ah, da? Dacă există mașini ale timpului - și oameni capabili să stranguleze fără să-și atingă victima - atunci de ce nu ar exista și vampiri? Te-ai uitat vreodată în ochii lui? Erau precum două găuri negre.

— Asta pentru că bea mătăgună, cu care face experimente, spuse Gideon. O otravă din plante care, chipurile, ajută la extinderea conștiinței.

— De unde știi asta?

— Stă scris în Analele Gardienilor, în care Rakoczy este numit Leopardul Negru. L-a ferit de două ori pe conte de la asasinat. Este foarte puternic și neobișnuit de îndemânat cu armele.

— Cine a vrut să-l asasineze pe conte?

Gideon ridică din umeri.

— Un om ca el are mulți dușmani.

— Te cred pe cuvânt, am spus eu. Dar mie mi s-a părut că poate foarte bine să-și poarte și singur de grijă.

— Fără îndoială, fu de acord Gideon.

M-am gândit dacă să-i povestesc sau nu ce-mi făcuse contele, dar apoi am ales să tac. Gideon nu fusese pur și simplu amabil cu el - mie mi se păruse chiar că el și contele erau trup și suflet unul pentru altul.

„Nu te încrede în nimeni.”

— Chiar ai călătorit în trecut la toți acei oameni și le-ai luat sânge? Am întreat eu în schimb.

Gideon încuviință din cap.

— Cu noi doi sunt acum din nou opt din doisprezece călători în timp înregistrați în cronograf. Iar eu îi voi găsi și pe ceilalți patru.

Îmi veni în minte cuvintele contelui, așa că am întrebat:

— Cum poți să călătorești de la Londra la Paris și Bruxelles? Mă gândesc că intervalul de timp pe care-l poți petrece în trecut este limitat la doar câteva ore.

— La patru, ca să fim exacti, spuse Gideon.

— În patru ore, în aceste vremuri, nu poți în veci să ajungi de la Londra la Paris, ca să nu mai spun că nu ai avea timp să mai și dansezi acolo gavota și să recoltezi sânge.

— Așa e. Și de aceea ne-am dus mai întâi la Paris cu cronograful, prostuțo, spuse Gideon. Același lucru l-am făcut și la Bruxelles, Milano și în Bath. Pe ceilalți i-am putut găsi la Londra.

— Înțeleg.

— Chiar?

Zâmbetul lui Gideon era din nou plin de cinism. De data asta l-am ignorat.

— Da, încet, încet, mi-e totul clar.

Priveam pe fereastră.

— La venire parcă nu am trecut pe lângă pajiștea asta, nu?

— Acesta este Hyde Park, spuse Gideon, brusc atent și încordat. Scoase capul în afară. Hei, Wilbour sau cum te-o chema, de ce am luat-o pe-aici? Trebuie să ajungem la Temple pe cel mai scurt drum!

Nu am putut înțelege răspunsul omului de pe capra caleștii.

— Oprește imediat, ordonă Gideon.

Când se întoarse din nou înspre mine, era livid.

— Ce s-a întâmplat?

— Nu știu, zise el. Omul ăsta spune că are ordin să ne ducă la capătul din sud al parcului pentru a ne întâlni acolo cu cineva.

Caii se opriră, iar Gideon deschise ușa caleștii.

— Ceva nu e în regulă aici. Nu mai e mult și trebuie să ne întoarcem. O să preiau eu controlul cailor ca să ajungem la Temple.

Coborî și închise iar ușa.

— Iar tu rămâi în caleașcă, indiferent ce se întâmplă.

În acel moment, se auzi o bubuitură. M-am ghemuit instinctiv. Deși cunoșteam acel zgomot numai din filme, am știut imediat că trebuia să fi fost vorba despre un foc de armă. S-a auzit un țipăt scurt, caii necheză, caleașca făcu o smucitură în față, apoi rămase iar pe loc, legănându-se.

— Capul jos! Strigă Gideon, iar eu m-am întins pe banchetă.

Se auzi o a doua împușcătură. Liniștea care-i urmă era greu de îndurat.

— Gideon?

M-am ridicat și am privit afară.

Pe pajiștea din fața ferestrei, Gideon își scosese spada.

— Rămâi culcată am spus!

Slavă Domnului, trăia încă. Sigur că, foarte probabil, nu pentru mult timp. Doi bărbați răsăriră ca din pământ, ambii îmbrăcați în negru, un al treilea apropiindu-se din umbra copacilor pe un cal. În mâna lui strălucea un pistol argintiu.

Gideon se duela cu cei doi simultan, fără ca vreunul dintre ei să scoată vreo vorbă, nemaiauzindu-se nimic în afară de respirația lor șuierătoare și de clinchetul spadelor, când se loveau unele de altele. Pentru câteva secunde, am privit fascinată cât de agil era Gideon. Era ca într-o scenă de film, fiecare fandare, fiecare lovitură, fiecare salt arăta perfect, ca și când niște cascadori ar fi lucrat ore în șir la coregrafie. Când însă unul dintre bărbați țipă și căzu în genunchi, în timp ce din beregată îi țâșnea sânge ca dintr-o arteziană, mi-am venit în fire. Acesta nu era un film, era real. Și, chiar dacă spadele erau arme mortale (cel rănit se prăvălise între timp la pământ în spasme, scoțând niște sunete îngrozitoare), într-o confruntare cu pistoalele mi se părea că nu prea ar fi putut face față. Oare Gideon de ce nu purta pistol? Ar fi fost mai ușor să ia cu el de-acasă o armă așa de practică. Și unde era vizitiul nostru, de ce nu lupta de partea lui Gideon?

Între timp, ajunsese și călărețul și sărise de pe cal. Spre uimirea mea, scosese și el o spadă, cu care se năpusti asupra lui Gideon. De ce nu folosea pistolul? Îl aruncase în iarbă, unde nu era nimănui de vreun folos.

— Cine sunteți? Ce vreți? Întrebă Gideon.

— Nimic altceva decât viața voastră, spuse bărbatul care sosise ultimul.

— Ei bine, n-o să v-o dau!

— Ne-o vom lua singuri! Puteți conta pe asta!

Lupta ce se dădea în fața ferestrei semăna din nou cu un balet, cel de-al treilea bărbat, cel rănit, zăcând acum fără suflare la pământ, ceilalți fiind nevoiți să-l ocolească.

Gideon para fiecare atac, ca și cum ar fi anticipat ce aveau de gând adversarii lui, însă, fără îndoială că și ceilalți luaseră lecții de scrimă încă de când erau mici. Doar o dată am văzut spada adversarului lui Gideon ciupindu-i umărul, când el era preocupat să parăzeze lovitură celuilalt.

Cu o simplă aplecare abilă în lateral, evită o lovitură în plin, care l-ar fi lăsat fără jumătate din braț. Am auzit lemnul făcându-se surcele când spada lovi în caleașcă.

Era absolut ireal ce se întâmpla! Cine erau tipii ăștia și ce voiau de la noi?

Am alunecat degrabă înapoi pe banchetă și m-am uitat pe fereastra de pe partea cealaltă. Chiar nu vedea nimeni ce se petrecea aici? Chiar era posibil, ziua în amiaza mare, să fii atacat în Hyde Park? Lupta îmi părea că dura deja de o veșnicie.

Deși Gideon se apăra bine contra adversarului aflat în superioritate, nu părea că va fi la vreun moment dat în avantaj. Ambii săi adversari îl încolțeau tot mai mult și aveau, în cele din urmă, să învingă.

Habar n-aveam cât trecuse de la prima împușcătură sau cât mai era până să dispărem. Probabil că prea mult pentru a spera că urma să ne

volatilizăm dinaintea ochilor atacatorilor. Nu mai rezistam să stau în caleașcă și să privesc neputincioasă cum îl omorau cei doi pe Gideon.

Poate că reușeam să ies pe fereastră și să cer ajutor?

Pentru o clipă, mi-am făcut probleme că fusta mea imensă nu avea să încapă prin deschizătura ferestrei, însă, o secundă mai târziu, mă aflam pe aleea de nisip, încercând să mă orientez.

De cealaltă parte a caleștii se auzeau doar icnete, înjurături și clinchetul nemilos de metal pe metal.

— Predați-vă odată! Icni unul dintre străini.

— Niciodată! Răspunse Gideon.

M-am deplasat cu grijă înainte, către cai, aproape împiedicându-mă de ceva galben. Cu greu mi-am înăbușit un țipăt. Era bărbatul în redingotă galbenă. Alunecase de pe capra caleștii și zăcea pe spate, în nisip. Am văzut îngrozită că-i lipsea o parte din față, iar hainele-i erau îmbibate de sânge. Ochiul părții de față intacte era larg deschis și privea în gol.

Pe el îl nimerise împușcătura de mai devreme. Priveliștea era atât de înfiorătoare, încât am simțit cum mi se întoarce stomacul pe dos. Nu mai văzusem niciodată un mort. Ce n-aș fi dat să fi fost în sala de cinema și să fi putut, pur și simplu, să privesc în lături!

Dar ceea ce se petrecea aici era real. Acest bărbat era mort, iar puțin mai încolo viața lui Gideon era în mare pericol.

Un clinchet mă trezi din încremenire. Gideon gemu, iar asta mă readuse la realitate.

Înainte să-mi dau seama ce făceam, descoperisem spada mortului și o eliberasem din centură.

Era mai grea decât aș fi crezut, dar mi-am revenit imediat. Habar n-aveam cum să mânuiesc acea armă, dar era cert că era ascuțită și tăioasă.

Zgomotele luptei nu încetară. Am riscat și am privit pe furiș, și am văzut că bărbații reușiseră să-l lipească pe Gideon cu spatele de caleașcă. Câteva șuvițe de păr i se desprinseseră din codița împletită, căzându-i rebele pe frunte. Într-una din mâneci se căsca o tăietură adâncă, însă, spre ușurarea mea, nu am văzut nici o urmă de sânge. Încă nu era rănit.

Am privit pentru o ultimă oară de jur împrejurul meu, dar nu părea să vină ajutor de undeva. Am cântărit spada din mână și am pornit hotărâtă. Apariția mea avea măcar să le distragă atenția celor doi bărbați, reușind astfel, poate, să-i dau lui Gideon un avantaj.

În realitate, lucrurile s-au petrecut exact pe dos. Deoarece cei doi bărbați luptau cu spatele la mine, nu m-au văzut, în schimb Gideon se sperie și făcu ochii mari la vederea mea.

Pentru o fracțiune de secundă ezită, ceea ce îi fu de ajuns unuia dintre străinii îmbrăcați în negru ca să-l atingă încă o dată, aproape în același loc în care mâneca era deja sfâșiată. De data aceasta curse sânge. Gideon se duelă mai departe, ca și când nimic nu s-ar fi întâmplat.

— Prea mult nu veți mai rezista, strigă bărbatul triumfător și se năpusti și mai abitir asupra lui Gideon. Rugați-vă cât mai puteți, căci curând vă veți întâlni cu Creatorul.

Am prins mânerul spadei cu ambele mâini și am luat-o la fugă, ignorând privirea revoltată a lui Gideon. Bărbații nu m-au auzit venind, observându-mi prezența abia când spada mea străpunsese hainele unuia, înfigându-i-se în spate fără nici cea mai mică problemă și aproape fără zgomot. Pentru o clipă plină de spaimă, am crezut că am nimerit alături, poate chiar în spațiul dintre corp și braț, apoi însă, bărbatul lăsă să-i cadă spada cu un horcăit și se prăbuși la pământ, ca un copac căzut victimă ferăstrăului. Înainte să se prăbușească, am dat drumul mânerului spadei.

Oh, Doamne!

Gideon se folosi de secunda de derută a celuilalt bărbat pentru a-i aplica o lovitură care-l îngenunche.

— Ai înnebunit? Urlă el la mine, dând cu piciorul spadei adversarului lui și punând vârful spadei lui la gâtul acestuia.

Bărbatul își pierdu dintr-odată toată încordarea trupului.

— Vă rog... cruțați-mi viața, spuse el.

Dinții începură să-mi clănțâne.

Asta nu poate să se întâmple. Nu am înfipt o spadă într-un om.

Primul bărbat horcăi. Celălalt arăta ca și cum i-ar fi venit să plângă.

— Cine sunteți și ce vreți de la noi? Întrebă Gideon rece.

— Am făcut doar ce ni s-a cerut. Vă rog!

— Cine ce v-a cerut?

O picătură de sânge începu să se formeze sub tăișul spadei lipite de gâtul bărbatului. Gideon strânse din buze, ca și cum își ținea cu greu în frâu spada.

— Nu cunosc nici un nume, jur.

Chipul schimonosit de spaimă începu să se înceteșeze în fața mea, verdele pajiștii începu să se rotească în jurul meu, și m-am lăsat aproape ușurată să cad în acest vârtej, închizând ochii.

Treisprezece.

Am aterizat pe moale, în mijlocul propriei fuste, dar nu am fost în stare să mă ridic. Toate oasele picioarelor parcă mi se volatilizaseră, tremuram din tot corpul, iar dinții îmi clănțăneau nebunește.

— Ridică-te!

Gideon îmi întinse mâna. Spada lui se afla din nou în teacă. Am constatat cu înfiorare că avea sânge pe ea.

— Vino, Gwendolyn! Lumea se uită deja la noi.

Era seară și se întunecase de mult, dar aterizasem sub un felinar, undeva în parc. Cineva care făcea jogging și avea căști în urechi ne aruncă în trecere o privire uimită.

— Nu am spus să rămâi în caleașcă? Cum nu am reacționat, Gideon mă apucă de braț și mă ridică în picioare. Nu mai avea nici un pic de culoare în obraji. A fost o nerozie și... absolut... periculos și... Înghiți și se holbă la mine. Și, fir-ar să fie, destul de curajos.

— Credeam că trebuie să se simtă ceva când lovești o coastă, am spus eu clănțănind din dinți. Nu m-am gândit că se simte ca și cum... ai tăia un tort. De ce nu avea oase omul ăla?

— Cu siguranță că avea vreo câteva, spuse Gideon. Ai avut noroc și ai nimerit undeva între.

— O să moară?

Gideon ridică din umeri.

— Dacă străpungerea a fost curată, nu. Însă cu greu se poate compara chirurgia din secolul al XVIII-lea cu ce se întâmplă în filmul Anatomia lui Grey.

Dacă străpungerea a fost curată? Asta ce mai voia să însemne? Cum putea o străpungere să fie curată?

Ce făcusem? Poate că tocmai omorâsem un om!

Această constatare aproape că mă făcu să cad din nou din picioare. Dar Gideon mă ținu strâns.

— Hai, trebuie să ne întoarcem la Temple. Ceilalți își vor face griji.

Era evident că știa unde anume în parc ne aflam, căci mă trase hotărât după el, trecând pe lângă două doamne care-și plimbau câinii și care se holbară la noi curioase.

— Încetează, te rog, să mai clănțâni din dinți. E sinistru, spuse Gideon.

— Sunt o criminală, am murmurat eu.

— Ai auzit vreodată de autoapărare? Tu te-ai apărat. De fapt, m-ai apărat, dacă e să fim corecți.

Îmi zâmbi strâmb, iar eu mi-am dat seama că nu trecuse mai mult de o oră de când aș fi jurat că el nu ar fi putut vreodată să recunoască așa ceva.

Nici nu putea.

— Nu că ar fi fost necesar..., adăugă el.

— Oh, ba ce necesar a fost! Ce-i cu brațul tău? Sângerezi!

— Nu e nimic grav. Se va îngriji doctorul White de asta.

O vreme am mers alături în tăcere. Aerul răcoros al serii îmi făcea bine, pulsul mi se liniști treptat, iar clănțănitul dinților încetă.

— Mi-a stat inima când te-am văzut apărând deodată, spuse Gideon într-un final.

Îmi dăduse drumul brațului. Se pare că avea încredere acum să mă lase pe picioarele mele.

— Tu de ce nu ai avut nici un pistol? Am continuat eu. Celălalt bărbat avea unul!

— Avea chiar două, zise Gideon.

— De ce nu le-a folosit?

— Ba le-a folosit. L-a împușcat pe bietul Wilbour, iar focul celui de-al doilea pistol m-a ratat la mustață.

— Dar de ce nu a tras încă o dată?

— Deoarece cu fiecare pistol nu se poate trage decât câte un foc, prostuțo, spuse Gideon. Revolverele practice pe care le cunoști tu din filmele cu James Bond nu erau încă inventate.

— Dar sunt inventate acum! De ce iei cu tine în trecut stupida aia de spadă, și nu un pistol decent?

— Eu nu sunt ucigaș profesionist, replică Gideon.

— Dar, asta e... vreau să spun, care mai e atunci avantajul că vii din viitor? Oh! Ia uite unde suntem!

Ajunsesem fix la Apsley House, colț cu Hyde Park. Diverse persoane care ieșiseră la plimbarea de seară, făceau jogging sau își plimbau câinii ne priveau curioase.

— Luăm un taxi către Temple, spuse Gideon.

— Ai bani la tine?

— Sigur că nu!

— Însă am eu mobilul, am spus iute și l-am pescuit din decolteu.

— Ah, cutiuța de argint! Mi-am imaginat eu! Proas... Dă-l înapoi!

— Hei, e al meu!

— Da, și? Știi cumva și numărul de telefon?

Gideon îl formase deja.

— Scuză-mă, drăguță. O doamnă mai în vârstă mă ciupi de mânecă.

Trebuie neapărat să vă întreb. Sunteți de la teatru?

— Ăăă, da, am murmurat eu.

— Ah, așa m-am gândit și eu. Doamna abia-și putea ține în lesă șoricarul, care trăgea cu forță în direcția unui alt câine, aflat câțiva metri mai încolo. Arată atât de minunat de real. Asta nu pot face decât creatoarele de costume. Știți, când eram tânără, am cusut și eu foarte mult... Poly! Nu mai trage așa!

— Vin imediat să ne ia, spuse Gideon, dându-mi mobilul înapoi. Mergem înainte, până în colț, la Picadilly.

— Și unde putem admira piesa în care jucați? Întrebă doamna.

— Ăăă, din păcate, am avut ultima reprezentație astă-seară, am spus eu.

— Oh, ce păcat!

— Da. Așa zic și eu.

Gideon mă trase după el.

— La revedere!

— Nu înțeleg cum ne-au putut găsi oamenii ăia. Și de la cine a primit Wilbour ordin să ne ducă în Hyde Park. Doar nu a fost timp să se pună la cale o ambuscadă.

Gideon murmură din mers ceva pentru sine. Pe stradă, se uita mai multă lume la noi decât în parc.

— Cu mine vorbești?

— Cineva a știut că vom fi acolo. Dar de unde? Și cum de este posibil așa ceva?

— Wilbour... unul din ochii lui era...

Brusc, am simțit nevoia să vărs.

— Ce faci acolo?

Îcneam, dar nu venea nimic.

— Gwendolyn, mai trebuie să mergem până acolo, în față! Inspiră adânc și-o să treacă.

Am rămas pe loc. Mi-era de ajuns.

— O să treacă? Deși simțeam nevoia să urlu, m-am forțat să vorbesc foarte rar și deslușit.

— O să treacă și faptul că tocmai am omorât un om? O să treacă și faptul că mi-a fost dată peste cap toată viața... uite-așa, cât ai pocni din degete? O să treacă și faptul că un ticălos arogant, pletos, care poartă dresuri de mătase și cântă la vioară nu are altceva mai bun de făcut decât să-mi dea ordine, deși tocmai i-am salvat viața lui de rahat? Dacă mă întrebi, aș zice că am toate motivele din lume să vomit! Și, dacă te interesează, și tu ești atât de dezgustător că-mi vine să vomit!

OK, ultima frază a fost, într-adevăr, poate un pic cam urlată, dar nu prea mult. Brusc, am observat ce bine era să dai totul afară. Pentru prima oară în acea zi, mă simțeam cu adevărat eliberată și nu-mi mai era nici greață.

Gideon se holba la mine așa de nedumerit, încât aș fi început să chicotesc dacă n-aș fi fost atât de disperată. Ha! În sfârșit, părea să fi rămas și el fără cuvinte!

— Acum vreau acasă, am încercat eu să-mi închei triumful, pe cât posibil, demn.

Din păcate, nu mi-a reușit în întregime, căci gândul la familie îmi făcu buzele să tremure și am simțit cum mi se umpleau ochii de lacrimi.

Fir-ar, fir-ar, fir-ar!

— E-n regulă, spuse Gideon.

Tonul lui surprinzător de blând puse capac emoțiilor mele. Lacrimile îmi șiroiră din ochi înainte să le pot opri.

— Hei, Gwendolyn, îmi pare rău! Gideon veni imediat înspre mine, mă prinse de umeri și mă strânse lângă el. Idiotul de mine! Am uitat cum trebuie să fie totul pentru tine, murmură el pe lângă urechea mea. Îmi amintesc și acum ce sentiment idiot m-a încercat și pe mine când am făcut primul salt în timp. În ciuda orelor de scrimă. Ca să nu mai vorbim despre orele de vioară...

Mâna lui îmi mângâia părul.

Eu sughițam și mai tare.

— Nu mai plânge, mă îndemnă el neajutorat. E totul în regulă.

Dar nu era nimic în regulă. Totul era îngrozitor. Urmărirea nebună din noaptea în care fusesem luată drept hoată, ochii siniștri ai lui Rakoczy, contele cu vocea lui rece ca gheața și cu mâna ce-ncercase să mă sugrume și, în cele din urmă, bietul Wilbour și bărbatul acela căruia îi înfipsesem spada în spate. Și, înainte de toate, faptul că nici măcar nu reușeam să-i spun lui Gideon părerea mea fără să izbucnesc în lacrimi, astfel ca el să se vadă nevoit să mă consoleze!

M-am eliberat din îmbrățișarea lui Gideon.

Cerule, unde-mi era respectul de sine? Jenată, mi-am șters fața cu mâna.

— Batistă? Întrebă el și scoase zâmbind din buzunar o batistă galbenă cu dantelă. În epoca rococo nu existau, din păcate, șervețele de hârtie. Dar ți-o dăruiesc pe aceasta.

Tocmai voiam s-o iau când o limuzină neagră opri lângă noi.

În interiorul mașinii ne aștepta domnul George, cu chelia plină de broboane de sudoare. La vederea lui, gândurile din mintea mea, ce nu-mi

dădeau deloc pace, s-au mai potolit un pic. Doar oboseala teribilă mai rămase.

— Aproape că am murit de îngrijorare, spuse domnul George. Of, Doamne, Gideon, ce-i cu brațul tău? Sângerezi! Iar Gwendolyn este complet sfârșită! Este rănită?

— Doar epuizată, spuse Gideon scurt. O ducem acasă.

— Dar nu se poate! Trebuie să vă examinăm pe amândoi, iar rana ta trebuie cât mai repede tratată.

— A încetat de mult să mai sângereze, e doar o zgârietură, zău. Gwendolyn vrea acasă.

— Poate că nu a elipsat îndeajuns. Mâine trebuie să mergă la școală și...

Vocea lui Gideon luă vechiul ton arogant, însă, de data aceasta, nu mi se adresa mie.

— Domnule George, a fost plecată trei ore, ceea ce e de-ajuns pentru următoarele optsprezece ore.

— Poate că da, spuse domnul George. Dar se încalcă regulile și, în afară de asta, mai trebuie să știm dacă...

— Domnule George!

Domnul George renunță, se întoarse și ciocăni în fereastra dinspre cabina șoferului. Geamul despărțitor coborî cu un zumzet.

— Luați-o la dreapta, pe Berkeley Street, spuse el. Facem un scurt ocol. Bourdon Place. Numărul 81.

Am răsuflat ușurată când mașina intră pe Berkeley Street. Aveam voie să merg acasă. La mama.

Domnul George se uită la mine cu un aer serios. Privirea-i era compătimitoare, ca și când nu mai văzuse vreodată ceva mai demn de milă ca mine.

— Pentru numele lui Dumnezeu, ce s-a întâmplat?

Oboseala aceea ca de plumb nu mă slăbea.

— Caleașca noastră a fost atacată în Hyde Park de trei bărbați, spuse Gideon. Vizitiul a fost împușcat.

— Oh, Dumnezeule! Exclamă domnul George. Nu înțeleg, dar are logică.

— Ce anume?

— Stă scris în Anale. 14 septembrie 1782. Un Guardian de gradul doi, pe nume James Wilbour, a fost găsit mort în Hyde Park.

Un glonț i-a spulberat jumătate din față. Nu s-a descoperit niciodată cine a fost făptașul.

— Acum știm, spuse Gideon sumbru. Adică, știu cum arăta ucigașul lui, dar nu știu cum îl cheamă.

— Iar eu l-am omorât, am spus eu indiferentă.

— Ce?

— A înfipt în spatele ucigașului spada lui Wilbour, îl lămuri Gideon. Cu avânt. Nu putem ști cu certitudine dacă l-a omorât cu adevărat.

Ochii albaștri ai domnului George se bulbucară.

— A făcut ce?

— Erau doi contra unu, am murmurat eu. Doar nu puteam să stau deoparte.

— Erau trei contra unu, mă corectă Gideon. Pe unul dintre ei îl rezolvasem eu deja. Îți cerusem să rămâi în caleașcă, orice s-ar întâmpla.

— Nu păreai să mai rezisti prea mult, am spus eu fără să-l privesc. Gideon tăcu.

Domnul George se uita de la unul la altul și clătina din cap.

— Ce dezastru! Mama ta o să mă omoare, Gwendolyn! Ar fi trebuit să fie o acțiune complet inofensivă. O întrevedere cu contele, în aceeași clădire, complet lipsită de risc. Nu ai fi fost nici măcar o secundă în pericol. Și, în loc de asta, ați traversat jumătate de oraș și ați fost atacați de niște tâlhari la drumul mare... Gideon, pentru numele Domnului! Ce-a fost în capul tău?

— Ar fi mers totul perfect dacă nu ne-ar fi trădat careva. Vocea lui Gideon suna acum indignată. Cineva trebuie să fi știut de vizita noastră. Cineva care a avut cum să-l convingă pe acest Wilbour să ne ducă la o întâlnire în parc.

— Dar de ce să fi vrut cineva să vă omoare? Și cine să fi știut de vizita voastră din exact acea zi? Nu are sens.

Domnul George își mușcă buza de jos.

— Oh, am ajuns.

Am privit în sus. Era, într-adevăr, casa noastră, cu toate ferestrele puternic luminate. Undeva acolo, înăuntru, mă aștepta mama. Și patul meu.

— Mulțumesc, spuse Gideon.

M-am întors către el.

— Pentru ce?

— Poate... poate chiar nu aș mai fi rezistat mult, spuse el. Un rânjet strâmb îi traversă chipul. Cred că mi-ai salvat, într-adevăr, viața de rahat.

Oh. Nu știam ce-ar fi trebuit să zic. Nu am putut decât să mă uit la el și să observ că imbecila mea de buză de jos începu iar să tremure.

Gideon scoase iar repede batista lui dantelată, pe care, de data aceasta, am și luat-o.

— Ar fi bine să-ți ștergi fața cu ea, altfel mama ta tot o să își dea până la urmă seama că ai bocit, spuse el.

Intenția lui fuse să mă facă să râd, însă, în acel moment, ar fi fost pur și simplu imposibil. Dar măcar nu a trebuit să mă pun iar pe urlat.

Șoferul deschise portiera, iar domnul George coborî.

— O duc până la ușă, Gideon, durează doar un minut.

— Noapte bună, am mai spus eu.

— Somn ușor, răspunse Gideon și zâmbi. Ne vedem mâine.

— Gwen! Gwenny! Caroline mă zgâlțâi, trezindu-mă. Ai să întârzii dacă nu te scoli acum.

Mi-am tras pătura peste cap în semn de protest. Nu voiam să mă trezesc. Chiar dacă încă visam, știam totuși că amintirile îngrozitoare aveau să mă năpădească imediat ce ieșeam din starea asta de semisomn.

— Pe bune, Gwenny! E deja opt și un sfert!

În zadar strângeam ochii. Era prea târziu. Amintirile năvăliseră peste mine precum... ăăă... Attila peste. Ăăă... vandali?

Eram chiar tufă la istorie. Evenimentele ultimelor două zile se desfășurau pe dinaintea ochilor mei precum un film în culori.

Însă nu-mi mai aminteam cum ajunsese în acest pat și nici când îmi deschisese ușa domnul Bernhard, cu o seară în urmă.

— Bună seara, Miss Gwendolyn. Bună seara, domnule George.

— Bună seara, domnule Bernhard. Am adus-o acasă pe Gwendolyn ceva mai devreme decât era planificat. Vă rog să transmiteți salutările mele lui Lady Arista.

— Desigur, domnule. Bună seara, domnule.

Mina domnului Bernhard fusese inertă ca-ntotdeauna când închisese ușa în urma domnului George.

— Drăguță rochie, Miss Gwendolyn, se pare că îmi spusese el apoi. Ultima parte a secolului al XVIII-lea?

— Presupun că da.

Eram atât de obosită, că aș fi putut să mă încolăcesc chiar acolo, pe covor, și să mă culc. Niciodată nu mă mai bucurasem atât de mult de patul meu ca în acea seară. Mă temeam numai că, în drumul meu spre etajul trei, aș fi putut da nas în nas cu mătușa Glenda, cu Charlotte și cu Lady Arista, care m-ar fi coplesit cu reproșurile, batjocura și întrebările lor.

— Din păcate, domniile lor au luat deja cina fără dumneavoastră. Dar v-am pregătit o gustărică, în bucătărie.

— Oh, asta este, într-adevăr, foarte drăguț, domnule Bernhard, dar eu...

— Doriți să vă culcați, spusese domnul Bernhard, iar pe chipul lui răsărise un zâmbet foarte discret. Propun să mergeți direct în dormitorul dumneavoastră, doamnele sunt toate în camera de muzică și nu vă vor auzi dacă vă strecurați ca o pisică. O voi informa eu pe mama dumneavoastră că ați sosit și o să vă trimit gustarea sus.

Fusesem prea obosită ca să mă mir de atenția și de grija lui.

Murmurasem doar un „Mulțumesc mult, domnule Bernhard” și pornisem pe scări în sus. Despre gustare și despre discuția cu mama îmi aminteam doar vag, căci eram deja pe jumătate adormită. Cu siguranță că nu mai putusem să bag nimic în gură. Dar poate mâncasem totuși o supă.

— Oh! Ce frumoasă e!

Caroline descoperise rochia, care era pe un scaun împreună cu juponul cu jabouri.

— Ai adus-o din trecut?

— Nu. Am avut-o pe mine înainte de călătorie. M-am ridicat. V-a povestit mama ce lucruri ciudate s-au întâmplat?

Caroline confirmă dând din cap.

— Prea mult n-a trebuit să povestească. Mătușa Glenda a urlat într-așa un hal, că acum sigur știu și vecinii. S-a comportat ca și cum mama ar fi fost o trădătoare nenorocită, care i-a furat bieteii Charlotte gena călătoriei în timp.

— Și Charlotte?

— S-a dus în camera ei și nu a mai ieșit, oricât a implorat-o mătușa Glenda. Mătușa Glenda a țipat că acum viața lui Charlotte e ratată și că asta ar fi numai vina mamei. Bunica i-a spus mătușei Glenda să ia o tabletă, altfel s-ar fi văzut nevoită să cheme un doctor. Iar mătușa Maddy se tot băga și ea în vorbă, amintind de vultur, de safir, de scoruș și de ceasornicul din turn.

— Cred că a fost oribil, am spus eu.

— Oribil de palpitant, a replicat Caroline. Eu și Nick credem că e bine că ai tu gena, nu Charlotte. Eu cred că poți și tu să faci la fel de bine tot ce face Charlotte, deși mătușa Glenda susține că ai o minte cât un bob de mazăre și două picioare stângi. Este atât de afurisită! Mângâie stofa lucioasă a corsajului. Azi, după școală, poți să împraci pentru mine rochia asta?

— Clar, am spus eu. Dar poți și tu s-o probezi, dacă vrei.

Caroline chicoti.

— E prea mare pentru mine, Gwenny! Iar tu chiar trebuie să te scoli acum, altfel nu mai primești micul dejun.

Abia sub duș m-am trezit cu adevărat, și, în timp ce-mi spălam părul, gândurile despre seara trecută nu-mi dădeau pace - mai bine zis, despre acea jumătate de oră (timp estimat) pe care o petrecusem în brațele lui Gideon, bocind de mama focului.

Mi-am amintit cum mă lipise de el și cum îmi mângâiase părul. Eram așa de terminată, că nici nu mă gândisem cât de aproape ajunseserăm deodată unul de altul. Din cauza asta, mi-era acum și mai jenă. Mai ales pentru că, spre deosebire de felul lui obișnuit de a fi, atunci fusese cu adevărat foarte drăgăstos. (Chiar și dacă numai de milă.) Însă mi-am propus ferm să-l urăsc până la sfârșitul vieții.

— Gwenny!

Caroline ciocăni la ușa băii.

— Hai odată! Nu poți sta o veșnicie în baie.

Avea dreptate. N-aveam cum să rămân acolo o veșnicie. Trebuia să ies - în acea nouă viață ciudată pe care o aveam dintr-odată. Am oprit apa caldă și am lăsat apa rece ca gheața să șiroiască peste mine, până ce a fost spălată și ultima urmă de oboseală. Uniforma mea rămăsese în croitoria lui Madame Rossini, iar două bluze erau la spălat, motiv pentru care a trebuit să îmbrac uniforma de rezervă, care îmi era deja cam mică. Bluza stătea întinsă peste piept, iar fusta era o idee prea scurtă. Nu conta. Pantofii de școală de un albastru-închis erau și ei tot la Temple, așa că m-am încălțat cu pantofii negri de sport, ceea ce era, de fapt, interzis. Poate că directorul Gilles nu avea să facă tocmai azi un control prin clase.

Nu mai aveam timp să-mi usuc părul cu fohnul, așa că mi l-am frecat cu un prosop cât am putut de bine și l-am pieptănat rapid. Se revărsă ud și drept peste umeri. Buclele moi pe care mi le meșterise Madame Rossini cu o zi înainte erau de domeniul trecutului.

Mi-am privit o clipă chipul în oglindă. Nu arătam tocmai odihnită, dar mai bine decât era de așteptat. Mi-am pus puțină cremă antirid de-a mamei pe obraji și pe frunte. Niciodată nu putea fi prea devreme pentru a folosi o cremă, după cum spunea mama mereu.

Aș fi renunțat cu plăcere la micul dejun, însă, pe de altă parte, mai devreme sau mai târziu, tot aveam să dau ochii cu Charlotte și cu mătușa Glenda, așa că trebuia să rezolv cât mai repede această problemă.

Le-am auzit vorbind încă de când mă aflam la primul etaj, cu mult înainte să ajung în sufragerie.

— Pasărea cea mare este un simbol al răului, am auzit-o pe strămătușa Maddy zicând.

Ca să vezi! În mod obișnuit, nu se trezea niciodată înainte de ora zece, era pasionată de somnul lung și considera micul dejun singura masă de prisos a zilei.

— Mi-aș dori să mă asculte și pe mine cineva.

— Sincer, Maddy! Nimeni nu poate înțelege ceva din viziunile tale. A trebuit să le ascultăm deja de zece ori.

Asta era Lady Arista.

— Așa e, întări mătușa Glenda. Dacă mai aud o singură dată cuvintele ou de safir, țip.

— Bună dimineața, am spus eu.

Urmă un scurt moment de liniște, în care se holbară toate la mine de parcă aș fi fost Dolly, oaia donată.

— Bună dimineața, copilă, spuse Lady Arista. Sper că ai dormit bine.

— Da, excelent, mulțumesc. Am fost foarte obosită.

— Cu siguranță că a fost prea mult pentru tine, comentă mătușa Glenda cu un aer de superioritate.

Într-adevăr, așa fusese. M-am așezat la locul meu, vizavi de Charlotte, care nu se atinsese de pâinea prăjită din farfurie. Mă privi ca și cum vederea mea îi spulberase orice urmă de apetit.

În orice caz, mama și Nick îmi zâmbeau conspirativ, iar Caroline îmi împinse un castron de fulgi cu lapte. Strămătușa Maddy își flutură mâna de la celălalt capăt al mesei, în halatul ei de casă roz.

— Îngerăș! Mă bucur așa de tare să te văd! Hi vei aduce, în sfârșit, lumină în talmeș-balmeșul ăsta. Cu toate țipetele de ieri-seară, n-a putut înțelege nimeni nimic. Glenda și-a adus aminte de povești antice și de demult, de pe vremea când Lucy a noastră a fugit cu tânărul acela chipeș din familia de Villiers. Eu nu am înțeles niciodată de ce s-a făcut atâta tam-tam atunci fiindcă Grace i-a lăsat să locuiască la ea câteva zile. Ai fi zis că sunt lucruri de mult date uitării. Dar nu, cum mai crește un pic de iarbă pe ici, pe colo, cum apare o cămilă și-o și mănâncă.

Caroline chicoti. Cu siguranță că și-o închipuia pe mătușa Glenda ca pe o cămilă.

— Aici nu e vorba despre un serial de televiziune, tanti Maddy, sâsâi mătușa Glenda.

— Slavă Domnului că nu, spuse strămătușa Maddy. Dacă așa ar fi stat lucrurile, aș fi pierdut de mult firul întâmplărilor.

— Dar e simplu de tot, spuse Charlotte rece. Toți au crezut că eu aș avea gena, când, în realitate, o avea Gwendolyn. Împinse farfuria din fața ei și se ridică. O să vadă ea cum o să facă față.

— Charlotte, așteaptă!

Dar mătușa Glenda n-o putu împiedica pe Charlotte să iasă valvârtej din încăpere. Înainte să se ducă după ea, îi mai aruncă mamei încă o privire otrăvită.

— Chiar ar trebui să-ți fie rușine, Grace!

— E letal de periculoasă în dimineața asta, spuse Nick.

Lady Arista suspină adânc.

Mama suspină și ea.

— Trebuie să plec la lucru acum. Gwendolyn, am stabilit cu domnul George să te ia azi de la școală. Vei fi trimisă să elipsezi în anul 1956, într-o pivniță, unde vei fi în siguranță și unde-ți vei putea face liniștită lecțiile.

— Tare! Exclamă Nick.

Și eu gândeam la fel.

— După care vii imediat acasă, mă lămuri Lady Arista.

— Și între timp a cam trecut ziua, am comentat eu.

Așa avea să arate de-acum înainte viața mea? După școală, la Temple pentru a elipsa, apoi într-o pivniță plictisitoare unde să-mi fac lecțiile și, în final, acasă pentru cină? Ce coșmar!

Strămătușa Maddy înjură încet, căci mâneca halatului intrase în marmelada de pe felia ei de tost.

— La ora asta e bine să trândăvești în pat, am susținut mereu asta.

— Exact, aprobă Nick.

Mama îl sărută, apoi ne sărută pe Caroline și pe mine, așa cum făcea în fiecare dimineață când pleca, după care îmi puse o mână pe umăr și-mi spuse încet:

— Dacă-l vezi întâmplător pe tatăl meu, sărută-l din partea mea.

Lady Arista tresări ușor la auzul acestor cuvinte. Sorbi în liniște din ceai, apoi se uită la ceas și spuse:

— Trebuie să vă grăbiți dacă vreți să fiți punctuali la școală.

— Oricum îmi voi deschide mai târziu o agenție de detectivi, spuse Leslie.

Tocmai chiuleam de la ora de geografie a doamnei Counter și pălăvrăgeam într-o cabină din toaleta fetelor. Leslie ședea pe capacul de toaletă, cu un biblioraft gros pe genunchi. Eu mă sprijineam cu spatele de ușa mângălită peste tot cu pixul și cu carioca. „Jenny îl iubește pe Adam”, „Malcolm este un rahat” și „viața e de căcat”, toate astea erau scrise pe ușă. Printre altele.

— Am pur și simplu în sânge cercetarea misterelor, spuse Leslie. Poate că am să și studiez istoria și-am să mă specializez în vechi mituri și documente. Și pe urmă o să fiu un fel de Tom Hanks din îngeri și demoni. Bineînțeles că eu o să arăt mai bine și o să-mi angajez un asistent foarte cool.

— Așa să faci, am spus eu. Sigur o să fie palpitant. În timp ce eu, pentru tot restul vieții mele, îmi voi pierde timpul zi de zi în anul 1956, într-o pivniță fără ferestre.

— Doar trei ore pe zi, mă corectă Leslie.

Era complet pusă la curent. Părea să înțeleagă toată această situație complicată mult mai bine și mult mai repede decât mine. Ascultase totul până la istorisirea mea despre bărbații din parc, urmată de litanie mea despre muștrările de conștiință ce mă încercau.

— E mai bine să te aperi decât să te lași tăiată ca un tort, fu comentariul ei la toate cele întâmplate.

Și, în mod ciudat, asta mă ajutase mai mult decât toate asigurările domnului George și ale lui Gideon.

— Uite cum stau lucrurile, spuse ea. Dacă trebuie să-ți faci temele într-o pivniță, măcar nu ai cum să dai peste conți siniștri, care stăpânesc telechinezia.

„Telechinezie” era termenul pe care Leslie îl găsisese pentru capacitatea contelui de a mă sugruma deși se afla la câțiva metri de mine. Telechinezii, afirma ea, se pare că aveau abilitatea să și comunice între ei fără să deschidă gura. Îmi promisese să se ocupe mai îndeaproape de acest subiect chiar în după-amiaza aceea.

Leslie își pierduse ziua de dinainte și jumătate din noapte cu căutarea de informații pe internet despre contele de Saint-Germain și despre toate celelalte bazaconii cu care o alimentasem eu. Îmi respinsese mulțumirile exuberante, zicând că-i făcuse o nemaipomenită plăcere.

— Așadar, acest conte de Saint-Germain este un personaj istoric destul de misterios – nici măcar data lui de naștere nu se știe exact. Cât privește originile sale, sunt multe semne de întrebare, spuse ea cu chipul radiindu-i ceremonios de încântare. Se pare că nu îmbătrânea, fapt pus pe seama magiei, de unii, sau pe seama unei alimentații sănătoase, de alții.

— Era bătrân, am spus eu. Poate că se ținea bine, dar bătrân tot era.

— Atunci, asta poate fi deja dezmințit, spuse Leslie. Trebuie să fi fost o personalitate fascinantă, căci apare în numeroase romane, iar pentru anumite cercuri ezoterice este un fel de guru, un ascensional, indiferent ce-o mai fi însemnând și asta. A fost membru al unor societăți secrete, a făcut parte din francmasonerie și din Crucea Roșie, și din încă vreo câteva, a fost un remarcabil muzician, a cântat la vioară și a compus, vorbea fluent o duzină de limbi străine și se pare că putea – ține-te bine – să călătorească în timp. Cel puțin, el susținea că ar fi luat parte la diverse evenimente la care ar fi fost imposibil să poată fi prezent.

— Mda, imposibil pe naiba!

— Da. Nebunie. În plus, se ocupa cu alchimia. În Germania, avea propriul turn pentru diversele experimente din acest domeniu.

— Alchimie – asta are legătură cu piatra aia filosofală, nu?

— Exact. Și cu magia. Piatra filosofală însă înseamnă pentru fiecare altceva. Unii vor doar să obțină aur artificial, ceea ce a dus la cele mai bizare monstruoziități. Toți regii și principii râvneau la oamenii care se pretindeau alchimiști, căci erau cu toții, bineînțeles, înnebuniți după aur. Din încercările de a fabrica aur a rezultat, printre altele, porțelanul, dar de cele mai multe ori n-a ieșit nimic, motiv pentru care alchimiștii au și fost aruncați în închisori sau au fost decapitați, fiind acuzați de erezie și de trădare.

— Și-au făcut-o cu mâna lor, am spus eu. Mai bine ar fi fost mai atenți la orele de chimie.

— În realitate însă, nu de aur le păsa alchimiștilor. Țasta era, ca să zic așa, doar camuflajul pentru experimentele lor. Piatra filosofală este mai degrabă sinonimă cu nemurirea. Alchimiștii credeau că, dacă se combină ingredientele corecte – ochi de țestoasă, sângele unei fecioare, părul unei pisici negre, ha, ha, asta a fost doar o glumă – deci, dacă se combină ingredientele corecte, folosind metodele chimice corecte, se obține o substanță care, de îndată ce este băută, te face nemuritor. Adepții contelui de Saint-Germain afirmau că acesta ar fi deținut rețeta respectivă, fiind, prin urmare, nemuritor. E drept că izvoarele spun că a murit în 1784, în Germania, dar există și alte izvoare, inspirate din relatările cetățenilor care, mulți ani după aceea, l-au întâlnit, iar el era cât se poate de viu.

— Hm, hm, am făcut eu. Nu cred că este nemuritor. Dar poate că vrea să devină? Poate că ăsta este secretul din spatele secretului. Adică ceea ce se întâmplă în momentul când cercul se închide...

— Posibil. Dar asta este numai o fațetă a medaliei, aceea scoasă la înaintare de adepții înfocați ai teoriilor ezoterice ale conspirației, care manipulează fără probleme datele oferite de izvoare în propriul lor avantaj. Observatorii critici sunt de părere că miturile din jurul lui Saint-Germain, în mare parte pură fantezie a fanilor sau a lui însuși, se datorează unor înscenări abile.

Leslie turuia așa de fluent și cu o reală fascinație, încât mi-a venit să râd.

— Du-te la domnul Whitman și întreabă-l dacă ai putea să scrii o prezentare pe această temă, am propus eu. Ai adunat atâtea informații, încât probabil că ai putea să scrii o carte întreagă.

— Nu cred că veverițoiul știe să-mi aprecieze strădaniile, spuse Leslie. La urma urmei, el este unul dintre fanii lui Saint-Germain – ca Gardian, așa și trebuie. Deci, pentru mine este foarte clar maleficul din această poveste, adică Saint-Germain nu Domnul Veverițoi. Te-a amenințat și te-a sugrumat. Iar mama ta a spus că ar trebui să te ferești de el. Așadar, ea știe mai multe decât recunoaște. Și nu are de unde să știe așa ceva decât de la această Lucy.

— Cred că toți știu mai multe decât pretind, am oftat eu. În orice caz, toți știu mai multe decât mine. Chiar și tu!

Leslie râse.

— Gândește-te la mine pur și simplu ca la o extensie a creierului tău. Conte a păstrat întotdeauna un mare secret în ce privește originea sa. Numele și titlul erau, în orice caz, inventate. E posibil să fie fiul nelegitim al Măriei Ana de Habsburg, văduva regelui Carol al II-lea al Spaniei. Ca tată, sunt luate în calcul mai multe persoane. O altă teorie spune că ar fi fiul unui principe transilvănean, crescut în Italia de ultimul duce de Medici. Indiferent cum o fi stat treaba, nimic din toate acestea nu este cu adevărat demonstrabil, așa că, fiecare nu face decât să bâjbâie în întuneric. Dar noi două avem o nouă teorie.

— Avem?

Leslie își dădu ochii peste cap.

— Bineînțeles! Noi știm acum că unul din părinți trebuie să provină din familia de Villiers.

— Și de unde știm noi asta?

— Ah, Gwen! Tu singuiă ai spus că primul călător în timp se numea de Villiers și că, din acest motiv, contele trebuie să fie și el membru, legitim sau nu, al acestei familii, înțelegi, nu? Altfel, nici urmașii lui nu ar fi avut acest nume.

— Ăăă, da, am încuviințat eu nesigură.

Chestia asta cu moștenirea nu-mi era mie foarte clară încă.

— Eu sunt însă de părere că această teorie cu Transilvania merită și ea luată în calcul. N-are cum să fie doar o coincidență faptul că Rakoczy provine de acolo.

— Voi mai face cercetări în această direcție, promise Leslie. Atenție!

Ușa din față se deschise și cineva pătrunse în toaleta fetelor. Fata - cel puțin așa bănuiam, că era o fată - intră în cabina de lângă noi ca să facă pipi. Noi am păstrat tăcerea până când fata a plecat.

— Fără să se spele pe mâini, zise Leslie. Ptiu. Mă bucur că nu știu cine a fost.

— Șervetele de hârtie sunt consumate toate, am spus eu.

Treptat, picioarele îmi amorțiră.

— Crezi că o s-avem probleme? Doamna Counter sigur va observa că nu suntem în clasă. Și, chiar dacă nu observă ea, tot ne pârăște careva.

— Pentru doamna Counter, toți elevii arată la fel, nu observă nimic. Mie îmi spune încă din clasa a V-a Lilly, iar pe tine te confundă cu Cynthia. Tocmai cu ea! Ceea ce facem noi aici este mai important decât geografia. Trebuie să fii cât mai bine pregătită posibil. Cu cât știi mai multe despre adversar, cu atât mai bine.

— Dacă aș ști măcar cine sunt adversarii mei.

— Nu poți avea încredere în nimeni, spuse Leslie, exact ca mama. Dacă ne-am uita la un film, la final, cel la care te aștepți cel mai puțin este personajul malefic. Dar, cum aici nu este vorba despre un film, eu aș paria pe tipul care te-a sugrumat.

— Dar cine ne-a trimis pe cap bărbații ăia în negru din Hyde Park? Contele n-ar fi făcut în viața lui asta! El are nevoie de Gideon, pentru ca acesta să-i poată vizita pe ceilalți călători în timp și să le recolteze sânge, ca să închidă cerul.

— Da, așa e. Leslie își mușca gânditoare buza inferioară. Dar, poate că în filmul ăsta există mai multe personaje malefice. Lucy și Paul ar putea fi, de asemenea, personaje negative. Să nu uităm că ei au furat cronograful. Apropo, ce s-a întâmplat cu bărbatul în negru de la numărul optsprezece?

Am ridicat din umeri.

— Azi-dimineață stătea acolo ca-ntotdeauna. De ce, crezi că va scoate cât de curând și el o spadă?

— Nu. Aș spune mai degrabă că este unul dintre Gardieni și că pierde și el vremea pe-acolo, pur și simplu din principiu. Leslie scotoci prin documentele ei. Și, pentru că veni vorba despre Gardieni, nu am găsit nimic sub denumirea asta. Pare să fie o lojă secretă foarte secretă. Însă unele dintre numele pe care mi le-ai spus tu – Churchill, Wellington, Newton – pot fi găsite și la francmasoni. Prin urmare, putem trage concluzia că aceste două loje aveau cel puțin o legătură între ele. Despre un băiat pe nume Robert White, mort prin înecare, nu am găsit nimic pe internet, dar la bibliotecă poți să răsfoiești toate numerele din Times și din Observer din ultimii patruzeci de ani. Sunt sigură că voi găsi ceva acolo. Ce mai era? Ah, da, scoruș, safir, corb... – Acestea se pot interpreta, desigur, într-o mulțime de feluri, dar, în cadrul bâlciului ăstuia ezoteric, toate pot însemna mereu altceva, motiv pentru care nu poți găsi nici o afirmație de încredere. Trebuie să încercăm să ne orientăm mai mult spre fapte și mai puțin spre aceste mărunțișuri. Pur și simplu, trebuie să aflăm mai multe. Mai ales despre Lucy și Paul și despre motivul pentru care au furat cronograful. În mod evident, ei știu ceva ce tuturor celorlalți le scapă. Sau pe care aceștia nu vor să-l vadă. Sau în legătură cu care sunt de cu totul altă părere.

Ușa se deschise iar. Pașii erau de data asta de-a dreptul fermi și energici. Și se îndreptau ținând spre cabina noastră.

— Leslie Hay și Gwendolyn Shepherd! Ieșiți imediat de acolo și treceți în clasă!

Eu și Leslie tăceam perplexe. Apoi, Leslie spuse:

— Știți că aceasta este toaleta fetelor, nu-i așa, domnule Whitman?

— Număr până la trei, răspunse domnul Whitman. Unu...

La „trei”, deschisesem deja ușa.

— Voi consemna în caietul clasei, spuse domnul Whitman, cu o privire muștrătoare, de veverișoi sever. Sunt foarte dezamăgit de voi. Mai ales de tine, Gwendolyn. Doar pentru că ai preluat poziția verișoarei tale nu înseamnă că ai voie să faci ce vrei. Charlotte nu și-a neglijat niciodată îndatoririle la școală.

— Da, domnule Whitman, am murmurat eu.

Această conduită autoritară nu i se potrivea deloc. De altfel, era mereu atât de șarmant! Cel mult, sarcastic.

— Și acum, în clasă cu voi.

— De unde ați știut că suntem aici? Întrebă Leslie.

Domnul Whitman nu răspunse. Întinse mâna după biblioraftul lui Leslie.

— Iar acesta se confiscă!

— Oh, nu, asta nu se poate.

Leslie strânse biblioraftul la piept.

— Dă-l încoace, Leslie!

— Dar am nevoie de el... pentru oră!

— Număr până la trei...

La „doi”, Leslie îi dădu biblioraftul, scrâșnind din dinți. Ne-am simțit îngrozitor de penibil când domnul Whitman ne împinse în clasă. Se pare că

doamna Counter luase chiulul nostru ca pe un afront personal, căci ne ignoră tot restul orei.

— Ați fumat ceva? Vru Gordon să afle.

— Nu, prostovane, îi spuse Leslie batjocoritor. Am vrut doar să discutăm în liniște.

— Ați chiulit pentru că ați vrut să discutați? Gordon își dădu una peste cap. Pe bune! Fetele astea!

— Acum, domnul Whitman se poate uita peste toate documentele tale, i-am spus eu lui Leslie. Și astfel își va da seama, apoi vor afla și Gardienii că ți-am povestit totul. Cu siguranță că așa ceva e interzis.

— Da, cu siguranță, spuse Leslie. Poate că o să trimită unul îmbrăcat în negru și la mine, unul care să mă anihileze pentru că știu lucruri pe care n-are voie să le știe nimeni...

Perspectiva părea s-o amuze.

— Și dacă fix așa stau lucrurile?

— Atunci... o să-ți fac rost astăzi după-amiază de un spray paralizant și o să cumpăr unul și pentru mine. Leslie mă bătu pe umăr. Haide, haide! Nu ne lăsăm noi doborâte.

— Nu, nu, nu ne lăsăm.

O invidiam pe Leslie pentru optimismul ei de nezdruncinat. Ea privea totdeauna partea bună a lucrurilor. În cazul în care o astfel de parte bună exista.

Din Analele Gardienilor

14 august 1949 între orele 15 și 18, Lucy și Paul au ajuns în biroul meu, pentru a elipsa. Am vorbit despre reconstrucția și reabilitarea districtului și despre faptul neplauzibil că Notting Hill, în vremea lor, avea să fie considerat cel mai popular și mai șic dintre toate districtele. (Ei numesc asta, trendy".) În afară de asta, mi-au adus o listă cu toți învingătorii de la Wimbledon începând cu 1950. Am promis să depun toate câștigurile din pariuri într-un fond pentru susținerea la colegiu a copiilor și a nepoților mei. În plus, mă gândesc să achiziționez unul sau două dintre imobilele sordide din Notting Hill. Nu se știe niciodată.

A consemnat: Lucas Montrose, adept de gradul trei.

Paisprezece.

Ora s-a desfășurat chinuitor de lent, prânzul a fost, ca de obicei, dezgustător, iar când, după două ore de chimie, am putut, în sfârșit, să plecăm acasă, practic eram gata să mă duc din nou la culcare.

Charlotte mă ignorase toată ziua. La un moment dat, în pauză, încercasem să-i vorbesc, dar ea spusese:

— În caz că vrei să-ți ceri scuze, uită!

— Pentru ce ar trebui să-mi cer scuze? Întrebases eu iritată.

— Păi, dacă nici tu nu știi de ce...

— Charlotte! Ce pot să fac dacă am moștenit eu, și nu tu stupida asta de genă?

Charlotte îmi aruncase o privire furioasă.

— Nu este o genă stupidă, ci un har. Ceva cu totul aparte. Iar pe cineva ca tine ea este, pur și simplu, irosită. Dar ești mult prea copilăroasă ca să înțelegi asta, fie și parțial.

După care se întorsese și mă lăsase pur și simplu acolo.

— O să-și revină ea, spuse Leslie acum, când ne luam lucrurile din dulap. Trebuie doar să se obișnuiască mai întâi cu faptul că nu ea e cea specială.

— Dar e atât de nedreaptă! M-am revoltat eu. La urma urmei, eu nu i-am luat nimic.

— În principiu, cam da! Leslie îmi dădu peria ei de păr. Poftim!

— Ce să fac cu ea?

— Să-ți perii părul, ce altceva?!

Mi-am trecut ascultătoare peria prin păr.

— De fapt, de ce fac asta? Am întrebat apoi.

— Am vrut doar să arăți bine când te vei întâlni din nou cu Gideon. Din fericire, nu ai nevoie de rimei, genele tale sunt de la natură atât de grozav de lungi și de negre...

La menționarea numelui lui Gideon, m-am înroșit ca racul.

— Poate nici nu mă întâlnesc cu el azi. Practic, voi fi trimisă în 1956 doar ca să-mi fac temele într-o pivniță.

— Dar poate că la un moment dat, înainte sau după, drumurile vi se vor intersecta.

— Leslie, nu sunt genul lui!

— Nu asta a vrut să zică, ripostă Leslie.

— Ba da!

— Ei și? Părerile se mai schimbă. În orice caz, el este genul tău.

Am deschis gura și am închis-o imediat la loc. N-avea nici un rost să neg. Era genul meu, oricât de mult mi-ar fi plăcut să mă prefac că nu era deloc așa.

— Orice fată l-ar găsi grozav, am spus eu. Cel puțin, în ce privește aspectul exterior. Dar mă înnebunește de fiecare dată că-mi dă tot timpul ordine și este pur și simplu... este pur și simplu imprezvizibil de...

—... grozav?

Leslie îmi zâmbi drăgăstos.

— Așa ești și tu, sincer! Ești cea mai grozavă fată pe care o cunosc. Poate doar cu excepția mea. Și, ca să fim sincere, de dat ordine știi și tu să dai. Hai acum! Vreau neapărat să văd limuzina care a venit să te ia.

James dădu țeapăn din cap când am trecut pe lângă nișa lui.

— Așteaptă! I-am spus eu lui Leslie. Trebuie să-l întreb ceva pe James.

Când m-am oprit, mina blazată a lui James dispăru, iar băiatul îmi zâmbi bucuros.

— M-am mai gândit la ultima noastră discuție, spuse el.

— Cea despre sărut?

— Nu! Cea despre variolă. Este posibil s-o fi avut totuși. Apropo, părul îți strălucește azi foarte frumos.

— Mulțumesc, James. Poți să-mi faci o favoare?

— Sper că nu are nici o legătură cu sărutatul.
Mi-a venit să râd.
— N-ar fi nici asta o idee rea, am spus eu. Dar e vorba despre maniere.
— Maniere?
— Tu te plângi mereu că nu am deloc maniere. Și ai perfectă dreptate.
De aceea, te-aș ruga să-mi arăți cum trebuie să te porți corect. În epoca ta.
Cum se vorbește, cum se face o plecăciune, cum se... Ah, ce știi eu?
— Ține un evantai? Se dansează? Cum te porți când în încăpere se află principele?
— Exact!
— Ei bine, asta-ți pot arăta, spuse James.
— Ești o comoară, am zis eu și m-am întors să plec. Ah, și, James? Știi să te și duelezi cu spada?
— E de la sine înțeles, zise acesta. Nu vreau să mă laud, dar sunt considerat unul dintre cei mai buni spadasi printre prietenii mei de la club. Însuși Galliano spune că aș fi un talent ieșit din comun.
— Super! Am exclamat eu. Ești un adevărat prieten.
— Vrei să te învețe stafia scrimă? Leslie urmărise discuția noastră cu interes. Sigur că nu putuse să audă decât replicile mele. Dar poate oare o stafie să țină-n mână o spadă?
— Vom vedea, am spus eu. La urma urmei, el de-acolo vine.
Gordon Gilderman ne ajunsese din urmă lângă scări.
— Iar ai vorbit cu nișa, Gwendolyn. Am văzut clar.
— Da, aceea este nișa mea preferată, Gordon. Se simte jignită dacă nu vorbesc cu ea.
— Știi deja că ești ciudată, nu?
— Da, dragă Gordon, știu. Dar măcar eu nu am vocea în schimbare.
— Asta o să treacă, spuse Gordon.
— Ce bine-ar fi dacă și tu ai trece mai departe, cât mai repede, spuse Leslie.
— Ah, sigur, iar vreți să vorbiți, spuse Gordon. Era întotdeauna foarte lipicios. Înțeleg. Ați mai stat azi vreo cinci ore nas în nas. Ne-ntâlnim mai târziu la cinema?
— Nu, răspunse Leslie.
— Eu oricum nu pot, spuse Gordon, urmărindu-ne prin holul de la intrare precum o umbră. Trebuie să scriu prezentarea aia idioată despre inelele cu sigiliu. V-am spus deja că-l urăsc pe domnul Whitman?
— Da, dar numai de o sută de ori, i-o tăie Leslie.
Am văzut limuzina așteptându-mă în fața porții școlii încă înainte să ieșim. Inima-mi începu să bată un pic mai repede. Încă mă simțeam dezgustător de penibil după seara de ieri.
— Uau! Asta ce fel de căruță mai e? Gordon fluieră încet printre dinți. Poate că totuși sunt adevărate zvonurile cum că fiica Madonnei face școala aici - incognito, desigur, și sub un nume fals.

— Clar, spuse Leslie și clipi des când am ieșit în lumina soarelui. Și de aceea este luată cu o limuzină. Ca să nu observe nimeni chestia cu venirea aici incognito.

Limuzina era admirată de câțiva elevi. Chiar și Cynthia și prietena ei Sarah stăteau pe trepte și se zgâiau. E drept, nu la limuzină, ci o idee mai la dreapta ei.

— Și eu care credeam că totilara aia nu are nici o treabă cu băieții, comentă Sarah. Oricum, nu cu astfel de exemplare superbe.

— Poate că e verișorul ei, spuse Cynthia. Sau fratele ei.

M-am agățat de brațul lui Leslie. În curtea școlii noastre stătea de-adevăratelea Gideon, absolut relaxat, în jeanși și T-shirt. Și vorbea cu Charlotte.

Leslie își dădu seama imediat.

— Și eu care credeam că are părul lung, spuse ea cu reproș.

— Așa și e, am replicat eu.

— Doar pe jumătate, mă corectă Leslie. Este o diferență. Foarte cool.

— E poponar, pariez pe cincizeci de lire că e poponar, spuse Gordon.

Își sprijini brațul pe umărul meu, ca să poată vedea mai bine printre Cynthia și mine.

— Oh, Doamne, o atinge! Exclamă Cynthia. O ia de mână! Zâmbetul lui Charlotte se vedea bine până la noi. Nu zâmbea des (dacă făceam abstracție de zâmbetul acela discret de Mona Lisa), dar, când o făcea, era fermecătoare. Avea chiar și o gropiță, care doar așa era vizibilă. Trebuie s-o fi văzut și Gideon și precis c-o găsisse cu totul deosebită.

— Îi mângâie obrazul!

Oh, Doamne! Pe bune! Fiorul pe care-l simțeam nu mai putea fi ignorat.

— Și-acum o sărută!

Ne-am ținut toate respirația. Arăta, într-adevăr, ca și când Gideon ar fi vrut s-o sărute pe Charlotte.

— Dar numai pe obraz, spuse Cynthia ușurată. Deci este verișorul ei. Gwenny, te rog, spune-mi că e verișorul ei.

— Nu, am răspuns eu. Nu sunt rude.

— Și nu e nici poponar, lămuri Leslie lucrurile.

— Punem pariu? Uită-te la inelul lui cu sigiliu!

Charlotte îl privi radioasă încă o dată pe Gideon, apoi se îndepărtă plină de viață. În mod evident, proasta ei dispoziție dispăru ca prin minune.

Gideon se îndreptă către noi. Știam precis ce priveliște ofeream: patru fete și Gordon zgâindu-se și chicotind pe treptele școlii.

„Cunosc fete ca tine.”

Exact așa cum se-aștepta. Grozav.

— Gwendolyn! Strigă Gideon. În sfârșit, iată-te!

Tot colectivul, adică Cynthia, Sarah și Gordon, își țin respirația. Și eu, ca să fiu sinceră. Doar Leslie nu părea impresionată, îmi dădu un ghiont scurt.

— Grăbește-te puțin. Te așteaptă limuzina.

Când coboram treptele, am simțit privirile celorlalți în ceafă. Probabil că rămăseseră cu toții cu gurile căscate. Gordon mai mult ca sigur.

— Bună, am spus eu când am ajuns lângă Gideon.

Mai mult de-atât n-am reușit să articulez. În lumina soarelui, ochii lui erau chiar mai verzi decât de obicei.

— Bună.

Mă studie, poate un pic prea amănunțit.

— Ai crescut peste noapte?

— Nu. Mi-am tras jacheta peste șani. Mi-a intrat uniforma la apă.

Gideon surâse. Apoi se uită peste umărul meu.

— Acelea de acolo sunt prietenele tale? Cred că una dintre ele tocmai leșină.

Oh, Dumnezeu!

— E Cynthia Dale, am spus eu fără să mă întorc. Suferă de nivel ridicat de estrogen. Dacă te interesează, vă fac lipeala cu plăcere.

Zâmbetul lui Gideon se accentuă.

— Poate am să revin asupra acestei probleme. Acum, hai! Mai avem multe de făcut azi.

Mă luă de braț (de pe trepte se auzi un chițăit sonor) și mă conduse la limuzină.

— Nu trebuie decât să-mi fac temele. În anul 1956.

— Planurile s-au modificat.

Gideon îmi deschise portiera. (Țipăt sincron venind dinspre trepte.)

M-am prăbușit în scaunul din spate. În fața mea se afla un chip ce-mi era deja cunoscut.

— Bună ziua, domnule George.

— Gwendolyn, fetița mea vitează, cum îți merge azi?

Chipul domnului George radia, la întrecere cu chelia lui.

— Aăă, bine, mulțumesc.

M-am înroșit, pentru că mă gândeam ce imagine jalnică trebuia să fi oferit cu o seară în urmă. Măcar Gideon nu făcuse nici o aluzie caustică. Se comporta de parcă nu s-ar fi întâmplat nimic.

— Cum a fost chestia aia cu stră-străbunica mea? Am întrebat eu repede. Nu prea am înțeles.

— Da, nici noi nu am înțeles prea bine, spuse Gideon oftând.

Limuzina se puse în mișcare. Am rezistat tentației de a-mi privi prietenii prin luneta mașinii.

— Margret Tilney, născută Grand, a fost bunica bunicii tale Arista și ultima călătoare în timp înaintea lui Lucy și a ta. După cea de-a doua ei călătorie în timp, din 1894, Gardienii au putut-o introduce fără probleme în primul cronograf, cel original. Tot restul vieții ei de după aceea - a murit în 1944 - a elipsat în mod regulat cu ajutorul cronografului, Analele descriind-o drept o persoană prietenoasă și cooperantă. Domnul George își șterse nervos chelia cu mâna. În timpul bombardamentelor asupra Londrei din cel de-al Doilea Război Mondial, s-a mutat la țară, împreună cu o echipă de Gardieni și

cu cronograful. Acolo a și murit, la vârsta de șaiszeci și șapte de ani, din cauza unei pneumonii.

— Ce - ăăă - trist!

Nu înțelegeam exact la ce-mi foloseau toate aceste informații.

— După cum știi, Gideon a vizitat deja în trecut șapte dintre cei doisprezece din cerc și a recoltat de la ei sânge pentru cel de-al doilea cronograf. Șase dacă îi luăm pe gemeni împreună. Punând la socoteală și sângele tău și al lui, mai lipsesc doar patru din cerc. Opalul, Jadul, Safirul și Hirmalinul Negru.

— Elaine Burghley, Margret Tilney, Lucy Montrose și Paul de Villiers, completă Gideon.

— Cei patru ar mai trebui vizitați în trecut pentru a li se recolta sânge. Asta înțelegeam deja, doar nu eram proastă.

— Exact. Nu ne-am gândit că ar putea exista vreo complicație cu Margret. Domnul George se lăsă pe spate în scaun. Cu ceilalți da, însă cu Margret Tilney nu exista nici un motiv pentru a lua în calcul greutatea. Viața ei este consemnată foarte exact de către Gardieni. Știm unde a fost în fiecare zi a existenței sale. De aceea a și fost ușor să aranjăm o întâlnire între ea și Gideon. Noaptea trecută, Gideon a călătorit în anul 1937, pentru a se întâlni cu Margret Tilney în casa noastră din Temple.

— Chiar? Noaptea trecută? Și când ai mai dormit, pentru numele lui Dumnezeu?

— Ar fi trebuit să mergă repede, spuse Gideon, încrucișându-și brațele la piept. Alocasem doar o oră acțiunii.

Domnul George continuă:

— Dar, contrar așteptărilor, Margret a refuzat să-i dea sânge, după ce el i-a explicat situația.

Se uită la mine, așteptând. Oh, acum eu ar fi trebuit să spun ceva?

— Poate că... ăăă... poate că pur și simplu nu a înțeles, am bâiguit eu.

La urma urmei, era o poveste foarte încâlcită.

— M-a înțeles foarte bine. Gideon clătină din cap. Știa deja că primul cronograf fusese furat și că eu urma să încerc să obțin de la ea sânge pentru cel de-a doilea.

— Dar cum de putea bănuși ce urma să se întâmple abia patru ani mai târziu? Era clarvăzătoare?

Nici nu am apucat să-mi termin de rostit întrebarea, că am și priceput. Încet, încet, începeam să pătrund înțelesurile acestei povești încâlcite despre călătorii în timp.

— Cineva a fost acolo înaintea ta și i-a povestit, nu-i așa? Am spus eu. Gideon încuviință din cap.

— Și a convins-o să nu permită sub nici o formă să i se ia sânge. Și mai bizar a fost faptul că a refuzat chiar și să stea de vorbă cu mine. I-a chemat în ajutor pe Gardieni și le-a cerut să mă țină departe de ea.

— Dar cine ar fi putut să fie? Am tăcut o clipă și m-am gândit. Practic, nu pot fi bănuși decât Lucy și Paul. Ei pot călători în timp și, totodată, vor să împiedice închiderea cercului.

Domnul George și Gideon schimbă o privire.

— La întoarcerea lui Gideon, ne-am aflat în fața unei adevărate enigme, spuse domnul George. Ne imaginăm cam ce-ar fi putut să se întâmple, dar ne lipseau dovezile. De aceea, în dimineața aceasta, Gideon a mai făcut o călătorie în timp și a vizitat-o din nou pe Margret Tilney.

— Ai avut o zi plină, nu? Am căutat urme de oboseală pe chipul lui Gideon, dar nu am găsit niciuna. Dimpotrivă, arăta chiar foarte treaz. Brațul cum îți mai e?

— Bine. Ascultă ce spune domnul George! E important.

— De data asta, Gideon a căutat-o pe Margret imediat după primul ei salt în timp, în 1894, spuse domnul George. Ar mai trebui să știi că Factorul X - sau gena călătoriei în timp, cum îi spunem noi - apare în sânge abia după saltul de inițiere. Căci, în mod evident, sângele recoltat de la călătorii în timp înainte de primul salt nu este recunoscut de cronograf. Conte de Saint-Germain a făcut câteva experimente în acest sens, care, în vremea lui, aproape că au dus la distrugerea cronografului. Prin urmare, nu are nici un sens să cauți un călător în timp în copilăria sa pentru a-i recolta sânge. Deși asta ar ușura lucrurile. Înțelegi?

— Da.

Ei bine, ca să fiu sinceră, tot nu prea pricepeam.

— Așadar, Gideon s-a întâlnit cu tânăra Margret azi-dimineață, la prima ei elipsare oficială programată. După primul salt în timp, a fost adusă imediat la Temple. Chiar în timpul introducerii ei în cronograf, a făcut un al doilea salt, cel mai lung salt necontrolat înregistrat vreodată până atunci. A lipsit mai bine de două ore.

— Domnule George, treceți peste lucrurile ne semnificative, propuse Gideon cu o urmă de nerăbdare în glas.

— Da, da. Unde rămăsesem? Așadar, Gideon a vizitat-o pe Margret la prima ei elipsare programată. Și i-a spus din nou povestea cu cronograful furat și cu șansa de a repara totul cu ajutorul celui de-al doilea.

— Ha! Am strigat eu între timp. Deci de aici cunoștea mai vârstnica Margret toată povestea. Gideon însuși i-o spusese!

— Da, asta ar fi o posibilitate, admise domnul George. Dar nici de data aceasta Margret nu azea povestea pentru prima oară.

— Așadar, a mai fost cineva acolo înaintea lui Gideon. Lucy și Paul. Ei au călătorit în trecut cu ajutorul cronografului pentru a-i povesti lui Margret Tilney că este foarte posibil ca, mai devreme sau mai târziu, să apară cineva care va dori să-i ia sânge.

Domnul George nu spuse nimic.

— Și, de data asta, a permis să-i fie recoltat sânge?

— Nu, spuse domnul George. A refuzat din nou.

— E drept că, la șaisprezece ani, nu a fost la fel de încăpățânată ca mai târziu, spuse Gideon. De data asta mi-a dat voie să stau puțin de vorbă cu ea. Și în final mi-a spus că, dacă ar fi să facă asta, atunci numai cu tine ar discuta despre sângele ei.

— Cu mine?

— Ți-a rostit numele. Gwendolyn Shepherd.

— Dar... Mi-am mușcat buza de jos, în timp ce domnul George și Gideon mă priveau cu atenție. Am crezut că Paul și Lucy au dispărut înainte de nașterea mea. Cum de-au putut să-mi știe numele și să-i povestească despre asta acestei Margret?

— Da, aceasta este întrebarea, spuse domnul George. Vezi tu, Lucy și Paul au furat cronograful în luna mai a anului în care te-ai născut tu. Mai întâi, s-au ascuns cu el în prezent. Câteva luni au reușit foarte bine să rămână ascunși din calea detectivilor Gardienilor, folosindu-se de tot felul de trucuri, precum piste false și altele. Au schimbat des orașele și au călătorit cu cronograful prin jumătate de Europă. După care însă, am restrâns tot mai mult cercul reședinței lor, iar ei și-au dat seama că singura modalitate în care ar putea scăpa era fuga în trecut. Din păcate, nu s-au gândit nici o secundă să renunțe. Și-au apărat idealurile lor false fără să accepte vreun compromis. Suspină. Erau așa de tineri și de plini de pasiune...

Privirea-i deveni un pic visătoare.

Gideon își drese vocea, iar domnul George încetă să mai privească în gol. Continuă:

— Până acum, am crezut că au făcut acest pas în septembrie, aici la Londra, cu câteva săptămâni înainte de nașterea ta.

— Atunci, ar fi fost imposibil să-mi știe numele!

— Corect, admise domnul George. De aceea, după dimineața de azi, luăm în considerare posibilitatea ca ei să fi plecat în trecut, cu tot cu cronograf, după nașterea ta.

— Indiferent care o fi fost motivul, adăugă Gideon.

— Deși ar mai fi încă de lămurit de unde cunoșteau Lucy și Paul numele și menirea ta. Dintr-un motiv sau altul, Margret Tilney refuză orice fel de colaborare.

Am rămas din nou gânditoare.

— Și cum ajungem acum la sângele ei?

Oh, Doamne! Nu eu am fost cea care tocmai a rostit asta, nu-i așa?

— Doar n-o să folosiți forța, nu?

În imaginația mea, îl și vedeam pe Gideon cu o sticlă de eter, cu cătușe și mânuind o seringă uriașă, ceea ce-mi tulbură sensibil imaginea despre el.

Domnul George clătină din cap.

— Una dintre cele douăsprezece reguli de aur ale Gardienilor spune că forța se poate folosi numai atunci când toate celelalte variante - negocierea și înțelegerea - au eșuat. Așadar, să încercăm mai întâi ceea ce a propus Margret: să te trimitem pe tine la ea.

— Ca să o conving?

— Ca să ne lămurim asupra motivelor și asupra informatorilor ei. Cu tine va vorbi, a afirmat-o chiar ea. Vrem să știm ce are să-ți spună.

Gideon oftă.

— Nu există o altă soluție, iar eu am vorbit toată dimineața cu pereții.

— Cam așa stau lucrurile, Gwendolyn. De aceea, Madame Rossini tocmai îți coase o rochiță drăguță de vară pentru anul 1912, spuse domnul George. Ți vei cunoaște stră-străbunica.

— De ce tocmai anul 1912?

— Am ales anul absolut la întâmplare. Totuși, Gideon e de părere că ați putea pica într-o capcană.

— Într-o capcană?

Gideon nu spuse nimic, ci doar mă privi. Și chiar părea îngrijorat.

— După legile logicii, am putea exclude această posibilitate, continuă domnul George.

— De ce ar vrea cineva să ne întindă o capcană?

Gideon se aplecă înspre mine.

— Gândește-te! Lucy și Paul posedă cronograful în care sunt deja introduși zece dintre cei doisprezece călători în timp. Pentru a închide cercul și a putea folosi secretul în propriul interes, mai au nevoie de sânge doar de la noi doi.

— Dar... Lucy și Paul parcă tocmai asta voiau, să împiedice închiderea cercului și aflarea secretului, am spus eu.

Domnul George și Gideon schimbă din nou o privire.

— Asta crede mama ta, spuse domnul George.

Asta crezusem și eu până în acel moment.

— Și voi nu credeți asta?

— Hai să privim lucrurile altfel! Ce se întâmplă dacă Lucy și Paul vor să aibă secretul numai pentru ei? Întrebă Gideon. Dacă ăsta e motivul pentru care au furat cronograful? Atunci, singurul lucru care le-ar mai lipsi pentru a i-o lua înaintea contelui de Saint-Germain ar fi sângele nostru.

Am întors pentru o vreme pe toate părțile aceste cuvinte. Apoi am spus:

— Și, pentru că nu ne pot întâlni decât în trecut, trebuie să ne prindă undeva, ca să ajungă la sângele nostru?

— Ar putea crede că doar prin violență ar putea obține sângele nostru, spuse Gideon. La fel cum noi, la rândul nostru, credem că ei nu ne vor da sângele lor de bunăvoie.

— Îi cunosc pe Lucy și pe Paul. Pur și simplu, nu este stilul lor ăsta, spuse domnul George. Au crescut cu cele douăsprezece reguli de aur ale Gardienilor, și cu siguranță nu și-ar asasina propriile rude. Cred și ei în negociere și în înțelegere.

— Îi știați pe Lucy și pe Paul, domnule George, spuse Gideon. Dar puteți ști cu adevărat cum s-au schimbat ei între timp?

Mă uitam când la unul, când la celălalt.

— Eu așa considera, în orice caz, interesant de aflat ce anume dorește stră-străbunica mea de la mine, am spus eu. Și cum poate fi vorba despre o capcană când noi suntem cei care stabilesc momentul vizitei?

— Așa văd și eu lucrurile, spuse domnul George.

Gideon suspină resemnat.

— E clar că nu se mai poate face nimic.

Madame Rossini îmi trase pe cap o rochie albă, lungă până la glezne, cu un imprimeu fin în carouri și cu un guler marinăresc, în talie avea un cordon din satin albastru precum cerul, din același material ca panglica ce decora gulerul în locul în care trecea printr-o gaică.

Când m-am privit în oglindă, am fost un pic dezamăgită. Păream foarte cuminte. Arătam un pic precum băieții de altar din St. Luke, unde mergeam uneori duminica la slujbă.

— Moda anului 1912 nu se poate compara, desigur, cu extravaganța stilului rococo, spuse Madame Rossini, întinzându-mi o pereche de ghetuțe din piele cu butoni. Farmecul femeii a fost mai degrabă ascuns decât accentuat, așa spune eu.

— Și eu așa spune același lucru.

— Și-acum, pieptănătura.

Madame Rossini mă împinse delicat pe un scaun și făcu o cărare foarte lungă în părul meu. Apoi, prinse tot părul la ceafă, de-o parte și de cealaltă a capului.

— Nu e un pic cam - ăăă - umflat peste urechi?

— Așa se poartă, replică Madame Rossini.

— Dar nu cred că-mi stă bine, dumneavoastră ce ziceți?

— Ție-ți stă bine orice, micuța mea cu gătișor de lebădă. În afară de asta, aici nu e vorba despre un concurs de frumusețe. Este vorba de...

—... autenticitate. Știu.

Madame Rossini râse.

— Atunci, e bine.

De data asta, doctorul White fu cel care veni să mă ia și să mă conducă la ascunzătoarea din pivniță a cronografului. Se uită la mine deosebit de prost-dispus, ca de obicei; în schimb, Robert, băiețelul-fantomă, îmi zâmbi cu multă prietenie.

I-am răspuns la fel. Era, într-adevăr, foarte dulce, cu buclele lui blonde și cu gropițele din obraji.

— Bună!

— Bună, Gwendolyn, spuse Robert.

— Nu văd motivul pentru o astfel de bucurie exuberantă a revederii, comentă doctorul White, fluturând legătura neagră pentru ochi.

— Oh, nu, de ce folosiți iar asta?

— Nu avem nici un motiv să avem încredere în tine, spuse el.

— Ah! Dați-o încioace, domn grobian ce sunteți!

Madame Rossini îi smulse eșarfa neagră din mână.

— De data asta, nu-mi mai strică mie nimeni coafura.

Păcat! Madame Rossini mi-a legat personal ochii, cu mare grijă, reușind să nu deranjeze nici un firicel de păr.

— Mult noroc, micuțo, spuse ea când doctorul White mă conduse afară din încăpere.

Am făcut cu mâna la întâmplare. Aveam din nou sentimentul acela ciudat că puteam să cad în gol. Totuși, traseul începea să-mi devină familiar. De data aceasta, Robert era cel care mă avertiza dinainte:

— Încă două trepte și o iei la stânga, prin ușa secretă. Atenție la prag!
Încă zece pași și începe treapta cea mare.

— Țasta da, ajutor! Mulțumesc mult.

— Fără ironie, da? Mi-o trânti doctorul White.

— Tu de ce mă poți auzi, și el nu? Întrebă Robert îngrijorat.

— Nici eu nu știu asta, din păcate, i-am răspuns eu, fiind brusc copleșită de milă. Vrei să-i spui ceva?

Robert tăcu.

Doctorul White spuse:

— Glenda Montrose avea dreptate. Chiar vorbești de una singură.
Pipăiam cu mâna de-a lungul peretelui.

— Ah, știu nișa asta. Acum urmează încă o treaptă, iat-o, iar după douăzeci și patru de pași o luăm la dreapta.

— Ai numărat pașii!

— Doar din plictiseală. De ce sunteți atât de neîncrezător, doctore White?

— Oh, dar nu sunt deloc așa. Am încredere totală în tine. În acest moment. Căci exact în acest moment ești cât de cât ascultătoare, cel mult incitată de ideile ciudate ale mamei tale. Dar nu știe nimeni cum te poți transforma. Și de aceea nu aș fi foarte încântat să știi locul unde este ascuns cronograful.

— Chiar așa de mare nu poate fi pivnița asta, am spus eu.

— Habar n-ai, replică doctorul White. Au fost oameni care s-au și pierdut prin ea.

— Chiar?

— Da.

Am simțit în vocea lui o urmă de zâmbet și mi-am dat seama că doar glumea.

— Alții au rătăcit zile în șir până să ajungă la o altă intrare.

— Aș dori tare mult să-i spun că-mi pare rău, zise Robert.

E clar că se gândise mult la asta.

Oh, bietul băiat. Tare aș fi vrut să mă pot opri și să-l iau în brațe.

— Dar n-a fost vina ta.

— Ești sigură?

Doctorul White continua să vorbească despre oamenii care se pierduseră prin pivniță.

Robert își trase nasul.

— În dimineața cu pricina ne-am certat. I-am spus că-l urăsc și că mi-aș fi dorit să fi avut un alt tată.

— Nu cred că a luat-o în serios. Sigur nu.

— Ba da. Și acum crede că nu-l iubesc, și nu mai am cum să i-o spun.

Vocea subțirică și tremurândă aproape că-mi sfâșia inima.

— De aceea ești încă aici?

— Nu vreau să-l las singur. Nu mă poate vedea sau auzi, dar poate simte că sunt aici.

— Of, scumpule.

De data asta, n-am mai putut suporta și m-am oprit.

— Sunt absolut sigură că știe că-l iubești. Orice tată știe că, uneori, copiii spun lucruri pe care nu le cred.

— Desigur, admise doctorul White.

Vocea lui sună deodată înecată de emoție.

— Când le interzici copiilor să se uite la televizor timp de două zile doar pentru că și-au lăsat bicicleta în ploaie, nici nu trebuie să te miri că îți spun lucruri pe care nu le cred.

Mă împinse mai departe.

— Mă bucur că spuneți asta, doctore White.

— Și eu, zise Robert.

Restul drumului, amândoi am fost în cea mai bună stare de spirit. O ușă grea fu descuiată și apoi se trânti în urma noastră.

Primul lucru pe care l-am văzut după ce mi-a fost scoasă legătura de la ochi a fost Gideon cu joben pe cap. Am izbucnit imediat într-un râs zgomotos. Ha! De data asta era rândul lui să arate ca un fraier cu pălărie!

— Azi este extrem de binedispusă, spuse doctorul White. Mulțumită conversației interminabile cu ea însăși.

Dar vocea lui nu mai suna la fel de acidă ca de obicei.

Domnul de Villiers începu și el să râdă.

— Și mie mi se pare caraghios, zise el. Arată ca un director de circ.

— Mă bucur că vă amuzați, interveni Gideon.

În afară de joben, arăta bine. Pantaloni negri lungi, redingotă neagră, cămașă albă - arăta oarecum de parcă s-ar fi dus la o nuntă. Mă studie din cap până-n picioare, iar eu îmi țineam respirația, așteptând revanșa. Mie mi-ar fi venit pe loc cel puțin zece remarci jignitoare la adresa ținutei mele.

Dar el nu spuse nimic, ci numai rânji.

Domnul George era ocupat cu cronograful.

— Gwendolyn a primit toate instrucțiunile?

— Cred că da, spuse domnul de Villiers.

Vorbise cu mine o jumătate de oră despre „Operațiunea Jadul”, în timp ce Madame Rossini pregătise costumația. Operațiunea Jadul! Mă simțeam precum agentul secret Emma Peel. Mie și lui Leslie ne plăcea la nebunie filmul cu Uma Thurman. Răzbunătorii.

Încă nu puteam înțelege teoria încăpățânată a lui Gideon cum că riscam să cădem într-o capcană. Margret Tilney își exprimase foarte clar dorința de a avea o întrevvedere cu mine, dar nu stabilise nici un moment exact pentru aceasta. Chiar și dacă intenționa să-mi întindă o capcană, nu avea de unde să știe în ce zi și la ce oră din viața ei aveam să apar.

Și-apoi era foarte puțin probabil ca Lucy și Paul să reușească să se coordoneze cu noi exact în perioada selectată. Luna iunie a anului 1912 fusese aleasă la întâmplare. Margret Tilney avea pe atunci treizeci și cinci de ani și trăia cu soțul ei și cu cei trei copii ai lor într-o casă din Belgravia. Și exact acolo aveam și noi s-o vizităm.

M-am uitat în sus și am observat că Gideon mă privea. Mai exact, îmi privea decolteul. Asta chiar că era prea de tot!

— Hei, te holbezi cumva la sânii mei? Am spus eu revoltată printre dinți.

El rânji.

— Nu direct, șopti el înapoi.

Brusc, mi-am dat seama despre ce vorbea. În hainele rococo fusese mult mai ușor să ascund lucruri printre dantele, mi-am dat eu seama.

Din păcate însă, devenise și domnul George atent la noi.

Se aplecă înainte.

— Acesta este cumva un telefon mobil? Întrebă el. Nu ai voie să iei cu tine în trecut obiecte din prezent!

— Dar de ce? Se poate dovedi util! (Iar fotografia cu Rakoczy și Lordul Brompton era chiar grozavă!) Dacă Gideon ar fi avut asupra lui un pistol ca lumea data trecută, totul ar fi fost mult mai simplu.

Gideon își dădu ochii peste cap.

— Imaginează-ți că ți-ai pierde mobilul în trecut, spuse domnul de Villiers. Probabil că persoana care l-ar găsi nu ar putea să facă mare lucru cu el. Sau poate că da. Și-atunci, mobilul tău ar schimba viitorul. Sau un pistol! Nici nu mă pot gândi ce s-ar întâmpla dacă omenirii i-ar veni mai devreme decât s-a întâmplat ideea de a folosi arme ingenioase.

— În plus, aceste obiecte ar fi dovada existenței voastre și a noastre, spuse doctorul White. Dintr-o simplă neglijență, totul s-ar putea schimba, iar continuumul ar fi în pericol.

Îmi mușcam buza inferioară, gândindu-mă în ce fel ar fi putut schimba viitorul omenirii un spray paralizant pe care l-aș pierde, de exemplu, în secolul al XVIII-lea. Poate doar în bine, dacă l-ar găsi persoana care trebuie...

Domnul George întinse mâna.

— Am eu grijă de el.

Oftând, am băgat mâna în decolteu și i-am dat mobilul.

— Dar după aceea îl vreau imediat înapoi!

— Suntem gata odată? Întrebă doctorul White. Cronograful este pregătit de pornire.

Eram gata. Aveam ceva fluturi în stomac, dar a trebuit să recunosc că tot ce se petrecea în acel moment era mai bine decât să stau într-o pivniță, pierdută în trecut, și să-mi fac temele.

Gideon mă mai studie o dată. Poate că se gândea ce altceva aș mai fi putut ascunde. L-am privit inocentă - sprayul paralizant aveam să încerc să-l iau abia la următoarea călătorie. Păcat!

— Gata, Gwendolyn? Întrebă el în cele din urmă.

I-am zâmbit.

— Gata oricând ești și tu.

Că vremile ieșitu-și-au din matcă -

O, soartă blestemată, nenoroc Să fiu născut ca să le-adun la loc.

Hamlet, William Shakespeare (1564-1616)

Cincisprezece.

O birjă a Gardienilor ne duse de la Temple la Belgravia, mergând numai de-a lungul Tamisei, iar de data aceasta am putut recunoaște o mare parte

din Londra pe care o știam. Soarele lumina Big Benul și Abația Westminster și, spre marea mea bucurie, bulevardele largi erau înțesate de oameni cu pălării, umbrele de soare și rochii deschise la culoare întocmai ca a mea, parcurile străluceau de-atâta verde crud, iar străzile erau frumos asfaltate și fără nici o urmă de noroi.

— Parcă-am fi în culisele unui musical! Am exclamat eu. Aș vrea și eu o astfel de umbrelă de soare.

— Am nimerit într-o zi frumoasă, spuse Gideon. Și-ntr-un an bun.

Își lăsase jobenul în pivniță, și, pentru că și eu aș fi făcut la fel să fi fost în locul lui, nu am adus vorba despre asta.

— De ce nu ne întâlnim cu Margret la Temple, când vine să elipseze?

— Asta am încercat eu de două ori deja. Nu mi-a fost ușor să-i conving pe Gardieni de bunele mele intenții, în ciuda parolei, a inelului cu sigiliu și așa mai departe. Este totdeauna greu să anticipezi reacțiile Gardienilor din trecut. În îndoiala lor, ar alege mai degrabă să-i fie alături călătorului în timp cunoscut și protejat de ei decât nou-sositului din viitor pe care-l cunosc puțin sau deloc. Așa cum au și făcut azi-noapte și azi-dimineață. Vizitând-o acasă, poate vom avea mai mult succes. În orice caz, surpriza va fi mai mare.

— Dar nu e cumva posibil să fie supravegheată zi și noapte de cineva, care nu își dorește decât ca noi să apărăm? La urma urmei, ea se așteaptă la asta. Și încă de mulți ani, nu-i așa?

— În Analele Gardienilor nu apare nici o însemnare referitoare la pază suplimentară pentru o persoană anume. Se spune că orice Guardian novice trebuie să țină cu discreție sub observație casa oricărui călător în timp.

— Omul negru, am strigat eu. Și noi avem unul din ăsta.

— Evident că nu e chiar greu de trecut cu vederea, râse Gideon.

— Nu, chiar deloc. Sora mea cea mică crede că e un vrăjitor. În acel moment, mi-am dat seama de ceva. Tu ai frați?

— Un frate mai mic, răspunse Gideon. Mă rog, chiar așa de mic nu mai e nici el. Are șaptesprezece ani.

— Și tu câți ai?

— Nouăsprezece, spuse Gideon. Mă rog, aproape.

— Dacă nu mai mergi la școală, atunci ce faci? În afară de călătoriile în timp, desigur.

Și cântatul la vioară. Și ce altceva de genul ăsta o mai fi făcând.

— Oficial, sunt înscris la Universitatea din Londra, spuse el. Dar cred că semestrul ăsta nu o să prea dau pe acolo.

— La ce secție?

— Ești foarte curioasă, nu-i așa?

— Fac și eu conversație, am răspuns. Replica asta o învățasem de la James. Deci, ce studiezi?

— Medicina.

Păru un pic jenat. Mi-am înăbușit un „Oh!” de uimire și am privit din nou pe fereastră. Medicină. Interesant. Interesant.

— Cel de azi, de la școală, era prietenul tău?

— Ce? Cine?

M-am uitat la el stupefiată.

— Tipul din spatele tău, care-și ținea mâna pe umărul tău.

Vorbea absolut indiferent, aproape dezinteresat.

— Vrei să spui Gordon Gelderman? Oh, Doamne ferește!

— Dacă nu e prietenul tău, atunci de ce are voie să te atingă?

— Dar nu are voie. Nici nu am observat că a făcut-o, ca să fiu sinceră.

Și asta fiindcă eram prea preocupată să mă uit la Gideon cum schimba tandrețuri cu Charlotte. Amintindu-mi de acele momente, tot sângele-mi veni în obraji. O sărutase. Mă rog, aproape.

— De ce te-ai înroșit? Din cauza lui Gordon Gallahan?

— Gelderman, l-am corectat eu.

— Mă rog. Arăta ca un idiot.

Mi-a venit să râd.

— Mai și vorbește ca unul, am spus eu. Și sărută oribil.

— Detalii din astea chiar nu-mi doream să aflu.

Gideon se aplecă înspre pantofi și-și reînnoadă șireturile. Revenind în poziția anterioară, își încrucieșă brațele la piept și privi pe fereastră.

— Ia te uită, am ajuns deja pe Belgrave Road! Ești emoționată că-ți întâlnești stră-străbunica?

— Da, chiar foarte.

Am uitat imediat despre ce vorbiserăm. Cât de ciudat era totul! Stră-străbunica mea, pe care tocmai urma să o vizitez, era puțin mai tânără decât propria mea mamă.

În mod evident, se măritase din interes, căci casa din Eaton Place în fața căreia opri birja era un adevărat conac domnesc. Iar valetul care ne deschise ușa avea și el ceva nobil. Era mult mai nobil decât domnul Bernhard. Purta până și mănuși albe!

Ne studie foarte suspicios când Gideon îi înmână o carte de vizită și-i spuse că făceam o vizită-surpriză la ceai și că era convins că draga lui veche prietenă, Lady Tilney, avea să se bucure nespun când va auzi că Gwendolyn Shepherd venise s-o viziteze.

— Cred că nu te consideră destul de rafinat, am spus eu când valetul plecă, ținând cartea de vizită în mână. Așa, fără pălărie și fără favoriți.

— Și fără mustață, completă Gideon. Lordul Tilney are o mustață care se întinde de la o ureche la cealaltă. Vezi? Acolo, în față, e agățat pe perete un portret de-al lui.

— Doamne, Dumnezeule! Am exclamat eu.

Stră-străbunica mea a avut gusturi de-a dreptul bizare la bărbați. Acea era o mustață pe care noaptea trebuia s-o pui pe bigudiuri.

— Și dacă ne transmite că refuză să ne primească? Am întrebat eu. Poate că n-are nici un chef să te întâlnească din nou.

— E bine și-așa. Pentru ea, ultima întâlnire a fost acum optsprezece ani.

— Atât de demult?

O femeie apăru pe trepte, subțire și înaltă, cu părul roșu prins într-o coafură asemănătoare cu a mea. Semăna cu Lady Arista, doar că mai tânără

cu treizeci de ani. Am privit uimită cum până și ținuta-i rigidă semăna cu a bunicii mele până în cel mai mic detaliu.

Când se opri în fața mea, niciuna nu am scos vreo vorbă, așa de preocupate eram să ne studiem reciproc. Recunoșteam și ceva din mama la stră-străbunica. Nu știu dacă Lady Tilney vedea ceva – sau pe cineva – când se uita la mine, dar dădu din cap și zâmbi, ca și cum imaginea mea ar fi mulțumit-o.

Gideon așteptă o vreme, apoi spuse:

— Lady Tilney, am venit cu aceeași problemă ca acum optsprezece ani. Avem nevoie de puțin sânge de la dumneavoastră.

— Iar eu spun același lucru ca acum optsprezece ani. Sânge de la mine n-ai să obții. Se întoarse către el. Dar vă pot oferi niște ceai. Deși e cam devreme pentru asta. Dar putem pălăvrăgi mai relaxați la o ceașcă de ceai.

— Atunci, ne-ar face plăcere să bem o ceașcă de ceai, spuse Gideon șarmant.

Am urmat-o pe stră-străbunica în sus pe scări, într-o cameră cu vedere la stradă. Lângă fereastră, era așezată o măsuță rotundă, pentru două persoane, cu farfurii, cești, tacâmuri, pâine, unt, marmeladă, iar în mijloc, un platou cu sendvișuri fine cu castravete și tradiționalele scones.

— Aproape că îmi vine să cred că ne așteptați, am spus eu, în timp ce Gideon scruta camera pe îndelete.

Lady Tilney zâmbi din nou.

— Nu-i așa? Chiar ai putea crede asta. În realitate însă, aștept alți oaspeți. Luați loc.

— Nu, mulțumim. Așa stând lucrurile, preferăm să rămânem în picioare, spuse Gideon, brusc încordat. Nu vrem să vă mai deranjăm. Am dori numai câteva răspunsuri.

— Și care ar fi întrebările?

— De unde-mi știți numele? Am întrebat eu. Cine v-a povestit despre mine?

— M-a vizitat cineva din viitor. Zâmbetul i se accentuă. Mi se întâmplă adesea.

— Lady Tilney, am încercat încă de data trecută să vă explic faptul că vizita lor v-a alimentat cu informații absolut eronate, spuse Gideon. Faceți o mare greșală având încredere în cine nu trebuie.

— Asta îi spun și eu mereu, se auzi o voce bărbătească.

În ușă apăru un tânăr, care se apropie în cel mai natural mod posibil.

— Margret, ți-am zis mereu că faci o mare greșală având încredere în cine nu trebuie. Oh, arată delicios. Sunt pentru noi?

Gideon trase adânc aer în piept, după care mă prinse strâns de încheietura mâinii.

— Nici un pas în plus! Pufăi el.

Celălalt bărbat ridică o sprânceană.

— Doar îmi iau un sendviș, dacă n-ai nimic împotriva.

— Servește-te liniștit!

Când stră-străbunica mea părăsi încăperea, valetul se instalează în prag. În ciuda mânușilor albe, arăta acum precum portarul unui club de fițe.

Gideon înjură încet.

— Nu te teme de Millhouse, spuse tânărul. Deși se spune că i-ar fi rupt cândva gâtul unui bărbat. Din neatenție, nu-i așa, Millhouse?

Mă holbam la el, căci nu mă puteam abține. Avea aceiași ochi ca ai lui Falk de Villiers, galbeni precum chihlimbarul. Ca un lup.

— Gwendolyn Shepherd!

Când îmi zâmbea, asemănarea cu Falk de Villiers era și mai mare. Doar că era cu cel puțin douăzeci de ani mai tânăr, iar părul tuns scurt era negru ca smoala. Privirea lui îmi inspira teamă. Era prietenos, dar mai era ceva în acea privire, ceva ce nu puteam defini cu exactitate. Poate furie? Sau durere?

— Îmi face plăcere să te cunosc.

Vocea îi deveni pentru scurt timp răgușită. Îmi întinse mâna, dar Gideon mă prinse cu ambele brațe și mă trase lângă el.

— Să n-o atingi!

Din nou sprânceana ridicată.

— De ce te temi, puștiule?

— Știi exact ce vrei de la ea!

Simțeam inima lui Gideon bătându-i în pieptul lipit de spatele meu.

— Sânge?

Bărbatul își luă unul dintre sendvișurile extrem de apetisante și-l vârî în gură. Apoi ne întinse ambele palme deschise și spuse:

— Nici o seringă, nici un bisturiu, vezi? Și-acum, dă-i drumul fetei. Ai s-o strivești.

Din nou, privirea aceea ciudată, îndreptată către mine.

— Numele meu este Paul. Paul de Villiers.

— Mi-am dat seama, am replicat eu. Sunteți cel care-a convins-o pe verișoara mea, Lucy, să fure cronograful. De ce-ați făcut asta?

Gura lui Paul de Villiers se strâmbă.

— Mi se pare ciudat să mi te adresezi cu „dumneavoastră”.

— Iar mie mi se pare ciudat că mă cunoașteți.

— Încetează să mai discuți cu el, spuse Gideon.

Strânsoarea lui mai slăbise puțin. Mă ținea lipită de el doar cu un braț, cu celălalt deschizând o ușă laterală din spatele lui pentru a arunca o privire în camera alăturată. Acolo se instalase un alt bărbat cu mânuși albe.

— Acesta este Frank, spuse Paul. Și, pentru că nu este la fel de mare și de puternic precum Millhouse, are asupra lui un pistol, vezi?

— Da, furnăi Gideon și trânti ușa la loc.

Avusese dreptate. Căzusem într-o capcană. Dar cum de fusese posibil așa ceva? Era greu de crezut că Margret Tilney avusese pregătite în fiecare zi a vieții ei o masă pentru noi și un bărbat înarmat care să ne pândească în camera alăturată.

— De unde ați știut că vom fi aici azi? L-am întrebat pe Paul.

— Păi, dacă așa spune acum că n-am știut deloc, ci că am trecut pe aici pur și simplu întâmplător, sigur nu m-ai crede, nu-i așa?

Se întinse după o chiflă și se lăsă într-un scaun.

— Ce mai fac dragii tăi părinți?

— Ține-ți gura! Șuieră Gideon.

— Dar mi-ar face plăcere să aflu ce-i mai fac părinții!

— Bine, am spus eu. Mama, în orice caz. Tata a murit.

Paul păru îngrozit.

— A murit? Dar Nicolas este un tip falnic ca bradul, sănătos și puternic!

— A avut leucemie, am spus eu. A murit când eu aveam șapte ani.

— Oh, Doamne! Îmi pare nespus de rău. Paul mă privi serios și trist. Îmi imaginez că a fost îngrozitor pentru tine să crești fără tată.

— Încetează să mai vorbești cu el, îmi ceru Gideon din nou. Încearcă doar să ne rețină, până ce vin întăriri.

— Încă mai crezi că vreau să vă iau sânge?

Ochii lui galbeni aveau o strălucire amenințătoare.

— Desigur, răspunse Gideon.

— Și crezi că eu, Millhouse și Frank, plus pistolul, nu am reuși să te dăm gata și singuri? Întrebă Paul cinic.

— Categorie, spuse din nou Gideon.

— Oh, sunt sigur că iubitul meu frate și ceilalți Gardieni au avut grijă să devii o adevărată mașinărie de luptă, replică Paul. La urma urmei, tu ești cel care trebuie să scoată carul din mocirlă. Sau, și mai rău, cronograful. Oamenii ca noi au învățat, din pură tradiție, doar un pic de scrimă și obligatoria vioară. Dar pariez că tu știi și arte marțiale și alte chestii de genul ăsta. Doar e obligatoriu să cunoști toate astea când călătorești în trecut și vrei să-i faci pe oameni să sângereze.

— Până acum, acești oameni mi-au dat sânge de bunăvoie.

— Dar numai pentru că ei nu știu care vor fi consecințele!

— Nu! Ci pentru că ei nu au vrut să distrugă ceea ce au cercetat, păzit și prelucrat Gardienii atâtea secole la rând!

— Bla bla bla! Exact cu aceste discursuri am fost și noi alimentați toată viața noastră. Însă noi știm adevărul despre intențiile contelui de Saint-Germain.

— Și care ar fi adevărul? Am izbucnit eu.

De pe trepte se auziră pași.

— Vin întăririle, spuse Paul fără să se întoarcă.

— Adevărul este că minte de cum deschide gura, replică Gideon.

Valetul se dădu deoparte pentru a lăsa să intre în cameră o fată roșcată minionă, doar un pic prea în vârstă pentru a fi fiica lui Lady Tilney.

— Nu pot să cred! Exclamă fata.

Mă privi ca și când n-ar fi văzut ceva mai straniu ca mine.

— Ba să crezi, Prințeso! Zise Paul.

O spusese tandru și un pic îngrijorat.

Fata rămase în prag, de parcă prinsese rădăcini.

— Tu ești Lucy, am murmurat eu.

Asemănarea cu restul familiei nu putea fi trecută cu vederea.

— Gwendolyn! Spuse Lucy.

De fapt, șopti.

— Da, aceasta este Gwendolyn, întări Paul. Iar tipul care o ține strâns, ca și când ar fi ursulețul lui preferat, este nepotul meu de verișor – sau cum s-o numi gradul ăsta de rudenie. Din păcate, el nu vrea altceva decât să plece.

— Vă rog, nu! Izbucni Lucy. Trebuie să vă vorbim.

— Cu plăcere, dar altă dată, răspuse Gideon scurt. Poate când vor fi mai puțini străini de față.

— Este important! Insistă Lucy.

Gideon râse.

— Da, cu siguranță.

— Tu poți să pleci liniștit, puștiule, spuse Paul. Millhouse o să te conducă la ușă. Dar Gwendolyn mai rămâne puțin. Am sentimentul că se poate comunica mai bine cu ea. Ei încă nu i-a fost spălat creierul... Oh, la naiba!

Înjurătura venea la vederea micului pistol care apărură deodată în mâna lui Gideon. Îl îndreptă liniștit către Lucy.

— Eu și Gwendolyn vom părăsi acum în liniște această casă, spuse el. Lucy ne va conduce la ușă.

— Ești un nenorocit! Murmură Paul.

Se ridicase în picioare și privea indecis când la Millhouse, când la Lucy, când la noi și invers.

— Așază-te la loc! Îi ceru Gideon.

Vocea-i era ca de gheață, dar îi puteam simți pulsul accelerat, încă mă ținea lipită de el cu brațul liber.

— Iar dumneata, Millhouse, așază-te lângă el. Mai sunt o mulțime de sendvișuri.

Paul luă din nou loc și privi înspre ușa laterală.

— Un singur cuvânt către Frank și trag, îl avertiză Gideon.

Lucy îl privi cu ochi mari, deși nu părea să-i fie frică. Spre deosebire de Paul. El chiar părea să creadă că Gideon vorbea serios.

— Fă ce spune, i se adresă el lui Millhouse, iar valetul își părăsi postul de lângă prag și se așeză la masă, aruncându-ne priviri ostile.

— Te-ai întâlnit deja cu el, nu-i așa? Lucy îl privea pe Gideon direct în ochi. Ai făcut deja cunoștință cu contele de Saint-Germain.

— De trei ori, o lămuri Gideon. Și el știe exact ce aveți de gând.

Întoarce-te!

Gideon lipi țeava pistolului de ceafa lui Lucy.

— Mergi!

— Prințeso...

— E-n regulă, Paul.

— I-au dat o nenorocită de Smith & Wesson automată. Credeam că asta se opune celor douăsprezece reguli de aur.

— Când ajungem în stradă, îi vom da drumul, spuse Gideon. Dar, dacă cineva de-aici din casă face vreo mișcare, ea moare. Vino, Gwendolyn! Vor trebui să încerce să-ți ia sânge cu altă ocazie.

Am ezitat.

— Poate că, într-adevăr, nu vor decât să ne vorbească, am spus eu.

Mă interesa al naibii de tare ce voiau să ne spună Lucy și Paul. Pe de altă parte, dacă chiar erau așa de inofensivi precum pretindeau, de ce postaseră gărzile alea de corp prin camere? Și înarmate! Îmi veniră iar în minte bărbații din parc.

— Sigur nu vor doar să discute, ripostă Gideon.

— N-are nici un rost, spuse Paul. I-au spălat creierul.

— Conteale a făcut asta, completă Lucy. Poate fi foarte convingător, după cum știi.

— Ne mai vedem noi! Spuse Gideon.

Între timp, ajunseserăm deja pe palier.

— Asta se vrea o amenințare? Strigă Paul. Ne mai vedem noi, poți conta pe asta!

Gideon ținu pistolul în ceafa lui Lucy până când ajunserăm la ușa de la intrare.

Tot timpul mă gândeam că acel Frank din camera alăturată urma să apese pe trăgaci, dar nu se mișcă de-acolo. Nici stră-strămătușa mea nu era de văzut nicăieri.

— Nu trebuie să permiteți să se închidă cercul, insistă Lucy. Și nu aveți voie să-l mai căutați pe conte în trecut. Mai ales Gwendolyn nu are voie să-l mai întâlnească!

— Nu asculta ce-ți spune!

Gideon fu nevoit să-mi dea drumul pentru a deschide ușa casei cu brațul cu care mă ținuse. Privi pe stradă. De sus se auzeau voci. M-am uitat înspăimântată pe trepte. Sus se strânseseră trei bărbați cu un pistol. Ideal ar fi fost să și rămână acolo.

— M-am întâlnit deja cu el, i-am spus lui Lucy. Ieri...

— Oh, nu!

Chipul lui Lucy deveni și mai palid.

— Îți cunoaște magia?

— Ce magie?

— Magia corbului, răspunse Lucy.

— Magia corbului este doar un mit.

Gideon mă apucă de braț și mă trase după el, pe trepte în jos, până în stradă. Birja noastră nu era de văzut nicăieri.

— Nu este adevărat. Și contele știe foarte bine asta.

Gideon încă mai ținea pistolul îndreptat către capul lui Lucy, dar privirea-i era acum îndreptată către ferestrele de la primul etaj. Probabil că acolo stătea acel Frank cu pistolul lui. Eram încă feriți de streășină.

— Așteaptă, i-am cerut eu lui Gideon.

M-am uitat la Lucy. Ochii ei mari și albaștri se umpluseră de lacrimi și, nu știi din ce motiv, mi-era greu să n-o cred.

— De ce ești așa de sigur că nu spune adevărul, Gideon? Am întrebat eu încet.

Mă privi iritat pentru o clipă. Ochi-i sclipeau.

— Sunt, pur și simplu, sigur, șopti el.
— Dar nu este așa, spuse Lucy, cu o voce blândă. Puteți avea încredere în noi.

Oare chiar puteam? Atunci, de ce făcuseră tot posibilul să se întâlnească aici cu noi?

Cu coada ochiului, am văzut o umbră.

— Atenție! Am urlat eu, dar Millhouse era deja lângă Gideon. Acesta se întoarse în ultimul moment, când valetul mare cât un taur ridică brațul ca să-l lovească.

— Millhouse, nu!

Era vocea lui Paul, de pe trepte.

— Fugi, țipă Gideon, iar eu am luat o decizie într-o fracțiune de secundă.

Am luat-o la fugă cât mă țineau picioarele încălțate în botinele cu butoni. La fiecare pas, mă așteptam să aud zgomotul unui foc de armă.

— Vorbește cu bunicul, strigă Lucy în urma mea. Întreabă-l de Cavalerul Verde!

Abia la următorul colț, Gideon mă ajunsese din nou din urmă.

— Mulțumesc, spuse el gâfâind și ascunzând din nou pistolul. Dacă nu m-ai fi avertizat, ar fi putut ieși urât. S-o luăm pe-aici.

M-am uitat în jurul meu.

— O să ne urmărească?

— Nu cred, spuse Gideon. Dar, în caz c-o vor face, ar fi bine să ne grăbim.

— De unde a apărut Millhouse ăla? M-am uitat tot timpul la scări.

— Probabil că mai există niște scări în casă. Nici eu nu m-am gândit la asta.

— Unde-a plecat gardianul cu birja? Ar fi trebuit să ne aștepte.

— De unde să știu?

Gideon avea respirația întretăiată. Oamenii de pe trotuar se uitau la noi mirați cum fugeam, dar mă obișnuisem deja cu asta.

— Cine este Cavalerul Verde?

— Habar n-am, răspunse Gideon.

Treptat, începuse să mi se taie respirația. Nu mai puteam ține ritmul mult timp. Gideon coti pe o străduță laterală mai îngustă și se opri, în cele din urmă, în fața portalului unei biserici.

„Sfânta Treime”, am citit eu pe o plăcuță.

— Ce facem aici? Am întrebat gâfâind.

— Ne spovedim, spuse Gideon.

Se uită împrejur înainte să deschidă poarta masivă, apoi mă împinse în interiorul întunecos și închise ușa la loc.

Brusc, am fost înconjurați doar de liniște, miros de tămâie și o atmosferă festivă, care învăluie pe oricine de îndată ce intră într-o biserică.

Era o biserică drăguță, cu vitralii colorate, pereți din gresie deschisă la culoare și altare unde lumânările ardeau netulburate, fiecare dintre ele semnificând o rugăciune sau o dorință.

Gideon mă conduse prin nava laterală către un vechi confesional, trase în lături draperia și-mi indică băncuța dinăuntrul micuței cabine.

— Doar nu vorbești serios? Am șoptit eu.

— Ba da. Eu mă așez pe partea cealaltă, și-apoi așteptăm până când plecăm înapoi.

M-am prăbușit perplexă pe băncuță. Gideon trase la loc draperia. O clipă mai târziu, ferestruica separatoare cu gratii ce dădea spre băncuța alăturată se ridică.

— Stai confortabil?

Mi-am recăpătat treptat ritmul normal al respirației, iar ochii mi se obișnuiau cu lumina ștersă a amurgului.

Gideon se prefăcea că mă privea cu foarte multă seriozitate.

— Acum, fiica mea! Să-i mulțumim Domnului pentru acest adăpost.

M-am holbat la el. Cum de putea să fie deja atât de detașat și aproape impertinent? Tocmai fusese sub o tensiune de nedescris. Doamne, Dumnezeule, îi ținuse verișoarei mele un pistol la ceafă! Era imposibil ca așa ceva să-l lase atât de rece.

— Cum de poți să faci iar glume?

Deodată, păru ofensat. Ridică brațele.

— Îți vine-n minte ceva mai bun?

— Da! Putem, de exemplu, să încercăm să înțelegem ceea ce tocmai s-a întâmplat! De ce susțin Lucy și Paul că cineva ți-a spălat creierul?

— De unde să știu eu?

Își trecu mâna prin păr, și am văzut că aceasta îi tremura ușor. Așadar, chiar așa de imperturbabil nu era nici el.

— Vor să ne destabilizeze. Și pe tine, și pe mine.

— Lucy a spus că ar trebui să-l întreb pe bunicul. Nu știe că e mort. Mă gândeam la ochii înlăcrimați ai lui Lucy. Biata de ea! Trebuie să fie îngrozitor să nu-ți mai poți vedea niciodată familia pentru că nu poți reveni în viitor.

Gideon nu spuse nimic. Un timp, am tăcut amândoi. Printr-o fantă a draperiei priveam spre altar. Un mic gargui, înalt cam până la genunchi, cu urechi ascuțite și cu o coadă caraghioasă de șopârlă veni țopăind din umbră, de după o coloană, și se uită la noi. Am privit iute într-o parte. Dacă observa că-l puteam vedea, precis nu mai scăpăm de el. Fantomele gargui puteau fi foarte insistente, știam din experiență.

— Ești sigur că poți avea încredere în contele de Saint-Germain? Am întrebat eu, pe când garguiul țopăia, apropiindu-se și mai mult.

Gideon trase aer în piept.

— Este un geniu. A descoperit lucruri pe care nici un alt om înaintea lui... Da, am încredere în el. Orice ar crede Lucy și Paul, se înșală. Suspină. În orice caz, până mai adineauri am fost absolut sigur. Totul părea atât de logic.

Pesemne că micul gargui ne consideră plicticoși. Se cocoță pe o coloană și dispăru în amvonul unde se afla orga.

— Și-acum nu mai ești?

— Știu numai că aveam totul sub control înainte să apari tu! Replică Gideon.

— Mă faci cumva răspunzătoare pentru faptul că, pentru prima oară în viața ta, nu mai dansează toți după cum cânti tu?

Am ridicat din sprâncene, așa cum văzusem la el că făcea. Era un sentiment super! Aproape că-mi venea să râd, așa de mândră eram de mine.

— Nu!

Clătină din cap și gemu.

— Gwendolyn! De ce este totul mult mai complicat cu tine decât cu Charlotte?

Se aplecă înainte, iar privirea lui era altfel decât până atunci.

— Ah. Despre asta ați vorbit azi în curtea școlii? Am întrebat eu ofensată.

La naiba! Îi servisem mingea fix în rachetă. Greșeli de începător!

— Geloasă? Întrebă el prompt și rânji cu toți dinții.

— Deloc!

— Charlotte făcea mereu ce-i spuneam eu. Tu nu faci asta. Ceea ce este de-a dreptul stresant. Dar, într-un fel, și haios. Și dulce.

De data asta, nu doar privirea fu cea care mă dădu peste cap.

Derutată, mi-am îndepărtat o șuviță de păr de pe față. Coafura mea imbecilă se stricase complet în timpul alergăturii noastre, agrafele lăsând probabil o dâră din Eaton Place și până la ușa bisericii.

— De ce nu ne întoarcem la Temple?

— Dar e plăcut aici. Dacă mergem acolo, o să-nceapă iar una dintre acele discuții fără sfârșit. Și, la drept vorbind, m-am cam săturat și eu ca unchiul Falk să îmi tot spună ce să fac.

Ha! Mingea era acum din nou la mine.

— Nu e prea plăcută senzația, nu?

Clătină din cap.

— Nu, chiar deloc.

De-afară, din naos, se auzea un zgomot. Am sărit și am privit iute prin deschizătura draperiei. Era doar o bătrână care aprindea o lumânare în fața cutiei milei.

— Ce-ar fi dacă am face împreună saltul înapoi? Nu aș vrea să aterizez în poala unui... ăăă... copil... Și aș putea să-mi imaginez că nici preotul nu ar fi tocmai încântat.

— Nu-ți face griji. Gideon râse încet. În vremurile noastre, confesionalul acesta nu e niciodată ocupat. Este, ca să zic așa, rezervat pentru noi. Pastorul Jakobs îl numește „ascensorul către lumea de dincolo”. Pastorul este, desigur, unul dintre Gardieni.

— Cât mai e până la salt?

Gideon se uită la ceas.

— Mai avem timp.

— Atunci, ar trebui să-l folosim cu înțelepciune, am spus eu chicotind. Nu cumva voiai să te spovedești, fiule?

Îmi ieșise asta pe gură așa, pur și simplu, și-n acel moment îmi fu foarte clar ce se petrecea.

Stăteam cu Gideon-fost-nenorocit-ordinar pe o băncuță pentru spovedanie, cam cu un secol în urmă, și flirtam de mama focului! Dumnezeu! De ce nu-mi dăduse Leslie nici un biblioraft în care să fie ordonate frumos sfaturi pentru astfel de situații?

— Numai dacă și tu-mi mărturisești păcatele tale.

— Ai vrea tu!

M-am grăbit să schimb subiectul, căci în acel moment mă aflam, în mod evident, pe un teren prea alunecos.

— Apropo, ai avut dreptate cu capcana. Dar cum de-au putut Lucy și Paul să știe că, din toate zilele, exact azi urma să venim?

— N-am nici cea mai vagă idee, spuse Gideon și se aplecă brusc foarte mult înspre mine, astfel încât nasurile noastre se aflau acum la doar câțiva centimetri depărtare.

În întunericul amurgului, ochii lui păreau foarte închiși la culoare.

— Dar poate că știi tu asta?

Am clipit iritată (iritată din două motive: în primul rând de întrebare, dar poate că mai mult din cauza apropierii bruște de el).

— Eu?

— Ai putea fi tu cea care le-a spus lui Lucy și lui Paul despre întâlnirea noastră.

— Ce? Sigur mi se citea indignarea pe chip. Așa o prostie! Și când aș fi făcut asta, mă rog? Eu nici măcar nu știu unde se află cronograful. Și nu aș permite niciodată să...

M-am oprit înainte de a mă lua gura pe dinainte.

— Gwendolyn, nu ai habar câte vei face în viitor.

Mi-a luat ceva timp să diger o asemenea afirmație.

— La fel de bine ai fi putut fi și tu, am spus eu apoi.

— Din nou, ai dreptate. Gideon se retrase pe partea lui din băncuța pentru spovedanie, iar în întunericul amurgului îi puteam vedea dinții strălucind albi. Zâmbea. Cred că ne așteaptă momente interesante în viitorul apropiat.

Replica lui îmi provocă un val de căldură în tot corpul. Probabil că perspectiva unor aventuri ar fi trebuit să mă înspăimânte, însă, în acel moment, nu făcea decât să mă umple cu un copleșitor sentiment de bucurie.

Da, avea să fie interesant.

O vreme, am tăcut amândoi. Apoi, Gideon spuse:

— Atunci, în trăsură, când am vorbit despre magia corbului... Îți mai amintești?

Bineînțeles că-mi mai aminteam. Chiar fiecare cuvânt.

— Ai spus că nu aș putea avea această magie fiindcă sunt o fată obișnuită. Că știi o mulțime de fete ca mine. Fete care merg la toaletă numai în grup și care își invidiază vreo colegă numai pentru...

O mână îmi atinse buzele.

— Știi ce am spus. De pe partea lui de confesional, Gideon se aplecase foarte aproape de mine. Și-mi pare rău.

Ce? Parcă mă trăsnișe. Rămăsesem împietrită, incapabilă să mai fac vreo mișcare sau chiar să respir. Degetele lui îmi atinseră cu grijă buzele, îmi mângâiară bărbia și urcară pe obraji, până la tâmpile.

— Nu ești o fată oarecare, Gwendolyn, șopti el, trecându-și degetele prin părul meu. Ești cu totul și cu totul deosebită. Nu ai nevoie de nici o magie a corbului ca să fii specială pentru mine.

Chipul lui se apropie tot mai mult de al meu. Când buzele lui îmi atinseră gura, am închis ochii.

OK. Acum urma să leșin.

Din Analele Gardienilor

24 iunie 1912

Cer însorit, 23 de grade la umbră.

Lady Tilney se prezintă la ora nouă fix pentru a elipsa.

Traficul din oraș este dat peste cap de un marș de protest al femeilor care cer drept de vot. Mai bine înființăm colonii pe Lună, decât să aibă femeile drept de vot.

În rest, nu au existat evenimente deosebite.

A consemnat: Frank Mine, Cercul Inițiaților.

Epilog.

Hyde Park, Londra

24 iunie 1912

— Umbrelele astea de soare sunt chiar practice, spuse fata, rotind-o pe a ei. Nu înțeleg de ce au fost scoase din circulație.

— Probabil pentru că aici plouă fără încetare?

Băiatul îi zâmbi, privind-o dintr-o parte.

— Dar cred că aceste chestii sunt și drăguțe, continuă el. Iar rochiile de vară din dantelă albă îți vin de minune. Mă obișnuiesc, încetișor, și cu fustele lungi. Este o priveliște tare frumoasă când le dezbraci.

— Eu însă n-am să mă obișnuiesc niciodată să nu mai port pantaloni, se lamentă ea. Mi-e dor de jeanșii mei în fiecare zi, mi-e dureros de dor.

El știa prea bine că nu de jeanși îi era ei așa de dor, dar avu grijă să nu aducă vorba despre asta. O vreme, tăcură amândoi.

Parcul era atât de pașnic sub soarele verii, iar orașul care se întindea dincolo de el părea construit pentru eternitate. El se gândi că, peste doi ani, avea să izbucnească războiul și că zepelinele germane aveau să bombardeze Londra. Poate că atunci vor fi nevoiți să se mute pentru o vreme la țară.

— Fata arată exact ca tine, spuse ea deodată.

El înțelese imediat la cine se referea.

— Nu, arată ca tine, Prințesă! Doar părul l-a moștenit de la mine.

— Și felul în care-și ține capul într-o parte când cugetă la ceva.

— Este minunată, nu-i așa?

Ea încuviință din cap.

— Nu e ciudat? Cu două luni în urmă am ținut-o în brațe ca nou-născut, iar acum are deja șaisprezece ani și este cu jumătate de cap mai înaltă decât mine. Și doar cu doi ani mai tânără.

— Da, asta e o nebunie!

— Într-un fel însă, sunt și ușurată că-i merge bine. Dar Nicolas... De ce a trebuit să moară așa de timpuriu?

— Leucemie. N-aș fi crezut niciodată. Biata fată, să-ți pierzi tatăl atât de timpuriu. Își drese glasul. Sper să stea departe de tânărul acela... Nepotul meu, sau ce-o fi. Relațiile astea dintre rude mă zăpăcesc mereu.

— Chiar așa de greu nu este: străbunicul tău și stră-străbunicul lui au fost frați gemeni. Prin urmare, stră-străbunicul tău este și stră-stră-străbunicul lui. Văzând privirea lui derutată, ea râse. Am să-ți fac o schemă.

— Îți spun eu că nu-nțelege nimeni. În orice caz, nu-mi place flăcăul. Ai observat cum a tratat-o de sus? Din fericire, nici ea nu a cedat.

— Este îndrăgostită de el.

— Ba nu.

— Ba da, este. Doar că nu știe încă.

— Și tu de unde știi?

— Ah, pentru că băiatul este de-a dreptul irezistibil. Of, Doamne, i-ai văzut ochii? Verzi, ca ai unui tigru. Cred că și mie mi s-au înmuiat puțin genunchii când m-a privit așa furios cum era.

— Ce? Sper că nu vorbești serios! De când îți plac ție ochii verzi? Ea râse.

— Nu-ți face griji! Tot ochii tăi sunt cei mai frumoși. Cel puțin pentru mine. Dar cred că ea preferă ochii verzi...

— Nu poate fi îndrăgostită de tipul ăsta arogant!

— Ba da, este. Iar el este la fel cum erai tu cândva.

— Poftim? Acest...! Nu seamănă nici un pic cu mine. Eu nu ți-am dat niciodată ordine, niciodată!

Ea râse.

— Ba da.

— Da, dar numai când a fost nevoie. Își dădu pălăria pe ceafă. Ar fi bine s-o lase în pace.

— Ești gelos.

— Da, recunosc eu el. Nu-i normal? Când îl văd data viitoare, am să-i spun să nu pună etichete pe ea!

— Cred că în perioada ce va urma ne vom întâlni destul de des cu ei, spuse ea, fără să mai zâmbescă de data asta. Și cred că ai putea să începi deja să-ți reîmprospătezi cunoștințele de scrimă. Vom avea parte de ceva evenimente în viitor.

Își aruncă bastonul în aer și-l prinse apoi cu multă îndemânare.

— Sunt gata. Dar tu, Prințesă?

— Când ești și tu gata.

Lista celor mai importante personaje

În prezent:

Familia Montrose:

Gwendolyn Shepherd - este în clasa a X-a și constată într-o bună zi că poate călători în timp Grace Shepherd, mama lui Gwendolyn Nick și Caroline, frații mai mici ai lui Gwendolyn Charlotte Montrose, verișoara lui Gwendolyn Glenda Montrose, mama lui Charlotte, sora mai mare a lui Grace Lady Arista

Montrose, bunica lui Gwendolyn și a lui Charlotte, mama lui Grace și a Glendei Madeleine (Maddy) Montrose, strămătușa lui Gwendolyn, sora defunctului lord Montrose Domnul Bernhard, face parte din personalul casnic al familiei Montrose.

Colegiul Saint Lennox:

Leslie Hay, cea mai bună prietenă a lui Gwendolyn James August Peregrin Pimplebottom, fantoma școlii Cynthia Dale, colegă Gordon Gelderman, coleg.

Domnul Whitman, profesor de engleză și de istorie.

Cartierul general din Temple al Gardienilor:

Gideon de Villiers, poate, asemenea lui Gwendolyn, să călătorească în timp.

Falk de Villiers, unchiul lui Gideon de gradul doi, Mare-Maestru al Lojei Secrete a contelui de Saint-Germain, loja așa-numiților Gardieni.

Thomas George, membru al Lojei din Cercul Inițiaților.

Doamna Jenkins, secretară angajată a Gardienilor Madame Rossini, croitoreasă angajată a Gardienilor.

În trecut:

Contele de Saint-Germain, călător în timp și fondator al Lojei Gardienilor.

Miro Rakoczy, frate de suflet și prieten al contelui, cunoscut și ca Leopardul Negru Lordul Brompton, cunoscut și protector al contelui Margret Tilney, călătoare în timp, stră-străbunica lui Gwendolyn, bunica lui Lady Arista.

Paul de Villiers, călător în timp, fratele mai mic al lui Falk de Villiers Lucy Montrose, călătoare în timp, nepoată a lui Grace, fiică a fratelui mai mare al lui Grace și al Glendei, Harry

SFÂRȘIT